

Giới thiệu Vị Vần

Truyện Vị Vần của tác giả Cảnh Hành là câu chuyện như lời thức tỉnh những ai có yêu thương nhưng lại không trân trọng.

Vì yêu mà hận, trong lòng mỗi người yêu có nỗi niềm riêng. Trong lòng ta có thù hận, trong lòng chàng ôm hận, tình yêu chẳng qua là chôn theo cùng. Quá muộn hay chưa muộn, đến cuối cùng cũng không quan trọng nữa. Ánh trăng đại mặc quá lạnh, khi gặp lại, nấu rượu cùng uống là đủ rồi....

Liệu có thật sự quá muộn để làm lại hay không mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Lửa cháy lớn.

Lửa cháy ngút trời, đốt đỏ cả khắp bầu trời đêm, sắc trời tối đen như mực nhuộm ánh đỏ, ánh lửa màu máu dữ tợn xé rách màn trời vốn yên tĩnh, khói đặc nóng xông vào mũi, tràn vào trong phổi làm cho người ta buồn nôn cùng với mùi cháy khô tanh hôi.

Tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu khóc tuyệt vọng.

Gió lớn sắc bén.

Thế lửa tràn ra gào thét.

Tiếng phòng ốc sập xuống.

Văn Nhi.

Văn Nhi.... ..

Có ai đó thảm thiết kêu lên.

Mẫu thân!

Âm thanh sợ hãi mới kêu ra khỏi miệng, miệng đã bị người gắt gao che kín, hàm dưới bị cầm mạnh đến phát đau.

Nàng giãy dụa, đá đánh, nước mắt tuyệt vọng chảy xuống, chạy xuống cả bàn tay đang kiêu chết nàng, khi đó sức lực khẽ buông lỏng, nàng dùng hết toàn bộ sức lực cắn xuống, mùi máu tanh vị mặn chát của nước mắt tràn vào trong miệng, nàng có khoái cảm gần như điên cuồng.

Nhưng mà, y không thả ra.

Bàn tay rộng rãi kia, luôn gắt gao che miệng của nàng, phảng phất như chủ nhân của nó, hoàn toàn không có cảm giác đau đớn.

Nếu không quay về, sẽ không còn kịp nữa.

Biển lửa tàn sát bừa bãi, ở trước mặt nàng mơ hồ một mảnh.

Nàng không còn thấy rõ hình dạng phòng ốc nữa, trong lỗ tai kêu gào, là vô số oan hồn khóc thét.

Chỉ còn lại mình nàng.

Căn nhà lộng lẫy bị ngọn lửa địa ngục cắn nuốt, hóa thành tro tàn nóng rực, phát sáng trong đêm tạo nên điệu múa.

Chỉ còn lại mình nàng - nàng bất chấp tất cả điên cuồng bò lên phía trước, đột nhiên bị một chướng đánh vào, má trái đau nhức, cả người nàng bị ngã sang một bên, hai mắt nhắm lè tim đập nhanh và loạn nhịp nhìn nam nhân ở trước mắt.

Dung nhan tuấn mỹ không biểu cảm, phảng phất như vui buồn của thế giới này cũng không ở trong mắt y.

“Người trở về không được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1: Đốt mộng

“Ngươi trở về không được nữa rồi.”

Một giọng nói vang lên như trong giấc mơ - thật sự trở về không được nữa sao?

Nàng chậm rãi quay đầu lại.

Phía sau, là sự im lặng như chết.

Không có ánh lửa, không có tiếng kêu giá lạnh, chỉ có ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên đồng đồ nát thê lương, chim cú đêm bay qua.

Nơi này không còn là vườn nhà ngày xưa nữa.

Đây là một ngôi mộ lớn lẻ loi cô độc.

Văn Nhi.

Giọng nói nhẹ nhàng phảng phất ở ngay bên tai, cũng có thể cảm nhận được hơi thở.

Nàng chần chờ xoay người lại.

Có câu “một cái bóng trắng nhẹ nhàng dựa lưng vào tường, ánh trăng sao thê lương”

Văn Nhi.

Người trong bóng tối chậm rãi ngẩng đầu, mỉm cười.

Nàng trừng lớn mắt.

.....

“Mẫu thân!”

Tiếng kêu the thé lao ra khỏi cổ họng, nàng đột nhiên ngồi dậy, miệng mở to, liều mạng đánh vào ngực.

“Gặp ác mộng hả?” Một giọng nói nhẹ nhàng tự nhiên truyền đến từ bên cửa sổ, mang theo ý cười.

Nàng xóc màn trướng lên, một đôi chân trắng như tuyết mang đôi giày vải bên giường, động tác linh hoạt khoác áo vào.

Cầm bảo màu trắng che khuất dáng người linh lung, cổ tay thêu hoa văn màu bạc thoát ản thoát hiện, lộng lẫy đẹp đẽ.

Cầm lấy đoạn dây băng trên bàn nhỏ đầu giường buộc tóc lại, nàng xoay người nhìn về phía giường nhỏ có một đôi nam nữ.

“Tư chất Hàn cô nương tốt như vậy, sao lại mặc nam trang? Trang điểm lên khang định khuynh quốc khuynh thành....”

“Ai cần ngươi lo.” Không kiên nhẫn đánh gãy mỹ nhân lấy lòng, Hàn Vi Văn ném ra một ánh mắt sắc lạnh.

Nhiều chuyện! Nàng mặc nam trang cũng khuynh quốc khuynh thành được không?

“Tuyên gia --” Mỹ nhân ừm khuất thấp giọng gọi, thuận thế tới gần lồng ngực rộng lớn phía sau.

“Không có việc gì, đừng để ý đến nàng, nguyệt sự nàng đến nên tâm tình không tốt.” Giọng nói mềm mại dễ nghe như tơ lụa an ủi mỹ nhân trong ngực, gương mặt khôi ngô tươi cười dịu dàng, lại như mang mặt nạ, không tràn vào trong mắt.

“Ngươi mới nguyệt sự đến!” Mỹ nhân mặt nam trang giận dữ gầm nhẹ. “Sao lại mang người khác vào trong phòng, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác?”

“Nơi này là chỗ của ta.” Nam nhân kia chậm rãi uống trà. “Ngươi có phòng không ngủ, chạy đến trên giường ta làm cái gì?”

“Giường người thoải mái!”

Tình hình thực tế là, mỗi khi tâm tình nàng không tốt, chỉ có ở trên giường của y mới ngủ được.

“Tuyên gia, nếu Hàn cô nương không vui, chúng ta đi thôi, du hồ được không --”

“Người cầm miệng cho ta!” Hàn Vị Văn căm tức nhìn ả ta.

“Ca Nhi.” Phảng phất như Tuyên Dương không nhìn thấy trạng thái hai người giường cung bật kiếm, thẳng thắn dạy dỗ mỹ nhân. “Lấy cho ta một hạt ô mai.”

“Vâng.” Mỹ nhân xinh đẹp nở nụ cười, dưới chỗ y không nhìn thấy, âm thầm liếc mắt nhìn Hàn Vị Văn một cái, thì thầm nói: “Không phải là nha đầu nhật được sao --”

“Người nói cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ngưng lại thành sương lạnh lẽo, hai mắt Hàn Vị Văn lóe ra ánh sáng lạnh gần như muốn bắn thủng ả ta. “Tốt nhất người đừng để ta nghe thấy lần thứ hai, người chỉ là đồ chơi để y không có việc gì phát tiết mà thôi, người tin không, đêm nay ta có thể đưa cho y một tá?”

“Vãn Nhi.” Âm thanh trầm thấp, ẩn chứa mang theo chút ý tứ cảnh cáo, Tuyên Dương nhìn về phía người hiện tại đang gồng lên như con nhím, mi tâm nhíu lại, phảng phất như có chút bất mãn nàng nói lời thô lỗ.

“Người, người.... ..” Trên mặt mỹ nhân thoát đỏ thoát trắng, bị nàng chọc tức đến nói một câu cũng không hoàn chỉnh, ả là danh viện Dương Ngôn Ca thanh danh truyền xa, gia thế hiển hách, đã bao giờ bị người nói đến không chịu nổi như vậy chưa? Nếu không phải liên quan đến trái tim người nam nhân trước mặt, nàng đã sớm tát cho một cái rồi.

“Ngoan, không cần so đo với nó, nó chỉ là đứa bé không hiểu chuyện.”

Tuyên Dương mỉm cười, biểu cảm dịu dàng như trước, hoàn toàn không nhìn nữ tử đứng bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của y sẽ khinh thường liếc mắt một cái.

Cất, ba mươi là hơn người sao, còn khoe cái gì mà lằng lự!

Lười lại nhìn bọn họ một cái, nàng bước đi ra khỏi cửa.

“Người đi đâu?” Âm thanh lạnh nhạt vang lên.

“Tùy tiện, mắt không thấy.” Nàng táo bạo xoay người: “Ngài còn có việc?”

“Đi tắm rửa một chút.” Trong con người đen mang theo một chút trào phúng nhìn nàng gập ác mộng đến chảy mồ hôi: “Khi đi ngang qua người thấy thối--”

Cửa cách một tiếng, bị thô bạo đóng lại.

Tuyên Dương cúi đầu tiếp tục hưởng thụ ôn nhuận ngọc ôn hương trong lòng, khóe miệng lại hiện lên chút ý cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: 2: Dò xét

Ánh trăng màu trắng phân chia chiếu xuống, hình ảnh dải Ngân Hà, làm mặt hồ gợn sóng, bóng đêm mập mờ.

Gió xuân se lạnh thổi qua, ngọn đèn đuốc của Tiểu Lâu đối diện chiếu xuống.

“Xuân thành vô xứ bất phi hoa, hàn thực đông phong ngự liễu tà. Nhật mộ Hán cung truyện chá chúc, khinh yên tán nhập ngũ hầu gia...”

(* Là bài thơ Hàn Thực của tác giả Hàn Hoảng. Sẽ giải thích cuối chương)

Mấy chiếc thuyền hoa chạy qua, học quán trên bờ vang lên tiếng đọc sách lạnh lạnh, một ít bạch y thư sinh không kiềm nén được ào ào chạy xuống, vượt lên trước may mắn vớt được đèn hoa đăng trong nước, đưa tới tiếng cười duyên liên tục của những cô nương trên thuyền hoa.

“Chắc, đức hạnh này.” Khẽ giễu cợt một tiếng, một công tử tuấn tú dựa vào phía trước cửa sổ đưa tay ném mứt hoa quả trong tay ra ngoài, dẫn tới đàn

vật trên mặt hồ nháo nhào một trận.

“Haizz, đây là đĩa quả mơ ra đầu tiên trong năm nay.” Nữ tử trung niên ăn mặc xinh đẹp cầm lấy khăn lụa trong tay đánh “hắn” một cái. “Lãng phí quá!”

“Hàn Thực hả, Phụng Nương?” Thiếu niên nhớ tới câu thơ lọt vào tai vừa rồi, nhìn cảnh liễu trên cửa sổ ô vuông, quay đầu lại hỏi, gương mặt thanh lệ thoát tục, trên mi tâm có một nốt ruồi màu đỏ xinh đẹp, đúng là Hàn Vị Văn mặc nam trang.

“Ừm.” Mặc dù lớn tuổi, nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp tao nhã chọc người nhìn trộm như ngày xưa, Thẩm Phụng than nhẹ một tiếng: “Lại già thêm một tuổi.”

“Chỗ nào, ngài càng già càng xinh đẹp, lên trời còn có thể quyến rũ được Ngọc Hoàng đại đế đấy.”

“Phi!” Thẩm Phụng làm bộ nheo gương mặt của nàng một chút, nhử mảy nhìn mấy đĩa đồ ăn trên bàn nhỏ: “Sao một chút cũng chưa động vào?”

“Không có khẩu vị.” Vị Văn ngồi ở trên ghế, lười nhác trả lời.

“Dạ dày không tốt thì ngủ không yên, nhìn bộ dạng tinh thần con không phấn chấn, buổi tối hai ngày nay ngủ không ngon?” Thẩm Phụng đánh giá màu đen dưới mắt của nàng.

“Con ngủ không yên nên dạ dày không điều hòa.” Vị Văn không hiểu nhìn bà đứng dậy: “Phụng Nương đi đâu?”

“Nấu cho con chút thứ gì đó.”

“Không phải hôm nay mọi nhà cấm lửa, chỉ có thể ăn đồ ăn sẵn sao?”

“Mặc kệ lễ nghi phiền phức này, con ngồi chờ chút.”

Vị Văn ngồi dậy từ trên giường êm, nhanh nhẹn nhảy tới đánh lén lên mặt Thẩm Phụng một cái: “Vẫn là Phụng Nương yêu thương con nhất!”

“Không đứng đắn.” Thẩm Phụng oán trách gõ lên trán nàng một cái, dáng người đứng đưa đi ra khỏi cửa.

.....

Yến Nhạn vô tâm, những đám mây bay qua trên Sầu Hồ Tây. Làn khói nước lạnh, tiếng sáo thổi đến bình minh.

Khi tiếng ca lọt vào tai thì một con mèo bình thường hơi hé mở mắt, thân thuyền rung lên một cái, có lẽ là dừng lại, Vị Văn chậm rãi ngồi dậy ngó ra ngoài cửa sổ, đã đến dưới cầu hình vòm, bên phải chạy tới một con thuyền hoa, cũng chờ qua cầu.

Liếc nhìn đèn lồng trên con thuyền kia, khoe miệng nàng nở nụ cười bước xuống khỏi giường, đi lên mũi thuyền, mũi chân điểm nhẹ một phát, ở bên trong tiếng kêu của Phụng Nương, nàng đã nhảy lên thuyền đối phương.

Quay đầu làm mặt quỷ với Phụng Nương, nàng cách rèm châu trầm giọng nói: “Lãnh cô nương - “

“Hôm nay không tiếp khách.” Giọng nói lạnh lùng truyền từ trong ra, không khách khí đánh gãy lời nàng nói.

“Tại hạ ngàn dặm đến, vì nghe danh tiếng, cô nương lạnh nhạt như thế, thật sự làm tổn thương tại hạ rồi.”

“Hôm nay không tiếp khách.” Giọng điệu nhàn nhạt nhắc lại câu vừa mới trả lời.

Vị Văn che miệng không khỏi cười lên, đứng ở trước rèm châu không động đậy.

“Ngươi --” Lãnh Hương Nùng nhử mảy kéo rèm châu ra, thấy là nàng nhất thời bất đắc dĩ cười: “Là đồ quỷ muội phá phách.”

“Muội nói trên Sầu Hồ Tây này có nữ tử nào có thể đàn ra giai điệu thanh cao thoát tục như vậy, nhìn ra ngoài quả nhiên là thuyền của tỷ---”

Đang nói đột nhiên ngừng lại, Vị Văn nhìn nam nhân ngồi gần cửa sổ, không khỏi trào phúng cười: “Trách không được Hương Nùng tỷ không tiếp khách, hóa ra là Tuyên gia danh tiếng lẫy lừng ở trong này.”

Tuyên Dương nhàn nhạt liếc nàng một cái, cũng không lên tiếng trả lời, lật qua trang khác tiếp tục đọc sách.

“Hôm nay thân áo màu tím của muội rất đẹp mắt, giống như mỹ thiếu niên cử chỉ nhanh nhẹn.” Lãnh Hương Nùng kéo tay nàng khen, nghe thấy không ít mùi thuốc súng bên trong.

Cặp cha nuôi và con gái này cũng thật sự kỳ quái, dường như cả ngày đều xung đột nhau.

“Áy, ăn mặc ai dám bì kịp ngài ấy chứ.” Nhân vật được khiêu khích bĩu môi, toàn bộ vẻ khinh bỉ đều viết ở trên mặt nàng. “Nhìn xiêm y của y là thứ gì đâu không, trên áo dài trắng như tuyết có một mảng lớn đóa hoa hồng, người này là yêu nhân mê hoặc lòng người! Y cho rằng bộ dạng này của y là khôi ngô tuấn tú vô song kiệt xuất nhất thiên hạ sao?”

“Đúng vậy.” Lãnh Hương Nùng mỉm cười đáp lại.

“Cái gì “đúng vậy?”” Vị Văn không hiểu hỏi.

“Tuyên gia như vậy tuần tú cực kỳ.”

Vị Văn che miệng lại, sắc mặt trắng nhợt - Những lời vừa rồi là do nàng nhất thời kim lòng không đậu nói ra khỏi miệng sao?”

Ánh mắt bắn về phía người bên cửa sổ, y hoàn toàn coi nàng như không khí, vẫn dáng vẻ nhàn nhã đọc sách của y.

Một ngọn lửa không tên bốc lên, nàng bĩu môi: “Này, người tên Dương gì Ca đó đâu, sao ngài lại bỏ được người ta, chạy đến trên thuyền của Hương Nùng tỳ vậy?”

“Ôi, có dám chua.” Lãnh Hương Nùng làm bộ nhìn bên ngoài một chút. “Đêm nay Phụng tỳ làm đồ ăn gì?”

“Cái gì dám chua.....” Vị Văn lườm bầu, gò má chợt đỏ bừng lên.

“Không có gì, tỳ đoán một chút thôi.” Lãnh Hương Nùng buồn cười nhìn nàng. “Tuyên gia đến đây vào buổi trưa, dù sao tỳ đánh đàn, ngài ấy đọc sách, không liên quan gì nhau, cũng yên tĩnh.”

“Tất nhiên, cũng chỉ có tỳ chường mắt ngài ấy, nếu đổi một chiếc thuyền khác, ngài ấy đã sớm bị ăn sòng nuốt tươi rồi!” Vị Văn tức giận mở miệng.

Lãnh Hương Nùng bật cười: “Không phải tỳ chường mắt Tuyên gia, ngài ấy là người có phong thái, cách ly thế giới, có thể để ai ở trong lòng chứ, tỳ thức thời, đỡ phải tự mất mặt.”

“Cách ly thế giới?” Vị Văn làm mặt quỷ với nam nhân kia. “Còn Mai Thê Hạc Từ!”

(*Mai thê hạc từ: câu này ám chỉ người ở ẩn, mang khí chất thanh cao thoát tục.

Mai: cây mai, hoa mai; Thê: vợ; Hạc: chim hạc; Từ: con -> nghĩa câu này là lấy cây mai làm vợ, lấy chim hạc làm con)

“Con giống Hạc sao? Nhiều nhất cũng chỉ là một con chim cút mà thôi.” Lời nói lạnh lùng truyền tới từ bên cửa sổ, khóe miệng Tuyên Dương nâng lên thành một đường cong vô cùng đẹp, con người đen nhàn nhật cao giọng nhìn nàng.

“Ngài mới chim cút!” Chỗ nào của nàng giống loài động vật ngu xuẩn kia hả?

Lãnh Hương Nùng bật cười ra tiếng.

(*Chú thích bài thơ Hàn Thục – Hàn Hoảng

Hàn Thục

Xuân thành vô xứ bất phi hoa,

Hàn thực đông phong ngự liễu tà.

Nhật mộ Hán cung truyền lạc chúc,

Kinh yên tán nhập ngũ hầu gia.

Dịch nghĩa:

Trong thành mùa xuân không nơi nào không có hoa bay

Tiết hàn thực liễu ở vườn ngự uyển bị nghiêng trước gió đông

Sáng chiều trong cung Hán đem nến đuốc ra

Khói bay nhẹ nhàng tản mạn qua nhà năm tước hầu

Hàn thực: tiết trước tiết thanh minh một ngày. Giới Từ Thôi có công với Tấn Văn Công, nhưng không nhận, công mệ vào núi ở ẩn. Tấn Văn Công lại chỗ mời không ra bèn đốt lửa khiến Thôi bị chết cháy trong đó. Tấn Văn Công tưởng nhớ Giới Từ Thôi, ngày đó cấm không được đốt lửa.

Theo thivien.net)

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: 3: Cười vui vẻ

Thân thuyền rung lên, truyền đến tiếng người.

“Sao lại thế này?” Đôi mi thanh tú của Lãnh Hương Nùng khẽ chau lại, hỏi bên ngoài.

“Bầm chủ tử, có con thuyền chắn ở đằng trước chúng ta, bảo là hướng về phía Tuyên công tử cầu thầy trị bệnh.”

“Á, sao ngoại trừ ta người nào cũng biết y ở chỗ này?” Vị Văn đùa giỡn cười cười, đứng dậy vén rèm châu lên đi ra ngoài xem nào nhiệt.

Có vẻ như lai lịch đối phương không nhỏ, du thuyền ba tầng, cột chạm trổ hoa Lan, mỗi một chỗ đều tinh xảo mà không xa hoa, cho dù hậu duệ vương tôn quý tộc nối liền không dứt đến Sáu Tây Hồ đây, cũng khó gặp.

Khi Vị Văn đến bên ngoài còn thuyền đã bắt vài cầu gỗ, vài người đã đi tới, hạ nhân trên thuyền hoa đi lên ngăn lại, Vị Văn cũng không nói gì, chỉ đứng ở một bên thái độ nghiêng ngả nhìn, từ nhỏ đi theo bên người Tuyên Dương, dạng gì trường hợp gì, nhân vật nào chưa gặp qua, ở trong mắt nàng, chỉ không cùng nhau làm trò thôi.

Nam tử trung niên đi đầu, phong thái hiền ngang, mặc cẩm bào xanh thẫm, bên hông đeo một ngọc bội Thương Ưng Phi Thụ, mấy người tùy tùng phía sau cũng ăn mặc bất phàm, ông ta ôm quyền hành lễ, giữa lông mày toát ra một vẻ buồn rầu: “Tại hạ Tống Văn, mạo muội quấy rầy Tuyên gia và Lãnh cô nương thật sự là bởi vì khuyển tử bệnh lâu không khỏi, người làm cha làm mẹ luôn buồn rầu nên bất đắc dĩ.”

“Đã biết là quấy rầy, vậy mời trở về.” Giọng nói trong trẻo không nhanh không chậm truyền ra từ trong rèm châu, hiển nhiên chuyện này không liên quan gì đến mình.

Vị Văn khẽ cười, thấy nhưng không thể trách.

“Tuyên gia!” Vẻ mặt Tống Văn lộ vẻ nôn nóng, nhưng vẫn kiềm chế khẩn thiết cầu xin: “Tại hạ từ kinh thành một đường tới đây, muốn tìm được Tuyên gia, trong thiên hạ chỉ có ngài có thể cứu được khuyển tử, nếu ngài nguyện ý ra tay cứu giúp, đừng nói gia tài bạc vạn, bảo tại hạ làm cái gì ta cũng đều làm muốn lần chết không từ chối!”

“Được, vậy ông đi đi.” Giọng nói lười nhác lại vang lên.

“Tuyên gia?” Trái tim Tống Văn đập mạnh và loạn nhịp, không rõ chân tướng.

“Ông đã nói, vậy thì xin cứ đi tự nhiên, không cần muôn lần chết, một lần đã đủ, ta sẽ cứu nhi tử của công.” Rèm châu được vén lên, giọng nói thanh thúy êm tai dễ nghe vang lên, nam nhân tuấn đạt phi phàm bước ra, cao lớn vững chãi, khóe miệng ẩn chứa nụ cười thần nhiên.

“Gia!” Nghe hiểu ý tứ của Tuyên Dương, mấy người tùy tùng nhất thời biến sắc, khẩn trương nhìn chủ tử phía trước.

“Thế nào? Quyết định ra sao?” Tuyên Dương bình tĩnh mở miệng, giống như hoàn toàn không phải đang nói đến chuyện sống chết. “Ta không có nhiều thời gian cho ông lãng phí như vậy.”

Nam nhân đứng bất động đầu thuyền trên trán chảy ra tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt xanh mét nhìn Tuyên Dương, hoàn toàn không ngờ y sẽ thật sự đưa cho mình vấn đề khó như vậy.

“Nhìn dáng vẻ của ngài, bình thường rất ít đi cầu người khác, vì chuyện này vào nơi nước sôi lửa bỏng, muôn lần chết không chối từ mà nói, nghĩ đến chắc cũng chỉ là thói quen nghe người khác nói.” Tuyên Dương khoanh tay đứng nhìn, nhìn hồ nước bị bóng đêm bao phủ chợt cười lên: “Trước khi nói chuyện, vẫn nên suy nghĩ rõ ràng.”

“Gia, Tống gia không thể không có ngài...” Một người tùy tùng không nhịn được lên tiếng.

“Khó xử thế này sao, để ta tới thử xem một chút.” Trong màn đêm mờ mịt vang lên giọng nói ôn hòa, tiếng cười khẽ lập tức vang lên: “Ngược lại ta muốn xem chứng bệnh gì mà khó trị như vậy.”

“Công tử là...” Tống Văn nghi hoặc nhìn thiếu niên mặc y phục màu tím ngồi ở trước mũi thuyền, nhất thời đoán không ra lai lịch “hắn”.

“Nghĩa phụ, ngài nói nên thế nào đây?” Vị Văn bỗng nhiên buồn nôn gọi Tuyên Dương, thậm chí đi đến trước người y nở nụ cười xán lạn.

Chỉ có Tuyên Dương thấy, ám chỉ “ngài dám nói không ta sẽ không để yên cho ngài” trong mắt nàng.

Biết rõ thân phận của nàng, trong mắt Tống Văn xuất hiện thêm một chút ngạc nhiên vui mừng.

Ánh mắt Tuyên Dương nhìn trên mặt nàng một lát, lập tức mỉm cười, xoay người đi vào khoang thuyền.

“Vị công tử này...” Nhìn y rời đi, Tống Văn chần chờ nhìn về phía Vị Văn.

“Ta họ Hàn.” Vị Văn cười nhìn ông ta. “Nghĩa phụ đáp ứng để ta xem bệnh cho nhi tử ông, ý của ông thế nào?”

“Nếu Hàn công tử nguyện ý ra tay tương trợ, chuyện đó không gì tốt hơn.” Tống Văn vui mừng khôn xiết.

“Ta cũng có điều kiện.”

Tống Văn ngăn ra: “Mời công tử nói.”

“Ta trị bệnh cho nhi tử của ông, ông cho ta thứ ông thích nhất.” Ở trong lương tâm suy nghĩ thật lâu, cũng đừng hy vọng nàng có thể từ bi.

“Ta đáp ứng công tử.” Tống Văn nhìn nàng, như định đóng cột nói ra lời hứa.

... ..

Hoa khoe màu đua sắc, mây hồng lượn lờ, chỉ thời gian mấy ngày, cũng đã tràn đầy một phòng hoa.

Hoa thật đặc biệt, màu đậm và đẹp đơn thuần hiếm có, tuy giống như không có gió tự động đưa.

Mà hoa trước người nọ, không chút nào không mất đi vẻ đẹp.

Vị Văn dừng bước, nhìn người nằm ngửa trên ghế dây mây.

Là một người nam nhân, lông mi của y phải gọi là xinh đẹp hoảng sợ lòng người, giống như hai cây quạt, che khuất luôn cặp mắt luôn cười như không cười kia.

Môi mỏng nhếch lên, khoe miệng cong thành một độ cong hoàn mỹ, vì thế nụ cười lúc thức dậy, luôn có dáng vẻ đùa cợt khắp thế gian.

Cho dù trong một vùng tuyệt đẹp trong thế giới này, mùi thơm xông vào mũi, hơi thở của y, luôn đặc biệt, sạch sẽ.... Nàng không cách nào hình dung được cảm giác này.

Có một loại người, tự do qua lại giữa thế gian, lại chỉ luôn có một vùng trời của riêng mình, y là người như vậy. Cứ việc theo y nhiều năm như vậy, nam nhân này đối với nàng mà nói, luôn như câu đố.

Mà nàng luôn thử tìm kiếm đáp án.

Giống như nằm mơ, nàng hoảng hốt vươn tay, chậm rãi, nhẹ nhàng mà...

Y mở mắt ra.

Con ngươi đen lạnh nhạt không gợn sóng, rõ ràng chiếu lên biểu cảm mất tự nhiên của nàng.

Y không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Vị Văn thu bàn tay cứng ngắc về.

Làm sao nàng có thể xem nhẹ.... lấy võ công của y, ngay từ đầu đã cảm nhận được nàng đến gần rồi.

“Lúc này lấy cái gì?” Y hỏi.

“Tứ lâu đệ nhất Kinh Thành, Câu Hoan Nhan.” Hóa ra đó là nơi Tống Văn ưa thích.

“An đắc quảng hạ thiên vạn gian, đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan, phong vũ bất động an như sơn*... ..” Giọng nói ảm áp như ngọc từ từ ngân lên, Tuyên Dương mỉm cười: “Tung đắc quảng hạ, vị tất chân khả đắc Hoan Nhan”**

(*Đây là những câu thơ nằm trong bài Mao ốc vị thu phong sở phá ca của Đỗ Phủ. Sẽ chú thích ở cuối chương.

** Nghĩa là: “nhà cao cửa rộng, chưa chắc thật sự nở nụ cười.”)

“Nghe nói Hoan Nhan có chín tầng, mọi người đều muốn đi lên tầng thứ tám, tiến vào hàng ngũ vương công quý tộc.” Y lại mở miệng, con ngươi đen ý vị thâm trường nhìn Vị Văn.

“Thói thường của con người.” Trong mắt của Vị Văn ẩn chứa âm u.

“Thông thường người sảy chân, thường cách đỉnh núi không xa.” Y nhìn chằm chằm nàng.

“Cho dù người thân ở trên đỉnh núi, cũng sẽ có ngày rơi xuống.” Nàng cười lạnh.

“Người trở về không được nữa rồi.” Câu nói luôn xuất hiện trong mộng, giờ phút này lại vang lên bên tai.

“Chỉ cần ta muốn, mặc kệ là lúc trước hay sau này, không có đường nào là không thể trở về.” Cúi người người nắm chặt hai nắm đấm, nàng quật cười nói ra - cho dù là con đường không lối về, nàng cũng sẽ đi.

Y không nói gì nữa, gió nhẹ thổi qua, bên tai mơ hồ có tiếng thờ dài.

*Chú thích bài thơ:

Mao ốc vị thu phong sở phá ca

Bát nguyệt thu cao phong nộ hào,

Quyển ngã ốc thượng tam trùng mao.

Mao phi độ giang sái giang giao.

Cao già quái quyển trường lâm sao,

Hạ giả phiêu chuyển trầm đường ao.

Nam thôn quân đồng khi ngã lão vô lực,

Nhấn năng đối diện vi đạo tặc.

Công nhiên bảo mao nhập trúc khứ,

Thần tiêu khẩu tảo hô bất đắc.

Qui lai ý trọng tự thán tức.

Nga khoảnh phong đình vân mặc sắc,

Thu thiên mặc mặc hướng hôn hắc.

Bố khâm đa niên lãnh tự thiết.

Kiều nhi ác ngọa đập lý liệt.

Sàng đầu ốc lậu vô can xứ,

Vũ cước như ma vị đoạn tuyệt.

Tự kinh táng loạn thiếu thủy miên,

Trường dạ chiêm thấp hà do triệt.

An đắc quang hạ thiên vạn gian,

Đại tí thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan,

Phong vũ bất động an như san.

Ô hô, hà thời nhân tiền đột ngột kiến thử ốc,

Ngô lư độc phá thụ đông tử diệc tức.

Dịch nghĩa

Tháng tám, trời thu cao, gió gợn dừ gào thét,

Cuốn đi ba lớp cỏ tranh trên mái nhà ta.

Cỏ tranh bay qua sông, rải xuống miền đất bên sông.

Cao thì vắt vẻo treo trên ngọn cây rừng;
Thấp thì tả tơi rơi chìm xuống ao nước.
Lũ trẻ xóm nam khinh ta già yếu,
Nhấn tâm làm giặc cướp ngay trước mặt ta.
Chúng công khai ôm cò tranh đi vào trong xóm trúc;
Ta khô môi rất miệng, kêu thét mà không được.
Trở về, chống gậy, thở than.
Một lát sau, gió yên mây đen như mực.
Trời thu bát ngát đen tối lúc chiều tà.
Chiếc chăn vải dùng nhiều năm, lạnh như sắt,
Bị đưa con thơ khó ngủ đập rách toang.
Ở đầu giường mái nhà dột, không chỗ nào khô;
Vết mưa nhiều như gai vẫn còn chưa hết.
Từ khi gặp con loạn lạc, mình ít ngủ,
Suốt đêm dài ướt đẫm, biết làm sao hết được!
Mong sao có được ngàn vạn gian nhà lớn,
Để giúp cho các hàn sĩ trong thiên hạ đều được vui vẻ,
Không bị kinh động vì mưa gió, yên ổn như núi non!
Hỡi ôi, biết bao giờ được trông thấy nhà này đứng cao sừng sững trước mắt,
Dù cho riêng nhà ta bị phá vỡ, mình có chịu rét đến chết, cũng thỏa lòng!

Theo thivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: 4: Say rượu

Nếu thức ăn đủ ngon, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui vẻ.

Nhìn mỹ nhân làm thức ăn ngon thì càng vui vẻ.

Trong chén sứ trắng hoa xanh, ở trên mặt nước canh xuất hiện màu trắng lảng bóng mê người, phối hợp với trứng thái lát mỏng, hành băm được vẩy lên.

“Làm sao làm được màu sắc món mì sợi này?” Vị Văn tò mò.

“Nấu mì vắt với nước màu xanh của cải bó xôi, với nước cà rốt chanh.” Lãnh Hương Nùng vớt mì sợi trong tay, quay đầu lại nhìn nàng kinh ngạc cười.
”Muội đã được ăn rồi hả?”

Vị Văn làm mặt quỷ với nàng: “Ăn thật ngon.”

Trên bàn nhỏ làm từ gỗ đàn mộc hương để ba bát mì, một bát ở trong tay Vị Văn, một bát ở trước mặt Lãnh Hương Nùng, một bát không có chủ nhân.

Vị Văn hoài nghi nháy mắt mấy cái.

Ngược lại Lãnh Hương Nùng nâng bát lên, giống như không thấy ánh mắt của nàng.

Vị Văn oán giận dẫu môi - Lãnh Hương Nùng không thể so với Phụng Nương, nũng nịu một chút hay nói một chút là có thể đối phó, nàng tức giận, của ai người này cầm cũng không mua, cho dù người tự cho mình là siêu phẩm cũng không thể may mắn thoát khỏi, mà chuyện này của nàng ấy cũng chưa phải là nơi được Vị Văn tán thưởng nhất.

.....

“Đây là khúc gì, sao thê lương mà lại sục sôi như vậy?” Vị Văn ước lượng ly trà, theo tiếng đàn nhìn về phía Lãnh Hương Nùng.

.”Phá Trần Tử.” Người sau màn nhận nhát đáp lại, âm luật lưu loát từ trong ngón tay bay ra.

“Nhưng mà trong say rượu treo đèn nhìn kiếm, nằm mơ thổi kèn liên tục sao?” Vị Văn nhú mày hỏi.

Lãnh Hương Nùng gật đầu.

Vị Văn kinh ngạc: “Tỷ một người nữ tử mảnh mai, sao có thể nghĩ đến đàn một khúc như vậy được?”

Lãnh Hương Nùng nhìn nàng một cái không nói chuyện, thẳng đến khi khúc nhạc kết thúc, mới khẽ mở miệng: “Một người bằng hữu dạy.”

“Hả? Một người bằng hữu...” Vị Văn nâng cằm cười liếc nàng. “Tình lang?”

“Chưa bao giờ có tình, tại sao nói tình lang.” Lãnh Hương Nùng rũ mắt xuống, giống như không chút để ý gảy dây đàn.

“Chưa bao giờ có tình - đúng vậy hán ta vô tình, tỷ cũng vô tình, làm sao biết là vô tình?” Hứng thú bị gọi lên, ánh mắt Vị Văn ẩn chứa vô hạn chờ mong nhìn nữ tử trước mắt.

Thấy nàng hơi thất thần, Vị Văn thừa thắng xông lên: “Bát mỳ này để lại cho hán ta?”

Như bị nói trúng tâm sự, Lãnh Hương Nùng đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía nàng, cuối cùng khẽ gật đầu: “Hôm nay là ngày sinh của y.”

Vị Văn lại bởi vì lời nói của nàng đột nhiên tim đập mạnh và loạn nhịp - cũng có một người sinh vào ngày hôm nay sao?

“Làm sao vậy?” Lãnh Hương Nùng không hiểu sao nàng lại im lặng.

Vị Văn lắc đầu, nụ cười có chút cô đơn: “Không có gì, chỉ tò mò dạng người như thế nào có thể làm cho tỷ động tâm thôi.”

“Động tâm có gì tốt? Tự tìm phiền não mà thôi, thiên hạ nào có nhiều chuyện tốt như vậy.”

Đến tận đây, Vị Văn đã có thể thấy được tâm tư trong lòng của nàng, không khỏi buồn bã thờ dài.

“Muội than thở cái gì? Tuyên gia tốt với muội vô cùng.”

Trên mặt Vị Văn bỗng nhiên xuất hiện màu đỏ khả nghi: “Tỷ nói ra y làm gì?”

“Tự lừa dối mình.” Lãnh Hương Nùng cười cao giọng nói: “Chút tâm tư nhỏ đó của muội mà tỷ còn chưa nhìn ra sao?”

Vị Văn trừng mắt nhìn nàng, ủ rũ ở trên giường không nói chuyện.

“Y tốt với muội cái rắm.” Qua thật lâu, rốt cuộc nàng buồn bực nói ra một câu.

“Sao lại không tốt? Y thuật bí truyền cũng truyền cho muội, cung cấp cho muội ăn ngon xiêm y đẹp, hai thứ quan trọng với nữ nhân y cũng cho muội, còn chưa biết đủ.”

“Có ý gì?”

“Tài trí và tài phú, thứ trước có thể làm cho nữ nhân có được tự tôn, thứ sau để khi nữ nhân bảo vệ tự tôn sẽ không vất vả, Vị Văn, muội hạnh phúc hơn tỷ nhiều.”

“Muội hiểu.” Vị Văn ôm đầu gối, vùi đầu vào trong, âm thanh mơ hồ: “Muội thà rằng y cấp những thứ đó cho muội ít một chút.”

“Vậy muội muốn cái gì nhiều một chút?” Lãnh Hương Nùng nhìn nàng.

“Hương Nùng tỷ.....” Vị Văn kéo dài chữ cuối cầu xin tha thứ, bị sắc bén của nàng làm cho không còn đường lui. “Không nói với tỷ nữa.”

Thật sự là nâng tảng đá đập vào chân mình, sớm biết rằng không nên mở đầu vấn đề tình lang gì đó, đều do lòng hiếu kỳ với nam nhân thần bí kia!

“Không nói đến nữa thì thôi.” Lãnh Hương Nùng nhìn nàng đứng dậy đi ra ngoài: “Muội đi đâu?”

“Buồn quá, ra ngoài đi dạo.” Vị Văn ngượng ngùng đáp lại, nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng cười đùa cợt, nhất thời cảm thấy quẫn bách, dường như bước nhanh hơn.

... .. nghìn vàng

“Oán hận kiếp phù du thật dài....., ít vui vẻ, chịu yêu nghìn vàng khề nhẹ nhàng...” Một mùi rượu đập vào mặt, nam nhân say khướt mang theo bầu rượu nghiêng ngả chao đảo bổ nhào vào trước bàn, đầu lười chuyển qua chuyển lại.

“Cười ngây ngô.” Vị Văn thu hồi ánh mắt từ trên pho người đi như thoi đưa ngoài cửa sổ, nhân nhật quét mắt nhìn hấn một cái.

“Cái gì.....” Nam nhân trừng mắt.

“À... Cười ngây ngô.” Nam nhân làm ra vẻ thỏa mãn thờ dài, lập tức nhú mày: “Không phải.... Không phải cười ngây ngô.”

“Thế là cái gì?” Vị Văn hỏi lại, như mèo vờn chuột.

“Không có ai sẽ lấy nghìn vàng đổi cười ngây ngô.....” Nam nhân giãy dụa phản bác.

“Ta cho ngươi nghìn vàng, ngươi cười một cái.”

“Không cần, ta cười không cần tiền.....” Nam nhân cười ha ha, ôm nàng thân nam trang. “Hiện đệ đến đây, cùng nhau uống rượu.”

Trên bàn bên cạnh, mấy người đồng bạn của hấn cùng nhau hét to.

Vị Văn liếc nhìn bọn họ một cái, đi qua cầm lấy bầu rượu trên bàn lập tức ngửa đầu uống hết.

“Giỏi! Từu lượng giỏi!” Tiếng reo hò nổi lên bốn phía.

Chất lỏng lạnh lẽo chảy vào bên trong cổ họng, một đường thiêu đốt thành ngọn lửa cực nóng, đốt vào ngũ tạng, dường như máu cũng sôi trào hừng hực theo.

Tích tụ trong lồng ngực dường như cũng bởi vì vậy mà phai nhạt một chút.

Lãnh Hương Nùng nói không sai, quả thật người kia cho nàng quá nhiều, thậm chí là y hoàn toàn không màng trả giá.

Nhưng mà, kết quả nàng muốn ở đâu?

Cái nàng chân chính muốn, y lại không nguyện ý cho?

“Tiếp tục!” Mơ hồ say rượu, nàng cười to ra tiếng: “Đến đây, chúng ta chơi trò đổ số!”

Thoải mái kéo ống tay áo lên, cổ tay trắng nõn như ngọc xuất hiện, rơi vào trong mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: 5: Thích

Màn che buông xuống, ở trên nửa cửa sổ là ánh trăng nghiêng.

Một phòng được ánh nến chiếu sáng như ban ngày, nam tử ẩn giấu bên trong áo khoác màu xanh thẫm đang đứng trước bàn viết chữ, màu mực trút xuống một chỗ, câu chữ nổi trên giấy, bóng dáng cao to hiện trên mặt đất, đều lộ ra khí thế cao ngạo phóng khoáng.

“Thiên Thanh.” Y dừng bút, âm thanh trầm thấp tinh túy như rượu ngon.

“Gia.” Nam tử áo đen cao lớn đứng ở trước bàn.

“Ngươi cảm thấy những chữ đó thế nào?”

Tầm mắt của Bộ Thiên Thanh chậm rãi nhìn qua tờ giấy Tuyên Thành.

- Vì quân tử từ khuyên tà dương, thả hướng hoa gian lưu văn chiếu.

(*Đây là hai câu cuối trong bài thơ Ngọc Xuân lâu của Tống Kỳ. Sẽ chú thích ở cuối chương.)

Hắn ngẩng đầu nhìn mặt bên anh tuấn của nam nhân: “Gia có chuyện trong lòng.”

“Sao nói lời ấy?” Tuyên Dương không nhanh không chậm hỏi ra tiếng, ánh mắt vẫn nhàn nhạt nhìn chăm chú vào chữ viết của mình.

“Khi viết chữ tôi kỵ nhất là để tình cảm vào, tôi nay gia viết chữ này, thoáng nhìn thì lối viết vẫn thuận buồm xuôi gió như nước, duy chỉ có một nét “gạch” bị hỏng, ở giữa viết ra cố ý cầu chậm mà gấp ngưng trệ.”

Thấy Tuyên Dương im lặng không nói, hắn lại mở miệng: “Thiên Thanh tự ý thường thức chữ, chỉ tùy tiện phỏng đoán.”

“Không phải.” Tuyên Dương mỉm cười: “Người nói rất khá.”

Lấy khăn ướt bên cạnh lau tay, y nhìn về phía Thiên Thanh: “Giờ nào rồi?”

“Vừa qua khỏi giờ Hợi.”

Tuyên Dương không nói gì, vén rèm cửa sổ lên nhìn bóng đêm phía bên ngoài, qua một lúc lâu mới nói ra tiếng: “Ra ngoài đi dạo.”

Trong mắt Bộ Thiên Thanh thoáng qua một chút kinh ngạc, nhưng cái gì cũng không hỏi, chỉ đi theo sau lưng y ra khỏi cửa.

.....

“Vẫn là Chu huynh đã thường thức qua các loại hoa khắp cả nước, đạo hạnh đủ cao thâm không thể tưởng tượng được vị trước mắt giả làm Phan An, người thật đẹp....” Ánh đèn lay động trong ngõ nhỏ, có người phát ra âm thanh tán thưởng, trong tiếng cười lộ ra một cổ dâm tục.

“Đừng đứng đó, giúp ta nâng nâng lên.” Người đi cùng với người nọ đặc ý nói: “Đi nhanh một chút, về nhà có nhiều cơ hội cho huynh xem!”

Tiếng chuông mơ hồ mà khẽ dần dần truyền đến, dưới ánh trăng màu bạc có một chiếc xe ngựa từ xa lại gần, sau đó chậm rãi dừng lại, bên trong màn màu xanh ngọc lộ ra một bóng người mờ ảo.

“Buông nàng ra.” Âm thanh lạnh lùng từ từ vang lên trong bóng đêm.

Hai người trong ngõ nhỏ sững sốt, nhìn về phía nữ tử mặc nam trang bị hai người họ kèm hai bên, liếc nhìn lẫn nhau, tiếp tục đi về phía trước.

“Đừng để ta nói lần thứ hai.” Âm thanh trong xe ngựa lại vang lên, một thanh kiếm màu xanh dài ba thước lóe lên ánh sáng sắc bén đã để ngang ở trước mặt hai người.

“Gia, xử lý thế nào?” Bộ Thiên Thanh lạnh lùng nhìn hai nam nhân đáng khinh trước mắt.

“Các người là ai, dựa vào cái gì chặn đường chúng ta?” Nam nhân họ Chu tăng thêm can đảm mở miệng.

Bộ Thiên Thanh cười nhạo một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Vị Văn bị bọn họ kèm hai bên: “Trong lòng người rõ ràng nhất.”

“Thiên Thanh.” Người bên trong xe ngựa không kiên nhẫn mở miệng, giọng nói lười nhác: “Ta không thích nghe lời vô nghĩa.”

Ánh sáng trắng chột lóe, kiếm trong tay Bộ Thiên Thanh đã để ở trên cổ nam nhân họ Chu.

“Người làm gì? Ta không tin người dám làm liều.... Giết người như vậy!” Người phía sau sợ tới mức mặt không có chút máu.

“Cảnh sắc đêm trăng đẹp thế này, cảnh thái bình ca múa trên Sáu Tây Hồ.” Tiếng cười trầm thấp dễ nghe vang lên. “Nếu có hai người uống say ngã vào trong hồ bỏ mình, thiết nghĩ cũng là chuyện bình thường.”

“Gia nói đúng.” Bộ Thiên Thanh mỉm cười, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng.

“Chúng ta thả nàng.” Một người khác cả kinh ngay cả giọng nói cũng thay đổi: “Chúng ta thả nàng!”

Bộ Thiên Thanh tiến lên một bước đỡ được thân thể Hàn Vị Văn ngã xuống, khi quay đầu lại, chỉ thấy hai người kia đã sợ tới mức chạy như điên.

“Bọn chuột nhất nhất gan...” Hắn trào phúng cười, đã thấy màn xe chột vén lên, bóng dáng cao to bước ra.

“Gia, không cần đến ngài, thuộc hạ có thể làm được.....” Âm thanh chợt ngừng lại, hắn chần chừ nhìn nam tử trước mắt, người đến nữ tử say đến bất tỉnh từ trong ngực hắn.

“Trở về.” Màn che buông xuống một lần nữa, âm thanh lạnh lùng truyền ra, nghe không ra cảm xúc gì.

Xe ngựa chạy vào trong sân, Bộ Thiên Thanh đứng ở một bên vừa vờn tay ra, Tuyên Dương ôm Hàn Vị Văn đưa ra một tay ra vén lên, né qua hẳn, trực tiếp xuống xe.

Trên mặt Bộ Thiên Thanh thoáng qua một chút kinh ngạc, lại lập tức thức thời mở miệng: “Thuộc hạ đi kêu nha hoàn chuẩn bị chút nước ấm, tắm rửa cho tiểu thư.”

“Mang nước ấm đến phòng ta là được, từ nhỏ nàng đã không thích quá thân thiết với người khác.” Tuyên Dương liếc nhìn người đứng trong bóng tối, thấp giọng phân phó.

Bộ Thiên Thanh hơi giật mình, lập tức gật đầu.

.....

Có lẽ lần đầu tiên trong đời uống rượu, nàng say đến lợi hại.

Giương mặt đỏ gay, bộ dạng hồn nhiên không hề phòng bị, lại chọc cho trong lòng người ta yêu thương.

Y ngắm nhìn nàng thật lâu, đưa tay vén tóc mai rơi lộn xộn trên trán.

Dưới ánh nến, làm gương mặt anh tuấn càng thêm vài phần nhu hòa.

“Văn Nhi...” Y gọi tên nàng, không tự giác bật ra một tiếng than nhẹ.

Có lẽ bởi vì giữa ngón tay của y vuốt nhẹ có quá nhiều xúc cảm, nàng nhũn mảy, xoay người lại, lại vừa vặn ôm eo của y, cái ôm này, lại giống như tìm được gối ôm thoải mái, nàng không chịu buông tay.

Y ngồi bất động tại chỗ, nhìn động tác trẻ con của nàng, bất đắc dĩ cười.

Ánh mắt dừng trên thân nam trang của nàng, mới phát hiện y phục bị rượu làm ướt một nửa, y nhũn mảy, rốt cuộc vẫn đưa tay đẩy đẩy nàng: “Văn Nhi.”

Kêu vài tiếng, hơn thân thân thể bị rung quá dữ dội, nàng mơ màng ngẩng đầu, đôi mắt mông lung nhìn về phía y: “Tuyên Dương.”

Giọng nói của nàng mà đáng thương, hấp dẫn không nói nên lời, làm y không khỏi ngơ người ra.

Bàn tay nhỏ bé trắng tinh khiết đưa từ eo y lên thắt lưng, sau đó cả người nàng rúc vào trong ngực y, hai tay ôm y.

“Văn Nhi.” Y khéo léo nâng hàm dưới của nàng lên. “Tắm rửa trước rồi đi ngủ được không?”

Khép hờ con ngươi như con mèo lười nhác, nàng khẽ cười với y: “Tuyên Dương...”

“Hà?”

“Ta thích chàng.” Nàng ngẩng đầu, chạm vào trên môi y, lướt như chuồn chuồn.

Nhất thời y sững sốt.

Chú thích:

Ngọc lâu xuân - Tống Kỳ

Đông thành tiệp giác phong quang hảo,

Hộc trú ba văn nghinh khách trạo,

Lục dương yên ngoại hiểu hàn khinh,

Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo.

Phù sinh trường hận hoan du thiếu,

Khảng ái thiên kim khinh nhất tiểu,

Vị quân tri từ khuyến tà dương,

Thả hương hoa gian lưu văn chiếu.

Dịch nghĩa

Dần cảm thấy phong cảnh phía đông thành thật là đẹp,
Sóng nước lăn tăn đón mái chèo của khách,
Sáng sớm còn hơi lạnh lạnh ngoài làn dương liễu rủ mảnh như khói phủ,
Ý xuân náo động đầu cành hoa hồng hạnh.
Kiếp phù sinh cứ giận mãi ít lúc được đùa vui hoan hỷ,
Lẽ nào lại tiếc nghìn vàng xem nhẹ một tiếng cười (mà không dám mua),
Xin anh dâng rượu khuyển ánh tà dương,
Hãy lưu lại những tia nắng cuối cùng cho vùng hoa thắm.

Lang trung Trương Tiên (990-1078) rất thích bài từ theo điệu “Ngọc lâu xuân” phía trên của thượng thư Tống Từ Kinh (998-1065). Trương Tiên khen:

- Câu thơ “Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo” của thượng thư thật là thiên cổ tuyệt xướng! Chỉ có một chữ “náo” đã lột tả được hết thần thái của cảnh tượng hoa hồng hạnh giành lạ giặt đẹp, trăm hoa đua tươi, chim chóc ríu rít. Không rõ lúc bấy giờ ngài đã nghĩ ra được câu thơ đó như thế nào?

Hóp một ngum rượu, thượng thư trả lời thích thú:

- Người sống ở đời, gian khổ lập nghiệp, thời gian vui sướng chẳng được mấy lúc. Ngày hôm ấy, gặp dịp cùng bạn bè du ngoạn, chúng tôi vừa chèo thuyền vừa giỡn sóng đi đến phía đông thành Khai Phong, có hoa hồng hạnh đầy cành, có liễu dương rủ mảnh như khói phủ. Chúng tôi thả cửa nói cười huyên náo, uống rượu ngâm thơ giữa cảnh hoa thom chim hót, ong bay bướm lượn. Và thế tôi đã viết nên bài từ này.

Nhiều bạn đọc Việt Nam đã rất thích hai câu thơ tả cảnh xuân đầy sức sống của nhà thơ Diệp Thích (1150-1223) đời Tống: “Xuân sắc mãn viên quan bất trú, Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai” (Xuân sắc đầy vườn giam chẳng nổi, Một nhành hồng hạnh vượt qua tường). Song ở Trung Quốc, khi nói đến việc dùng hoa hồng hạnh để tả cảnh xuân thì câu “Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo” của Tống Từ Kinh đã được xếp đầu bảng. Người ta đề cao đến mức đã gán câu thơ ấy với chức vụ Nhà nước của nhà thơ (Thượng thư Hồng hạnh chi đầu xuân ý náo chỉ Tống Từ Kinh, về sau gọi tắt là Thượng thư Hồng hạnh).

Nửa phần sau bài từ ít nhiều có phảng phất tình điệu bi quan, hường lạc, song hầu hết các nhà nghiên cứu đều nhất trí cho rằng âm hưởng chủ đạo của tác phẩm vẫn là lạc quan, lành mạnh, thấm đượm một tinh thần yêu đời, yêu thiên nhiên và cuộc sống tha thiết.

(Nguyễn Khắc Phi) Theo thivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: 6: Bị tức giận

Ngón tay thon dài cời bỏ đai lưng, áo khoác tơ gấm mở rộng, bên trong là áo trong màu trắng. Tuyên Dương cúi đầu nhìn thoáng qua ánh mắt mê ly say như chết thiên hạ trong bóng tối, động tác dịu dàng cời vạt áo trên người nàng ra, lộ ra bả vai thon thả mà trơn bóng, vài quần trên ngực làm cho làn da dưới ánh nến càng thêm lóng lánh sáng bóng mê người.

“Tuyên Dương.....” Tiếng gọi mềm mại lười nhác bật từ trong miệng ra, hai tay tinh tế trắng nõn vòng lên cổ y, thế nào cũng không chịu buông ra.

Trong nháy mắt cúi đầu, cằm của y đụng phải làn da trơn bóng mềm mại, xúc cảm tốt đẹp này là mắt y trong nháy mắt tối sầm lại, rũ mắt xuống, y có chút bất đắc dĩ than nhẹ: “Văn Nhi, buông ta ra trước có được không?”

Bộ dạng này của nàng, cho dù là thánh nhân cũng sẽ phát cuồng, cho dù y luôn có định lực kinh người, giờ khắc này cũng cảm giác được hơi thở bản thân hỗn loạn.

Nàng cười khanh khách, tiếng cười như tiếng chuông vang, thanh thúy êm tai.

Màn che bị gió thổi bay, có lẽ là gió thổi đến, đôi mi thanh tú không vui nhăn lại, nàng chui vào trong lòng y càng sâu thêm một chút.

Mái tóc đen như thác nước rơi ở giữa lưng, cùng với làn da trắng nõn hình thành cảnh tượng đối lập, có một cảnh đẹp đến rung động lòng người. Tầm mắt chậm rãi rơi xuống, y sợ run lên, sau đó đưa tay gạt những sợi tóc đen che sau lưng nàng.

Trong nháy mắt, như bị điện giật như bị sấm sét giết chết.

Cửa phòng bị người đẩy ra, Bộ Thiên Thanh quay đầu nhìn về phía nam nhân bước nhanh đi ra.

“Kêu nha hoàn đi vào tắm rửa thay y phục cho nàng.” Y trầm giọng phân phó, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, dưới ánh trắng diện mạo anh tuấn dường như đặc biệt tái nhợt.

“Vâng, gia.” Bộ Thiên Thanh cúi đầu đáp ứng, thu lại chút vẻ ngạc nhiên trong mắt.

... ..

Như câu “ánh trắng như ẩn như hiện ở trên tầng mây trôi, màu xanh trên màn trời, quần sao lóng lánh, ánh trắng bạc, điều giấy lượn lơ lúc ẩn lúc hiện trong màn mây mù, xa xa nhìn lại, nó càng bay càng cao, giống như thật sự biến thành con chim ưng, lúc nào cũng sẽ vỗ cánh mà bay mất.

Văn Nhi, thích không?

Nam nhân lạnh nhạt mà lười nhác cười.

Thích - Tuyên Dương, ngài có thể bắt nó cho ta được không?”

Tiểu hài tử không thể kêu tên của ta như vậy, không lễ phép.

Tiếng cười mang ý khiển trách vang lên, sợi dây được để ở trong lòng bàn tay non nớt, bàn tay to cầm lấy sợi chỉ nhỏ - nắm cho chặt, Văn Nhi, thích cái gì, thì phải nắm nó cho chặt, nếu không nó sẽ bay mất.

Vâng. Nàng nghe lời gật đầu.

Điều giấy nhẹ nhàng xuyên qua ở trong tầng mây, tung bay, nàng đuổi theo nó, vừa chạy vừa cười. Đột nhiên, dưới chân lao đảo một cái, sợi dây thừng trong tay bị đứt -----

Không!

Nàng kêu lên, bỗng dung mở mắt ra, trong lòng bàn tay ẩm ướt một mảng.

Ngay sau đó cảm giác đau đầu như muốn vỡ ra, mỗi một mạch máu đều bởi vì căng lên mà kêu gào.

Đứng dậy xuống giường, nàng vui đầu vào trong chậu nước lạnh một chập, ngẩng đầu, trong gương trang điểm là một gương mặt tái nhợt mà uể oải.

... ..

Hoa và cây cối trong đình viện phát triển tươi tốt, làm người ta muốn nhào vào ngửi, mang theo mùi hương ngọt ngào, làm cho người ta cảm thấy buồn bực.

“Bộ Thiên Thanh.” Vị Văn gọi nam tử cao lớn mặc áo đen trên hành lang, trong giọng nói có chút phiền chán.

“Tiểu thư.” Người kia hơi vuốt cằm.

“Tôi hôm qua ta về nhà thế nào?” Nhớ mang máng, bản thân ở tù lâu uống không ít.

“Tiểu thư say, là thuộc hạ mang về.”

“À.” Nàng làm như không chút để ý lên tiếng, trong lòng đã tích tụ một loại cảm giác nói không nên lời.

Là nàng ảo giác sao ---- đêm qua mê man, mơ hồ có cái ôm ấm áp nhẹ nhàng ôm nàng, một lần hơi thở làm người ta an tâm, như có như không lượn lơ ở trong lồng ngực nàng.

Hóa ra, là Bộ Thiên Thanh.

“Y đâu?” Lòng mi khẽ nâng, trong con mắt sáng mang theo ý hỏi.

“Ở hậu viện.” Bộ Thiên Thanh trả lời ngắn gọn, thần sắc có chút phức tạp.

Vị Văn vẫn chưa chú ý, trực tiếp đi tới hậu viện.

“Tuyên gia hư, lâu như vậy cũng không tới tìm thiếp.....” Lời hờn dỗi buồn nôn vang lên ở trong đình, trên gò má đánh phấn thính thoảng xuất hiện mảng đỏ ửng, nữ tử xinh đẹp mềm yếu không xương dựa vào trên người nam nhân, si ngơ nhìn chăm chăm vào gương mặt tuấn mỹ vô song trước mặt.

“Không phải đặc biệt phải người đến đón nàng đó sao.” Cho dù giai nhân trong ngực, giọng nói vẫn lạnh lùng trước sau ung dung như trước, chỉ là khoe miệng nâng thành một đường cong lạnh lùng, lại rất cảm động.

Dương Ngôn Ca nghe xong uất ức dự dỗi, má phẩn đỏ ửng một mảng.

“Hoa nở thật đẹp.” Nàng đưa tay ra chỉ một nhành bông hoa đỏ như lửa, chuẩn bị bẻ đến tí mĩ thường thức.

“A ---” Nàng kêu thảm, cổ tay đau nhức, nhất thời nước mắt lưng tròng rớt tay về.

“Những bông hoa đỏ là của ta, người không có tư cách chạm vào.” Vị Văn đứng ở một cách đó không xa, đang cầm một cục đá trong tay, lạnh lùng lên tiếng.

“Tuyên gia.” Dương Ngôn Ca vừa sợ vừa giận, rung rung ụy khuất trốn ở trong lòng Tuyên Dương. “Nàng khi dễ thiếp!”

Vị Văn chỉ đùa cợt bĩu môi, chẳng hề để ý, ánh mắt dừng ở trên người nam nhân bên cạnh nàng ta.

Đột nhiên, nàng chấn động cả người.

Nàng chưa bao giờ thấy qua loại ánh mắt này của y, nhiều năm như vậy, mặc kệ nàng làm ra nhiều chuyện thái quá, y cũng chưa bao giờ lộ ra ánh mắt như vậy - nghiêm khắc, oán giận, thất vọng... Chán ghét.

Chán ghét -- lần đầu tiên nàng ở trong biểu cảm của y đọc được tin tức như vậy.

Nàng nhìn y, ý đồ lấy sắc mặt bình tĩnh che giấu đột nhiên hoảng loạn trong lòng nàng, lại cẩn thận phỏng đoán tâm tình chân thật của y trong giờ phút này lần nữa.

“Con nháo đủ chưa.” Y lên tiếng, ánh mắt đặc biệt lạnh lùng. “Đừng luôn điều ngoa tùy hứng như vậy.”

“Những bông hoa đỏ là loại hoa Anh Túc ngài cho ta, ta không thích người khác chạm vào.” Trong lòng vì bị y trách cứ mà bị thương, nàng quật cường nghênh đón y.

“Ta có thể gieo trồng chúng nó, thì cũng có thể hủy chúng nó đi.”

“Ngài dám!” Nàng nổi giận.

“Con đang uy hiếp ta?” Y nhẹ nhàng cười, giống như nghe được chuyện nực cười gì đó. “Hàn Vị Văn, con thật đúng là càng lớn càng có tiền đồ rồi.”

“Bộ dạng ta thế nào trong lòng bản thân ta rõ ràng nhất, không cần ngài đến nhắc nhở.”

Càng lớn càng có tiền đồ - Y có còn nhớ ngày hôm qua là ngày sinh của nàng không?

“Ca Nhi, nàng thích hoa nào?” Tuyên Dương liếc cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, chỉ cúi đầu cười nhìn nữ tử trong lòng.

“Hoa sen, từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.” Dương Ngôn Ca nỉ non vờn tay chỉ, nhu thuận trả lời.

“Nực cười, đã từ nước bùn, làm thế nào mà có đạo lý không dính dơ bản chứ.” Vị Văn lạnh lùng trào phúng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, “Thật sự là nhìn các người cũng chướng mắt.”

“Cảm thấy chướng mắt, vậy người đi đi.” Tuyên Dương ngẩng đầu, ánh mắt lười biếng không mang theo một chút ám áp nào.

“Đi thì đi, ai hiếm lạ!”

“Người muốn đi, có đi xa cũng không cản trở về nữa.”

Lời nói lạnh nhạt nửa thật nửa giả, phân biệt không rõ là đùa giỡn hay tức giận.

Nhưng đương nhiên, chuyện này đối với trong con giận của Hàn Vị Văn không khác thêm dầu vào lửa.

“Như, ý, nguyện, của, ngài.” Nàng cắn răng, nói ra từng chữ một, sau đó xoay người rời đi.

Đi qua nhanh, cho nên nàng không chú ý tới, ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng nàng phía sau, cất giấu cảm xúc thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: 7: Chiến tranh lạnh

“Nha đầu, ăn cơm.” Thẩm Phụng vén màn lên, giọng nói vang dội.

“Không có khâu vị.” Giọng nói mơ hồ truyền từ trên giường đến, giống như đang nằm mơ.

“Con đứng lên cho ta.” Thẩm Phụng nâng gương mặt nhỏ nhắn chôn ở trong tấm chăn lên, lông mày không vui dựng thẳng lên. “Con muốn trốn tránh tới khi nào?”

Đôi mắt phượng từ từ mở ra, ánh mắt lại hoàn toàn không phải ánh mắt lim dim vừa mới tỉnh ngủ, ngược lại mang theo một mối.

“Con ăn, được chưa.” Vị Văn mở miệng, giọng nói khàn khàn miễn cưỡng.

“Đã ba ngày rồi, con thật sự định cả đời không quay về gặp y sao?” Thẩm Phụng thăm dò nàng.

“Gặp ai?” Vị Văn hỏi hốt nhiên cái bát dựa vào cạnh cửa sổ, trên người tùy ý khoác một cái áo khoác xanh thẫm, có một cảm giác khí khái anh hùng không kém nam nhi chút nào.

Thẩm Phụng chán nản, liếc nhìn nàng một cái.

“Con định tức giận bao lâu nữa.” Bà ngồi xuống chỗ đối diện Vị Văn. “Cũng không phải do con chọc y trước hay sao?”

“Con khó chịu.” Về mặt lạnh lùng.

“Cần gì phải như thế, kết quả là chính mình tức giận.” Thẩm Phụng ý vị thâm trường than nhẹ. “Không có ai có thể thương hại bất kỳ kẻ nào, trừ khi người kia nguyện ý bị đối phương thương hại.”

Tay cầm đôi đũa hơi cứng lại, Vị Văn trầm mặt xuống không nói gì.

Đáng chết, đúng vậy - cho dù không thừa nhận, trong lòng nàng cũng rõ ràng, nàng cảm thấy bị thương hại.

Mỗi khi nhớ đến ánh mắt xa cách lúc đó của y, giọng điệu không kiên nhẫn, ngực nàng đều rất khó chịu, giống như có vô số con sâu đang cắn vậy.

“Không sao cả, dù sao cũng ăn nhờ ở đậu, xứng đáng nhìn sắc mặt người khác.” Nàng rầu rĩ lên tiếng.

“Ăn nhờ ở đậu?” Thẩm Phụng kinh ngạc cười ra tiếng. “Cuộc sống của con như vậy mà gọi là ăn nhờ ở đậu? Làm ơn, nha đầu, cho dù con là người thành thoi không làm gì, nên cũng không hiểu được đầu năm nay có bao nhiêu người đứng, quỳ, y đối xử với con thế nào tất cả mọi người đều nhìn thấy cả, con đừng ở trong phúc mà không biết phúc nghe không?”

truyện chỉ đăng duy nhất tại .

Vị Văn nhấp máy môi, nhìn bà một lúc lâu mới thấp giọng đáp lại: “Phượng Nương, có phải con thật sự điều ngoa tùy hứng theo như lời y nói không?”

“Điều ngoa tùy hứng? Đương nhiên không phải.” Thẩm Phụng trào phúng cười: “Muốn ta nói thì quả thật bướng bỉnh không chịu nổi, ta muốn có một nữ nhi như muội vậy, đừng nói là nhận nuôi, chính là cha mẹ ruột cũng hầu hạ gây gộc vô số lần, sao lại nhẹ nhàng bằng quơ một câu như vậy, hơn nữa vài năm nay đều như vậy một lần?”

“Phượng Nương!” Vị Văn vừa thẹn vừa cáu, biểu cảm kỳ quái nhìn bà.

“Nha đầu, thực ra tâm sự của con ta hiểu, dù sao cũng chỉ là tư tình nhi nữ, trò đoán trái tim mà thôi.” Thẩm Phụng nắm tay nàng khuyên bảo an ủi. “Nhưng làm nữ nhân, dù thông minh cũng phải học mở một con mắt nhắm một con mắt, nhìn phải hiểu biết, càng so đo nhiều càng dễ bị thương. Ngẫu nhiên làm nũng trêu chọc người trong tim yêu thương, sẽ làm kích thích niềm vui hơn. Đương nhiên không phải ta trách cứ con, chỉ là tính tình của con quá cao ngạo, hơn nữa Tuyên Dương cũng không phải nam tử tầm thường, con càng nên dùng nhiều tâm tư để suy nghĩ hơn, nhẫn nại nhiều hơn một chút, con đã cơ hội gần bên cạnh, nên quý trọng nên tiến hành cẩn thận, mà không phải làm cho cục diện càng thêm bế tắc.”

Bị bà phân tích tâm tư rõ ràng như thế, mặt Vị Văn hơi đỏ lên, co quắp gật đầu, làm bộ như đang chuyên tâm ăn cơm trưa, rõ ràng trái tim đã sớm bay lên chín tầng mây rồi.

... ..

Ngủ mơ mơ màng màng, mơ hồ cảm thấy có chút lạnh. Thời tiết cuối tháng ba có chút mát, hơi lạnh gió xuân khẽ lạnh lẽo.

Gió đột nhiên ngừng lại, rèm cửa sổ như bị người kéo lên, tiếp đó xúc cảm ấm áp từ giữa trán lưu luyến đến gò má, lại giống như có ai đó ở bên tai nàng khẽ thở dài, cúi đầu gọi một tiếng, “Văn Nhi.”

Giọng nói quá mức quen thuộc, đã có cảm giác buồn bã nặng nề không còn sức lực, cho dù ở trong giấc ngủ, nàng vẫn cảm thấy đau xót trong lòng.

Nỗ lực mở mắt ra, kết quả thấy rõ ai ở bên cạnh, đỉnh đầu bỗng nhiên tên rắn, ý thức của nàng lại lâm vào bên trong bóng tối một lần nữa.

Khi tỉnh lại, rèm cửa sổ thật sự bị kéo lên.

Trong lòng có chút phiền muộn khác thường, vén một góc màn tơ lên theo bản năng, mặt trời chiều đã ngã về Tây, sương chiều nặng nề. Hơi nước mặt hồ thật dày, núi xa lâm vào bên trong mờ tối chiều hôm, chỉ còn hình dáng lơ mơ, có vẻ đặc biệt thê lương.

Ngon đèn ở con đê chiếu xuống chút ánh sáng, quán rượu ven đường phố dần dần náo nhiệt, người đi đường nối liền không dứt.

Một bóng dáng màu trắng quen thuộc bỗng dưng lọt vào mắt, trên bến tàu một bóng dáng thon dài lẳng lặng đứng im, phong thái tuyệt vời.

Nàng đột nhiên ngồi dậy chạy tới đầu thuyền - nhưng không có người.

Chỉ một cái chớp mắt, vị trí này không có một bóng người, giống như cảnh vừa mới thấy chỉ là ảo giác của nàng.

Nhưng cảm giác tồn tại mãnh liệt trong lòng nói cho nàng biết, bóng dáng nàng nhìn thấy kia nhất định là Tuyên Dương, hơn nữa y đã đứng ở nơi đó, từ xa đứng ngắm nhìn về chỗ nàng.

Trái tim bỗng đập dữ dội, nàng lớn tiếng gọi: “Phượng Nương!”

“Làm sao vậy?” Thảm Phượng kinh ngạc nhìn sắc mặt nàng tái nhợt.

“Vừa rồi có người đến không?” Nàng nắm chặt bàn tay theo bản năng, nín thở chờ câu trả lời của bà.

“À, là Tuyên Dương.” Thảm Phượng cười đáp. “Y nhìn thấy con rồi lập tức đi, còn bảo ta đừng đánh thức con, ta nghĩ y không bỏ được con, con nên trở về nói lời xin lỗi, rồi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.”

“Đừng đánh thức con?” Vị Văn lúng ta lúng túng nhớ lại, nhớ đến cảm giác tê rần trên đỉnh đầu ở trong mộng, không khỏi hơi giật mình - là y điểm huyết ngù của nàng sao?”

“Ừ, ta nghĩ y tạm thời cũng không biết nên đối mặt với con thế nào.”

Vị Văn do dự nhìn bà một cái, không nói gì - vì sao trong lòng nàng có một cảm giác bất an mãnh liệt? Mới vừa rồi, trong giây lát bóng dáng kia biến mất trong tầm mắt nàng, làm nàng cảm thấy không yên, giống như, y thật sự muốn như vậy mà biến mất trong sinh mệnh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: 8: Đừng nhớ

Cửa gỗ khắc hoa bị người từ bên ngoài đẩy ra, tiếp đó một bóng dáng màu xanh thẫm vội vã vào trong phòng, rồi vội vã đi ra khỏi phòng.

Trong phòng không có một người, chỉ có mùi thuốc quen thuộc như có như không tràn ngập.

Giờ phút này, y đi nơi nào rồi?

Vị Văn thất thần ngồi xuống bên giường, vô ý thức ngắm nhìn tua trên màn che rơi xuống, trên mặt xuất hiện vẻ hiu quạnh.

Tầm mắt nhìn khắp nơi, dừng ở trên bàn - nàng bỗng dưng đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ.

Đồ chặn giấy và bút mực y thích nhất đều biến mất.

Những thứ đó dù y có đi khắp thiên hạ cũng sẽ mang theo bên người.

Ngay sau đó nàng chạy tới phía trước tủ quần áo, đột nhiên kéo cửa tủ ra, nhất thời cả người lạnh như băng - mấy bộ y phục ngày thường mặc cũng không thấy đâu.

“Bộ Thiên Thanh!” Nàng chạy ra khỏi phòng kêu gào không ngừng.

“Tiểu thư ----” Nghe tiếng mà đến là quản gia, ông do dự nhìn nàng, lúng túng lên tiếng: “Gia và Bộ công tử đều đi rồi.”

“Đi rồi?” Vị Văn biến sắc. “Có ý gì? Bọn họ đi chỗ nào?”

“Gia không nói, chỉ để lại cho tiểu thư một phong thư.” Quàn gia thấy vẻ mặt nàng lạnh lùng, nom nớp lo sợ đưa thư cho nàng.

Vị Văn nhận lấy, bàn tay run nhẹ. Hít sau một hơi, nàng hung hăng xé chỗ mở phong thư.

“Bảo trọng.

Đừng nhớ.”

Một tờ giấy màu trắng, chỉ viết bốn chữ.

Nàng cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, gần như đứng không vững.

“Tiểu thư?” Quàn gia thân thiết hỏi.

“Ông... Để ta bình tĩnh một chút.” Nàng chống vào cột trụ bên cạnh, dùng hết tất cả sức lực nói ra một câu.

Tiếng bước chân xa dần, bốn phía yên tĩnh lại. Bóng đêm nặng nề, màn sương biểu thị trời đang lạnh, cơn lạnh xâm nhập vào bên trong tay chân, đến lúc phủ ngũ tạng cũng gần như ngưng thành băng, giống như chỉ cần động một chút, đều sẽ tan thành mảnh nhỏ.

Y có ý gì? Rốt cuộc y đang tính toán gì?

Nước mắt trong mắt cuộn cuộn, nàng cho rằng bản thân sẽ rơi lệ, kết quả bên miệng lại nở nụ cười lạnh - ngu ngốc cũng nhìn ra được, nàng bị bỏ, giống như đứa ngốc, một mình ở lại tại chỗ hoảng hốt lúng túng.

Sáu năm trước, y cứu nàng ra khỏi ngọn lửa địa ngục, sáu năm sau, y lại tự tay đẩy nàng vào bên trong vực sâu không đáy, thủ đoạn thông dong thoải mái giống nhau, đều - tuyệt tình.

Bảo trọng? Nàng không khỏi cười lạnh -- đã lựa chọn rồi đi, cần gì phải làm bộ làm tịch?

Đừng nhớ? Y đoán được nàng ngu xuẩn lại không có thuốc chữa để suy nghĩ tình hình hiện tại sao? Sợ nàng thương tâm khổ sở hay sợ nàng cố ý dây dưa?

.....

“Tiểu thư, ngài muốn làm gì? Tiểu thư ---” Đám nha hoàn thấy nàng rút kiếm đi ra từ trong phòng, sợ tới mức kêu lên không ngừng, lại không dám bước lên ngăn cản.

Đi qua hành lang, bước chân của nàng gấp gấp. Khi thì mây trời khi thì ánh trăng, lúc sáng lúc tối làm sắc mặt nàng có vẻ đặc biệt âm trầm.

Ánh sáng màu trắng chợt hiện, vài nhánh bông hoa màu đỏ rực như lửa rơi xuống, trên đất đầy một vùng hoa đỏ rực.

Vì sao? Vì sao đi như vậy? Cho dù muốn đi cũng phải là ta đi, dựa vào cái gì là ngài chứ?

Cuối cùng vẫn để lại một mình ta, lúc trước cần gì cứu ta, thu nhận ta làm gì?

Luôn là ngài đưa ra quyết định, luôn là ngài định đoạt, đối với ngài mà nói, ta là một sùng vật mà thôi, cao hứng đến đùa một chút, mất hứng đẩy ta ra bước đi?

Những hoa Anh Túc này, là ngài vì ta mà trồng, ngài đã nói ngài có thể gieo trồng chúng nó, cũng có thể hủy chúng nó, ngài đã không cần, ta cần gì phải đau lòng? Không bằng để tự tay ta hủy, từ đây sạch sẽ một chút cũng không vướng bận!

-- Hai mắt nhắm lệ nhìn không rõ, đau đớn dưới đáy lòng kêu gào, nàng lại gắt gao cắn môi, một chữ cũng không nói.

Cánh hoa rơi là tả như mưa, không tiếng động rơi xuống đất, cho dù tình yêu của nàng, ngay cả cơ hội thương tiếc cũng không có.

Mùi dầu lửa gay mũi bay tới, ngọn lửa điên cuồng cắn nuốt những nhánh hoa thâm bại không chịu nổi, cánh hoa khoe màu đua sắc ở trong biển lửa hóa thành tro tàn, một làn gió thổi qua, khói đặc cùng với ánh lửa xông lên giữa không trung, dây dưa nhau hóa thành điệu múa tuyệt đẹp.

Bắt đầu từ một trận cháy, cũng kết thúc từ một trận cháy.

Về lý do ngài rời đi, ta sẽ không truy cứu nữa, nếu không có ngài, sáu năm trước ta đã không có ở nhân gian.

Mà ta khổ sở, nếu không thương ta, sẽ không nên dẫn đường sai cho ta, hà có gì cho ta hạnh phúc ảo.

.....

Ánh trăng bạc như lưỡi câu, ánh trăng lạnh lùng chiếu vào trên mái hiên cao ngất của lầu gác, một bóng dáng đứng hờ hững.

Ánh lửa mờ ảo phía xa ánh vào bên trong đôi mắt thâm trầm như mực, y lặng lặng nhìn héch môi mỏng.

“Gia.....” Bộ Thiên Thanh phi thân lên, đứng ở bên cạnh y muốn nói lại thôi.

“Muốn hỏi cái gì thì cứ hỏi.” Tuyên Dương lên tiếng, vẫn giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta đoán không ra suy nghĩ chân thật trong lòng của y.

“Vì sao?” Trong giọng nói của Bộ Thiên Thanh có chút không đành lòng.

Trả lời cho hắn là im lặng dài đằng đặc.

Lúc hắn gần như muốn buông bỏ vấn đề này, thì giọng nói trầm thấp mang theo một chút đè nén, từ từ vang lên ở bên tai: “Trên lưng Văn Nhi có một cái bớt hình cánh hoa màu tím.”

Cả người Bộ Thiên Thanh chấn động, bỗng nhưng nhìn về phía y, lại nhìn thấy một chút chua xót trong mắt của y.

“Hy vọng nàng đừng luẩn quẩn trong lòng.” Nhìn ánh lửa xa phía chân trời kia, Bộ Thiên Thanh không nhịn được than nhẹ.

“Người xem hiện tại nàng đang làm gì? Nàng sẽ không luẩn quẩn trong lòng, cũng đánh nát không quẩn quýt.” Tuyên Dương mỉm cười, vẻ mặt đau đớn cùng với âm áp chồng lên nhau. “Tuy rằng thương tâm là khó tránh khỏi, nhưng nàng kiêu ngạo như thế, tính tình lại hư hỏng như vậy, sẽ không cho phép bản thân yếu đuối.”

“Nhưng mà.... Nàng sẽ hận ngài.”

“Hận sao? Cũng tốt..... Hận đơn giản hơn yêu, khi yêu một người luôn hy vọng đối phương cũng yêu bản thân, khi hận một người thì đối phương cũng không nhất định phải hận mình.”

Ánh lửa trong tầm mắt dần dần nhỏ xuống, bóng đêm lại xâm nhập vào lúc đó một lần nữa, y nhớ tới ánh trắng sáng đêm hôm đó, nàng chỉ cao tới ngực y, một đôi mắt khóc đến đỏ bừng, trên gương mặt nhỏ nhỏ lại tràn đầy quật cường.

truyện chỉ đăng duy nhất tại .

Sau đó nàng ngẩng đầu nhìn y nói, ngài bảo vệ ta.

Y hỏi, bao lâu?

Nàng đáp, chờ khi ta cũng mạnh như ngài.

Y cười mà không nói.

-- Tha thứ cho ta, rời khỏi nàng sớm như vậy.

Bởi vì, ta muốn bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: 9: Gặp lại

Khói tan hết, bầu trời sáng rõ hơn, dưới ánh trăng sa mạc càng có vẻ mênh mông vô cùng, đơn độc im lặng.

Một bóng dáng đỏ như lửa nhanh như tia chớp bay qua, ngưng mắt khi ngón tay thon dài kéo ra, chỉ nghe vút một tiếng, mũi tên rời cung với tốc độ kinh người đuổi theo.

Phía sau gò cát ở xa truyền đến một tiếng nức nở, trong mắt thiếu niên mặc áo trắng nhiễm lên một chút đặc ý, cong khóe miệng lên, hân hoan rơi giục ngựa chạy qua.

Trên mặt cát màu trắng bạc, một con vật đẹp màu đỏ như lửa lặng lẽ nằm ở nơi đó, đúng là Hỏa Hồ mà hắn đã đuổi bắt lâu ngày.

Nhưng mà khi đi tới trong nháy mắt nhìn thấy Hỏa Hồ, một con lạnh đồng thời ập vào lòng, tiếp đó toàn thân hắn đều cảm giác được một cỗ hàn khí.

Có một người.

Cách chỗ Hòa Hồ không xa, đã sớm có một người ngồi trên lưng ngựa, trường kiếm đưa ra, Hòa Hồ đã vào trong tay y.

Thiếu niên mặc áo trắng gần như có thể khẳng định người nọ biết đến sự tồn tại của hắn, nhưng đối phương làm như không nhìn thấy, kéo dây cương rời đi.

“Buông nó ra.” Hắn kéo cung nhắm về phía sau lưng người nọ.

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, người nọ quay đầu ngựa lại, chậm rãi đi về phía hắn.

Trong nháy mắt đó, tay thiếu niên mặc áo trắng run lên một cái, gần như tim đập loạn nhịp nhìn người đi tới.

Đó là một đôi mắt màu xanh kỳ dị làm cho người ta kinh hãi!

Đôi mắt sâu không lường được, ở dưới ánh trăng cũng có một loại ánh sáng đoạt tâm hồn con người, làm cho dung nhan lạnh lùng kia càng có vẻ âm sâu vô tình.

Ở chỗ cách nhau vài chục bước, y dừng lại, khoảng cách gần như vậy, thiếu niên mặc áo trắng mới phát hiện người nam nhân trước mặt cao lớn như thế, mang theo cảm giác áp bức và uy hiếp không thể bỏ qua được, y cứ ngồi trên lưng ngựa như vậy, lấy một loại ánh mắt đùa giỡn liếc nhìn hắn.

Cho dù tên đã nhắm ngay mi tâm của y, dáng vẻ của y vẫn chẳng hề hề ý, giống như không hề tất cả vào trong mắt.

“Cho ta lý do.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như mùa thu, lại mang theo khí phách nồng đậm vang lên.

“Là ta phát hiện nó, cũng là ta bắn trúng.” Thiếu niên mặc áo trắng nhất quyết không buông tha lên tiếng, trên mi tâm có một nốt ruồi đỏ sẫm như máu, đúng là Hàn Vị Văn mặc nam trang.

“Người xác định?” Nam nhân kia cười lạnh, đưa Hòa Hồ trong tay ra, “Đáng tiếc bắn trúng bộ phận quan trọng của nó, không phải mũi tên của người.”

Hàn Vị Văn ngẩn ra, chỉ thấy trên bụng của Hòa Hồ có một mũi tên màu đen, lông vũ trên mũi tên màu đen, mà mũi tên của nàng, lông vũ màu trắng trên mũi tên chỉ bắn trúng phần đùi.

Trong lòng ngọt ngào, nàng không phục phản bác: “Có lẽ là ta bắn làm Hòa Hồ bị thương trước, nên nó cử động không tiện mới bị người nhặt tiện nghi.

“Ta còn chưa từng thấy được có người bắn mũi tên còn nhanh hơn cả ta.” Đôi mắt màu xanh ma quỷ khóa chặt nàng, nam nhân kia cười lạnh lùng ra tiếng: “Về phần người, càng không thể.”

Xưa nay Vị Văn còn chưa bao giờ bị người chế giễu như thế, hơn nữa mấy ngày trước đuổi bắt Hòa Hồ đã sớm hao hết tính nhẫn nại, không khỏi bị chọc giận, nhẹ buông tay, tên đã bay ra khỏi dây cung, bắn về phía người nọ.

Trong lúc tức giận, nàng chỉ còn kịp nhìn thấy tay người nọ nhanh chóng giương lên, ngay sau đó tiếng xé gió lọt vào tai nàng, búi tóc trên đỉnh rơi ra, cây trâm Ngọc Hoàn vỡ thành hai mảnh rơi xuống đất, mái tóc đen như thác nước xõa xuống trên bả vai.

Trong lòng khiếp sợ, nàng bỗng dừng nhìn về phía nam nhân ở đối diện.

“Muốn lấy mạng ta sao? Thật sự là một nha đầu độc ác.” Giọng nói lãnh khốc mà khàn khàn vang lên, khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt màu xanh kia, Vị Văn lại thấy không có biện pháp hít thở, giống như bị ánh mắt của y đóng tại chỗ.

Y nhận ra thân phận nữ tử của nàng! Mà ánh mắt của y, đang không kiêng nể gì nhìn khắp người nàng - hai tay nàng nắm chặt dây cương, cố gắng hít thở vững vàng, không biến sắc nhìn chằm chằm y.

Đôi mắt màu xanh hơi nheo lại - trong ánh trăng màu bạc, mái tóc đen của nàng bay phất nhẹ, áo trắng như tuyết, mặt mày giống như một gốc cây Tường Vi dưới ánh trăng, thanh nhã mê ly, trong trẻo mà lạnh lùng thoát khỏi người trần tục, cả người lại có gai.

Ở trong sinh mệnh của y, chưa bao giờ có một nữ nhân nào dám nhìn thẳng y lâu như vậy, càng đừng nói đến bắn tên làm y bị thương.

-- Có chút ý tứ.

Vì thế, y nở nụ cười.

Môi mỏng khẽ nhếch, nở nụ cười mê hoặc mà lại lạnh nhạt, y lẳng lặng nhìn nàng, trong đôi mắt màu xanh lộ ra ngọn lửa đen làm cho người ta kinh ngạc.

Y kiêu căng ngồi trên ngựa như vậy, phía sau bóng dáng cao lớn, là một vòng trăng tròn vĩ đại mà sáng ngời, mây trên bầu trời, bão cát xuất hiện trong nháy mắt, ánh trăng lại nhuộm màu đỏ mê ly mà quý dị.

Mà y giống như sói ở trên sa mạc, ngạo nghễ dưới ánh trăng.

Vị Văn nhìn y, thật lâu cũng không thể ổn định rung động trong lòng.

“Như vậy.” Rốt cuộc nàng mở miệng, “Phải thế nào, người mới bằng lòng đưa nó cho ta?”

“Người muốn nó là gì?” Nam nhân kia nhìn nàng, giọng nói vẫn lạnh lùng.

“Bên cạnh sa mạc có loại cỏ gọi là Tiêu Sắt, độc tính rất mạnh, nếu như người chỉ cần dính một chút cũng sẽ bị mất mạng, chỉ có Hòa Hồ đi lại không có chuyện gì, có một lão đại phu từng lấy Tiêu Sắt cho Hòa Hồ ăn nhưng cũng không có chuyện gì, ông ấy nói với ta, ngũ tạng lục phủ của Hòa Hồ đều có thể làm thuốc.” Nhất định phải có, bởi vậy Vị Văn nói ra sự thật.

“Người là đại phu?” Nam nhân kia nhìn nàng, vẻ mặt khó lường.

“Đúng vậy.” Vị Văn gật đầu, lại hỏi một lần nữa: “Phải thế nào, người mới bằng lòng đưa nó cho ta?”

Y không trả lời, vang lên tiếng vó ngựa, có người phi nhanh tới.

Chỉ trong giây lát, mộ gã nam tử thân hình cao ngất cưỡi ngựa đến bên cạnh họ, nghiêng người nói vào bên cạnh lỗ tai của y vài câu.

Vị Văn nhìn trong đôi mắt màu xanh kia thoáng qua một chút ánh sáng lạnh lùng nghiêm túc, sau đó y nhìn về phía nàng, vẻ mặt mang theo suy nghĩ sâu xa.

“Muốn có Hòa Hồ, giúp ta làm một chuyện.” Y lạnh lùng mở miệng.

Vị Văn không nói, khẽ giương roi ngựa lên, chậm rãi đi đến bên cạnh y, lấy chủy thủ bên hông ra.

“Làm gì ----”

Tùy tùng bên cạnh hét lên, nhưng nam nhân kia đưa tay ngăn lại hành động rút kiếm của hắn ta, lạnh lùng nhìn nàng.

Vị Văn cười nhạt, vung chủy thủ trên tay, cổ tay áo của nam nhân kia bị cắt một đoạn vải màu đen.

“Đẫn đường.” Vị Văn cầm mảnh vải buộc tóc lại, hồi phục tư thế oai hùng hiên ngang, ánh mắt khiêu khích nhìn y.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: 10: Tiến hành cứu giúp

“Người đi theo được không?” Lúc giờ roi lên, y cười trầm thấp, tuấn mã dưới thân nhanh như tia chớp phi đi.

Vị Văn nhìn bóng lưng y, trong mắt tràn đầy vẻ thông dong, võ nhẹ xuống cổ con ngựa, tiếng chuông thanh thúy như bài ca vang lên, trong nháy mắt đuổi theo y, nàng nhường mày cười, con mắt còn sáng hơn ánh trăng, lại kêu khẽ một tiếng, chạy vượt qua y mấy trượng.

Y giương mắt nhìn, trong ngàn dặm cát trắng, lúc ẩn lúc hiện như mộng dưới ánh trăng là áo trắng cùng với ngựa phi về phía trước, nàng ngoái đầu nhìn lại khí khái bức người cười khiêu khích, lại có một loại quyến rũ khác người.

Khóe môi nâng lên, y giục ngựa đuổi theo nàng, chạy song song.

Vị Văn lờn nam nhân cao lớn bên cạnh một cái, trong lòng không khỏi kinh ngạc khả năng cưỡi ngựa của y, mà nàng không thể rơi vào phía sau người khác, vì con ngựa dưới thân của nàng là nhận được khi khám bệnh, là ngựa quý giá nhất ở Tây Bắc - Hãn Huyết Bảo Mã.

Khom người một cái thì bên cạnh đã xuất hiện tầng tầng lớp lớp đèn đuốc, vài bóng người trong lều trại, thoát nhìn bọn họ như thương đội lui tới.

Vị Văn theo nam nhân kia đi vào, một mùi máu tươi xông vào mũi, vẻ mặt nàng chợt tắt, nhìn về phía giường - nơi đó nằm một người, trên ngực đã đỏ một mảng lớn, nhìn thấy rất ghê người, hẳn là bị thương không nhẹ.

“Cứu hắn.” Đôi mắt màu xanh nhìn chằm chằm vào nàng, mệnh lệnh ngắn gọn mà có lực vang lên ở trên đỉnh đầu.

Vị Văn ngẩng đầu, mới phát hiện bản thân chỉ tới ngực của y, nhìn lên trên, là cằm có đường cong rõ nét, nhìn môi mỏng cũng rất vô tình -- người này trước sau luôn nhếch môi, không biết khi hôn, kết quả có cảm giác gì?

“Người nhìn cái gì?” Đôi mắt màu xanh lạnh nhạt liếc nàng, khẩu khí của y có chút không kiên nhẫn: “Ta không cho người lãng phí thời gian.”

Trên mặt Vị Văn nóng lên, trong lòng mắng bản thân suy nghĩ linh tinh, bước nhanh đến trước bên cạnh giường.

Trước mặt là chàng trai trẻ tuổi, gương mặt tuấn nhã bởi vì mất máu quá nhiều mà có vẻ đặc biệt tái nhợt, hân hơi híp mắt, mi tâm bởi vì đau đớn mà nhúu chặt, đã lâm vào trạng thái hôn mê, có thể thấy được là dựa vào sự nỗ lực cố gắng mà chống đỡ.

Vị Văn lấy túi đại phu luôn mang theo bên người ra, cởi áo và lấy sợi bông cầm máu ở trước ngực hân ra, nhìn thấy miệng vết thương ghê người xuất hiện trước mắt, miệng vết thương hình chữ thập, mơ hồ có thể thấy vũ khí màu đen ở sâu trong đó, nếu vội vàng rút ra, bất cứ lúc nào đều ảnh hưởng đến tính mạng.

Vị Văn cân nhắc trong chốc lát, trong lòng đã có tính toán, nàng lấy mấy vị thuốc trong túi thuốc ra, quay đầu nhanh nhẹn phân phó: “Dập nát ba thứ này trộn vào nhau, mặc khác ngay lập tức đi nấu, ta còn cần ánh nến, nước ấm, vải.”

Vừa lấy ra một thanh kiếm lưỡi mỏng, cánh tay của nàng đột nhiên bị người nắm chặt, ngay cả xương cổ tay cũng bị nắm đến đau.

“Nhiệm.... ..” Tiếng gọi khàn khàn mà vội vàng từ trong miệng người bị thương bật ra, trên gương mặt tuấn tú tao nhã tràn đầy khát vọng và vui sướng, trong con ngươi đen thoáng hiện nhiệt tình làm nàng nhất thời giật mình.

“Không phải nàng.” Một bàn tay to cỡ từng ngón tay trên cánh tay nàng ra, giải vây giúp nàng, đôi mắt màu xanh thâm trầm nhìn về phía nàng, “Hân đã ý thức không rõ, ngươi phải nhanh lên.”

“Không cần ngươi nhắc nhở ta.” Nàng tức giận cãi lại, trong lòng lại xuất hiện hoài nghi.

Không phải nàng -- không phải nàng cái gì?

... ..

Trong lều trại không lớn đứng vài người, lại im lặng không có tiếng người, chỉ có gió đêm ngoài sa mạc gào thét thổi qua.

Vị Văn cầm dao cẩn thận chọn chỗ da thịt dễ cắt vào ám khí, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, không biết qua bao lâu, chỉ nghe cách một tiếng, ám khí hình chữ thập đã nằm trên khay bạc.

Có thể đều khê thờ phào nhẹ nhõm, tiếng vui mừng xì xào bàn tán truyền đến, tiếng nói chuyện dần dần lớn.

“Câm miệng.” Tiếng cảnh cáo không kiên nhẫn bật ra từ trong miệng Vị Văn, nàng khâu lại miệng vết thương, lạnh lùng liếc nhìn mọi người. “Còn muốn cứu một mạng của hân, thì đừng chọc ta phiền lòng.”

Mọi người trong lều đều hai mặt nhìn nhau, đều có chút xấu hổ và tức giận, lại chỉ có thể không lên tiếng, chỉ có nam tử có đôi mắt màu xanh kiêu ngạo nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên.

Sau khi khâu xong miệng vết thương, Vị Văn dùng vải bông thấm nước rửa sạch quanh miệng vết thương của người nọ rồi chuẩn bị rịt thuốc, khoảnh khắc kéo áo hân lại, một khối ngọc bội xuất hiện ở trước mặt nàng, Dương Chi Bạch Ngọc*, chạm khắc quả thật là rồng bay.

(Dương Chi Bạch Ngọc hay còn gọi là “Bạch ngọc”, được biết đến với màu trắng không lẫn với màu khác)

Trong lòng nàng chấn động, ngón tay khê run, cũng không lộ vẻ mặt kéo áo hân lại, tiếp tục rịt thuốc.

Trong nháy mắt ngẩng đầu, lại đón nhận ánh mắt lạnh như băng, đôi mắt màu xanh tà mị khóa chặt nàng, trong đôi mắt màu xanh đó, có nghiên cứu tìm tòi, có chế giễu - có sát khí.

Nàng đột nhiên cảm thấy, cuộc gặp gỡ đêm nay dữ dội lạnh ít, mà hiện giờ, cũng đã đắm lao phải theo lao.

... ..

Vén rèm cửa sổ lên, lộ ra phía chân trời.

Tận cùng của sa mạc có nhuộm màu đỏ, chậm rãi, mây màu đỏ đỏ khắp sa mạc, nàng lặng lẽ nhìn, ngón tay thon dài trắng nõn vô ý thức bắt đầu làm đồ chặn giấy.

Cũng không biết chủ nhân của đồ chặn giấy này là ai, chỉ là chữ trên mảnh vải trên bàn tay, bị nàng nhìn thấy rảnh rồi không việc gì làm, nên ngắm nghía.

-- Say rượu đối ứng tuyết núi Yên, đang là tháng đông lạnh nhất, sáng sớm bay trên đám mây dài.

Chữ viết bá khí, số bút mực ít ỏi, đã vẽ ra phong cảnh hùng tráng của biên quan nước Bắc, càng thêm có người nhìn trộm sách viết hào hùng vạn trượng, cùng với khí thế liếc nhìn thiên hạ.

Kết quả là dạng người gì, có thể viết ra chữ như vậy? Giờ khắc này, nàng có chút tò mò.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, nàng không quay đầu lại.

“Công tử, đây là canh bổ gia chúng ta đặc biệt phân phó cho người nấu.” Một người hầu tiến lên, cung kính nâng khay.

Bên cạnh gã, người có đôi mắt màu xanh kia chỉ nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt mang vẻ thâm thúy.

truyện chỉ đăng duy nhất tại

Vị Văn nhàn nhạt nhìn về phía gã, cũng không nhìn trong chén rốt cuộc có gì, ngửa đầu uống sạch.

Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua kinh ngạc, rồi biến mất trong nháy mắt.

Vị Văn rũ mắt thu lại nụ cười nhạo trên khóe miệng - Hiện tại y là dao thót, nàng là thịt cá, tránh được nhất thời cũng không phòng được cả đời, không bằng không đếm xỉa đến thẳng thắn vô tư mà chống đỡ, nhìn y còn có thù đoạn gì.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: 11: Kinh hãi gặp nhau

“Một đêm không ngủ?” Giọng nói lười biếng vang lên bên tai, y lại chỉ cách nàng một bước, gần như Vị Văn có thể cảm nhận được hơi thở trên người y, không phải nàng nghĩ thấy mùi thuốc nhẹ như cỏ như không đã quen, mà là mùi nam tính thuần túy, tràn ngập cảm giác áp bách cùng với cướp đoạt.

“Biết rõ còn cố hỏi.” Trong lòng thoáng qua bóng dáng kia làm sắc mặt nàng hơi trầm xuống: “Ta còn muốn Hòa Hò trên tay ngươi, đương nhiên một đêm này ta phải chú ý tình trạng thay đổi vết thương của hấn.”

“Yên tâm.” Bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp mà đặc ý: “Ta đã đáp ứng cô nương rồi, thì sẽ không nuốt lời.”

Vị Văn không nói gì, chỉ nhìn y, sau đó cười lạnh.

Y nhìn nàng một lát, xoay người vén rèm rời đi.

... ..

Ba thanh kiếm mỏng hình dạng khác nhau, hai hàng ngậm châm dài ngắn phẩm chất không đồng nhất, nàng cầm lấy vải ti mi lau sạch, giống như những thứ này vô giá với nàng.

Trong lều trại chỉ xuyên vào một chút nắng, ánh nến vẫn đứng đưa, ánh lửa màu vàng khê đứng thẳng, trong khoảnh khắc lưỡi kiếm mỏng đột nhiên chọt lóe lên ánh sáng, nàng hoảng hốt thất thần.

Ngày hôm nay hàng năm, là ngày sinh của nàng.

Bất tri bất giác, đã đi xa như thế, lâu như vậy rồi.

Lại nhớ ngày đó ở phương Nam mưa phùn không tiếng động mùa xuân đến, ở trên con đê bông liễu* bay tán loạn, có người ngồi thuyền dựa vào trên cửa sổ mà đọc, nhướng mày cười từ từ trong làn sương dập dờn bay thẳng vào đáy lòng, vô số ban đêm, vẫn mơ hồ nghe thấy có người khẽ gọi “Văn Nhi.” ở bên tai.

(*Bông liễu: hạt của cây liễu có tơi, có thể bay theo gió)

Khi tỉnh lại, từng chút đều là mộng.

Y nói, bảo trọng, đừng nhớ.

Bảo trọng thế nào, đừng nhớ thế nào?

Bỗng nhiên trong lúc ly biệt đó, nếu như cố chịu đựng thêm một đao, mở đầu chính là sợ hãi do dự, máu tươi do tự mình làm tổn thương mình tràn ra trên miệng nhưng không biết đau, đợi đến khi hồn phách hơi tỉnh lại, mới chính thức đau đến chết lòng.

Cũng may đau đớn này, cũng dần dần làm chết lặng cảm giác.

... ..

“Ngươi đang làm gì?” Giọng nói rất khàn khàn vang lên, Vị Văn nhất thời ngẩn người, tưởng bản thân nghe lầm, sau đó mới nhìn thấy một đôi mắt đen

như mực.

“Ngài đã tỉnh.” Vị Văn nhàn nhạt trần thuật, đưa lưỡi dao nắm chặt trong tay vừa rồi vào trong túi đựng thuốc theo bản năng, sau đó đứng lên: “Ta đi gọi người đến.”

Việc của nàng đã hoàn thành, không nên lãng phí thời gian quan trọng.

“Đợi một chút.”

Vị Văn xoay người lại, ánh mắt mang theo ý hỏi nhìn nam tử trên giường.

“Trên mặt ngươi có nước mắt.” Hắn thẳng thắn lên tiếng, trong mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Vị Văn cứng đờ cả người.

Đang muốn đưa tay áo lau, màn vải đột nhiên bị người xốc lên, tiếp đó một ánh mắt nghiền ngẫm mà nóng rực dừng ở trên mặt nàng.

“Nam nhi Tây Bắc có Thần Châu, đừng nhỏ lệ bên cầu phía Tây.” Đôi mắt xanh sâu như hồ nước giấu cợt nhìn nàng, người tới chậm rãi mở miệng, giọng điệu bồn chồn: “Chẳng lẽ đại phu có chuyện gì thương tâm sao?”

Vị Văn tròn mắt nhìn y, gần như tức giận đến nghiêng răng.

Y biết rõ ràng thân phận nữ nhi của nàng, lại còn vui vẻ trêu chọc nàng!

“Nói như vậy, vết thương của ta là ngài đã chữa khỏi?” Nam tử nằm trên giường ôn hòa lên tiếng, trên gương mặt có chút tái nhợt xuất hiện nụ cười tao nhã. “Ăn cứu mạng, thật sự rất cảm tạ.”[d.ie.n.d.a.n.l.e.q.uy.d.on](#)

“Cảm tạ nàng làm gì?” Nam tử có đôi mắt màu xanh bày ra dáng vẻ lưỡi nhác dựa vào trên ghế dựa, chậm rãi giương mắt nhìn Vị Văn: “Chỉ vì một con Hòa Hồ.”

“Ha ha.” Vị Văn cao giọng cười, trả lời lại một cách mỉa mai: “Vị công tử này hẳn là bằng hữu của ngươi, hóa ra trong mắt của ngươi mạng của y chỉ bằng một con súc sinh, có người bạn như vậy, thật đúng là đáng buồn.”

“Nhanh nồm nhanh miệng.” Giữa trán có vẻ lạnh lùng chợt hiện lên, y lại cười đến hết sức không đứng đắn. “Không sai, ngươi thật sự có chút gan dạ sáng suốt.”

“Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?” Nam tử bị thương như quen với tính tình bất định của bạn tốt, vẫn không nói gì, mà mỉm cười nhìn về phía Vị Văn.

Vị Văn trầm mặc một chút, chậm rãi mở miệng: “Ngụy Văn.”

“Công tử họ --- Ngụy?” Trên gương mặt tuấn tú tái nhợt của nam nhân kia có vẻ mừng rỡ, lại có chút hồn bay phách lạc.

“Vâng.” Vị Văn kiên trì khẳng định. “Nếu không có chuyện gì khác, xin cho ta rời đi trước.”

“Ngươi không hỏi tên họ của chúng ta sao?” Phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp, nghe qua không chút đề ý, nhưng có mùi phẫn uy hiếp.

“Đường rộng thênh thang, mỗi người đi một bên, cũng chỉ ngẫu nhiên gặp nhau, cần gì phải hỏi nhiều.” Vị Văn cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời.

Thực ra nàng sợ sau khi biết bọn họ là ai nàng sẽ không đi ra khỏi được doanh trường này.

Khẽ nhếch khóe môi lên mang theo ý cười lạnh lùng, đôi mắt màu xanh lợi hại như chim ưng nhìn bóng lưng nàng: “Nếu ta càng muốn nói tên của ta cho ngươi biết thì sao?”

Y thích người thông minh, cần phải rất thông minh, mới gây phiền toái.

Vị Văn chấn động cả người, bước đi ra bên ngoài như xông ra.

Cánh tay bị một sức mạnh giữ chặt, nàng tức giận ngoái đầu nhìn lại, lực kiềm chế trên cánh tay càng ngày càng chặt, trên gương mặt lạnh lùng hiện ra nụ cười sâu xa khó hiểu: “Ta gọi là Tạ, Khâm, nhớ kỹ chưa?”

“Dung Trạm.” Nam tử trên giường lạnh nhạt lên tiếng, giới thiệu bản thân, giọng điệu bình tĩnh.

Nhất thời Vị Văn cương cứng tại chỗ, ngực bởi vì đập nhanh mà gần như hít thở không thoải mái, thật lâu sau cũng nói không nên lời.

Đây là hai cái tên như sấm bên tai!”

Tạ Khâm, chỉ ba mươi tuổi đã là đốc quân Tây Bắc chiến công huy hoàng, là Thiết Huyết tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, từng san bằng ngàn dặm lãnh

thở bên ngoài nước Tần, từ nay về sau rồng rã ba năm giặc ngoại xâm chưa từng dám bước đến gần nửa bước.

Dung Trạm, Tam hoàng tử đương triều, tuổi nhỏ dễ tang mẫu thân, do Tiêu quý phi nuôi dưỡng thành người, kể lại tính cách của y ôn hòa, yêu thích cảnh sắc thiên nhiên, chú trọng vào âm luật thi từ, xưa nay luôn không quan tâm đến việc triều đình.

Nhưng hai người vốn không hợp nhau trước mắt này, lại không hiểu sao cùng trong một lều trại ở Quan Ngoại*, làm người khác không khỏi sinh lòng kinh ngạc.....

(*Quan Ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan hoặc vùng đất phía tây Gia Cốc Quan, Trung Quốc)

Vị Văn nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy cả trái tim mình càng không ngừng trầm xuống, thấy lạnh lẽo tràn ngập cả người.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 12: Chạy trốn

Đôi mắt ung sắc bén như thủy tinh cười như không cười nhìn nàng, giống như mong đợi phản ứng của nàng.

“Xin lỗi nhị vị, con người của ta, trí nhớ không tốt, cho tới bây giờ đều không nhớ được.” Vị Văn nâng khoe miệng cười nhẹ, “Hơn nữa một người lang bạt chỉ cầu y phục nhẹ ngựa chạy nhanh, sáng này vừa thấy, ngày mai có lẽ đã cách núi cao, thật sự không cần hao tổn tâm trí quen biết với người khác.”

“Đã như vậy, đợi ăn sáng xong ta lập tức sai người đưa Ngụy công tử rời đi, công tử thấy thế nào?” Dung Trạm nhìn nàng mỉm cười, thần thái khiêm tốn nhún nhường có lễ.

“Đồ ăn sáng?” Vị Văn cười đến ý vị thâm trường, “Được.”

Chỉ chớp lát đã có hạ nhân bưng bàn thức ăn vào, mặc dù không thể nói tinh xảo, nhưng từng đợt khói trắng nóng hổi xông vào mũi, cũng làm bụng đói meo, Vị Văn động ngón tay.

Lúc này Tạ Khâm đột nhiên biến sắc, lui về phía sau một bước.

“Người làm sao vậy?” Vị Văn cầm đôi đũa, có chút hứng thú nhìn y.

Dung Trạm không rõ chân tướng nhìn Tạ Khâm, trong ánh mắt mang theo ý hỏi.

Tạ Khâm cứng ngắc đứng ở một chỗ một lúc lâu, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Vị Văn: “Người dùng độc?”

“Cảm giác của các hạ quả nhiên sâu sắc hơn người thường, bội phục.” Vị Văn gấp một hạt đậu phộng cho vào miệng, ăn từ từ. “Thế nào, mùi hương này thích chứ?”

Khói trắng trong bát hương bốc lên, trong lúc đó cả phòng tràn đầy mùi hương thơm mát, có mùi thơm ngào ngạt của hoa cỏ, lại có mùi các vị thuốc thoang thoảng, hít vào, làm cho người ta có cảm giác yên bình lạ thường.

Ngay sau đó, một bàn tay đã khóa cổ họng nàng lại, cả người Vị Văn đều bị một sức mạnh nâng lên, nàng kinh hãi nắm lấy cánh tay kia, ra sức muốn bẻ ra, không thể lay động được đôi phương chút nào. Vì thế nàng dứt khoát buông tha giấy giũa, giương một đôi mắt sáng ngời quật cường lẳng lẳng chăm chú nhìn gương mặt lãnh khốc trước mắt.

“Không muốn cái cổ nhỏ bé đáng thương này bị vặn nát bươm, thì thành thật nói với ta người đã làm gì.” Khoảng cách gần như vậy, Vị Văn cảm thấy trong đôi mắt màu xanh kia tỏa ra khí lạnh, gần như có thể làm cho nàng từ đầu đến chân đều đóng băng.

“Người buông ta ra trước, ta không thích bị người bóp cổ nói chuyện.” Nàng tăng thêm can đảm cố giữ vững bình tĩnh.

Một chút kinh ngạc xuất hiện trong mắt, Tạ Khâm gần như muốn khen ngợi nữ tử có dũng khí không biết trời cao đất rộng này.

“Được lắm” Y cười âm trầm. “Ta rất chán ghét người uy hiếp ta.”

Sức lực tác dụng vào cần cổ không lưu tình chút nào tăng thêm, Vị Văn trừng lớn mắt, bởi vì hô hấp ngừng trệ mà mặt đỏ lên, nàng không dám tin tưởng mắt nhìn nam nhân trước mặt -- Vương bát đản! Nếu ánh mắt có thể giết người, y đã sớm bị nàng lẳng trỉ đến chết rồi!

“Là Sở Yêu Khinh.....” Nàng giấy giũa phun ra mấy chữ.

“Cái gì?” Y khẽ mở miệng, giọng điệu lại mang theo nguy hiểm mãnh liệt.

Bàn tay trên cổ nàng chợt nổi lông ra, đã lâu không khí không đi vào cổ họng, nàng cúi người ho khan dữ dội, sau một lúc mới có thể đứng thẳng.

“Là độc cho tự ta nghiên cứu ra, thành phần chủ yếu có Đẳng tiêu[1], hoa dâm bụt, sương tím, lá cây táo, bình thảo[2].” Nàng gần như cắn chặt răng, lại mỉa mai hoặc cười: “Ta gọi là Sở Yêu Khinh, dễ nghe không?”

([1]Đẳng tiêu hay đẳng tiêu hoa to (danh pháp khoa học: *Campsis grandiflora*) là một loài thực vật có hoa trong họ Chùm ớt.

[2]: *Marsilea quadrifoliata* là một loài dương xỉ trong họ Marsileaceae. Loài này được L. mô tả khoa học đầu tiên năm 1763. Theo wikipedia)

Tạ Khâm lạnh lùng nhìn nàng.

“Nếu người bị thương nghĩ thấy, có thể tĩnh tâm an thần, có tác dụng dưỡng bệnh, nhưng nếu người có thân thể kiện khang nghĩ phải, ăn cơm không được, ăn vào là nôn, sau đó từ từ gầy yếu đi, cuối cùng thân thể suy kiệt mà chết.” Nàng giương mắt nhìn y, trong vẻ mặt có một chút vui sướng khi người gặp họa.

“Thuốc giải đâu?”

“Bị ta ăn rồi, người hạ nhân vừa rồi tiếp xúc cũng không lâu, không có gì đáng ngại, cho nên người trúng độc chỉ có ngươi.”

“Ngươi công tử.....” Dung Trạ nhìn nàng mang vẻ bất đắc dĩ -- người này, rõ ràng là đang dử hổ mưu bì*.

(*Dử hổ mưu bì: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương)

“Ngươi muốn thế nào?” Tạ Khâm cười lạnh.

“Bảo vệ ta an toàn rồi đi, bốn ngày sau ta sẽ sai người đưa thuốc giải tới.” Vị Văn nhìn sắc mặt âm trầm của y, đưa ra điều kiện của mình.

“Bốn ngày?” Y cười nhạo. “Nhưng mà cũng đủ để người trốn được rất xa.”

“Ngươi đường đường là một nam nhân có thân thể khỏe mạnh, chẳng lẽ bốn ngày không ăn cơm thì không sống được sao?” Vị Văn không kiêng nể gì đánh giá y, trêu chọc cười.

“Sao mà ta biết được ngươi không nuốt lời?” Y chậm rãi mở miệng, ánh mắt sắc bén.

“Giữ ta lại, ngươi càng khó như ý nguyện.”

“Nếu ta làm cho ngươi sống không bằng chết?” Giọng điệu của y bình thản không hề giống như nói uy hiếp.

“Tin ta đi, ta có vô số biện pháp có thể tự sát.” Vị Văn lạnh lùng giương mắt, trong con mắt sáng ngời có một chút độc ác, không kém y chút nào. “Có người chôn cùng, ta cũng không lỗ.”

.....

Mặt trời đỏ đứng giữa bầu trời, như đám mây trên bầu trời xanh thẫm, khắp nơi đều là ánh nắng chói sáng, làm con người không mở được mắt ra, mà cát nóng dưới chân, cách giày vải đều có thể cảm nhận được.

“Đội cái nóng hừng hực này mà chạy đi, cũng không sợ rám đen một thân làn da vô cùng trắng này sao?” Giọng nói tà mị mà giễu cợt truyền đến từ sau lưng, người nói chuyện đang cười giễu cợt.

“Chuyện này không nhọc ngươi lo.” Vị Văn quay đầu nhìn về phía nam từ cao lớn. “Ngươi vẫn nên nhanh chóng thay bộ y phục này đi, miễn cho người ta hoài nghi ngươi có ham mê đoạn tụ, hay là, đúng lúc ngươi coi cơ hội tuyên bố này cầu còn không được?”

Tạ Khâm nhìn lướt qua trên tay áo bị nàng cắt một mảnh đem qua, môi mỏng tà mị cong lên: “Ngươi có hứng thú nghiên cứu qua ham mê thật sự của ta không?”

Ám muội trong giọng điệu của y, làm cho người ta muốn xem nhẹ cũng khó, gò má Vị Văn như bị phồng, hất mặt giả bộ nắm thật chặt dây thừng buộc bọc hành lý trên lưng ngựa.

Thoáng nhìn lỗ tai nhuộm đỏ của nàng, trong đôi mắt màu xanh toát lên một chút đắc ý, y nhếch miệng xoay người: “Đến đây tạm biệt, không tiễn.”

“Này!” Vị Văn vội vàng gọi y.

Y đứng tại chỗ, nghiêng người nhìn nàng, nhàn nhạt nhíu mày.

“Hỏa Hồ đâu?? Nàng hỏi.

“Bốn ngày sau, ngươi đưa thuốc giải, ta đưa Hỏa Hồ.” Y trả lời lưu loát, giống như câu hỏi của nàng đã sớm trong dự đoán của y.

“Ngươi...” Nàng chán nản. “Khi đó nó đã thôi rồi!”

“Đó là chuyện của cô nương.” Y khoanh tay đứng, khí định thần nhàn.

Một trận gió thổi qua, nàng nhớ tới một bóng dáng, cao lớn vững chãi trên con đê ở dưới ánh trăng, cười nhạt một tiếng điên đảo chứng sinh.

Trong lòng đau xót, nàng xoay mình lên ngựa, không nói lời nào mà giờ roi quất ngựa chạy đi.

Tạ Khâm nhìn bóng dáng màu trắng dần dần đi xa, trong mắt hiện lên ý cười xảo quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: 13: Bị tập kích

Khi chạng vạng phong vân đột biến, ban đầu mặt trời còn nóng rất trong nháy mắt bị mây đen che lại, bầu trời tối tăm âm trầm dọa người, gió lạnh rít gào thổi qua, cuốn lấy cát trên đất, Vị Văn nằm sấp trên lưng ngựa gần như không mở mắt ra được.

Nhìn sắc trời này có lẽ là bão tuyết, mây mẩn đi thêm một đoạn nữa có thể đến khách điểm bên cạnh sa mạc, nàng ra sức đánh roi, để con ngựa chạy nhanh hơn một chút.

Nói là khách điểm, thực ra là một nhà đất cũ nát, ban đêm có gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, trong phòng vẫn lạnh lẽo bức người.

Vị Văn cuộn tròn ở trong chăn mê man ngủ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ngựa hí, vốn ngủ không yên ổn nàng nhất thời cả kinh, đột ngột ngồi dậy trên giường.

Lại khôi phục yên tĩnh, bóng đêm đen đặc, xung quanh đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ nghe thấy cuồng phong gào thét ngoài cửa sổ, bông tuyết rơi trên cửa sổ phát ra tiếng.

Nàng có chút tâm thần không yên, rõ ràng xuống giường chuẩn bị đốt nến lại đụng phải bàn.

Ánh nến vừa vụt sáng trong nháy mắt, Vị Văn chỉ cảm thấy sau lưng tràn tới một cơn lạnh lẽo, ánh sáng trắng thoáng qua trước mắt, nhảy ra hai gã áo đen cầm kiếm -- bọn họ đều che mặt, nhìn không được gương mặt thật, ánh mắt lại đều lộ ra vẻ độc ác.

“Các ngươi là ai?” Vị Văn kiềm chế sợ hãi trong lòng lên tiếng hỏi. Tay phải đã cầm ngân châm để trong ống tay áo.

“Thì ra là một nữ tử.” Một người trong đó cười lạnh một tiếng, dường như thả lỏng cảnh giác, chậm rãi ép tới gần nàng: “Nói với ta, ngày hôm qua ngươi có cứu một người phải không?”

Vị Văn suy nghĩ, không phủ nhận: “Đúng vậy.”

“Người thế nào?”

“Nam nhân trẻ tuổi, diện mạo tuấn tú lịch sự.” Nàng dừng một chút. “Trước ngực có ngọc bội khắc rồng bay.”

Quả nhiên không thoát khỏi dự đoán của nàng, bọn họ hai mặt nhìn nhau, trong mắt ẩn chứa đắc ý.

“Coi như cô nương thức thời.” Tên áo đen kia mở miệng. “Thương thế của hãn thê nào?”

“Rất nghiêm trọng, ám khí đi vào ngực gần nửa tấc, muốn khỏi hẳn phải phí chút thời gian, nếu tình huống không tốt có khả năng sẽ để lại bệnh căn.”

“Tốt lắm.” Người áo đen nhe răng cười. “Như vậy cô nương cũng có thể yên tâm ra đi được rồi ---”

Trong nháy mắt kiếm trong tay gã đâm tới, Vị Văn lắc mình một cái, ngân châm trong tay bắn về phía yết hầu của gã, hơn nữa khoảng cách quá gần nên hoàn toàn không đoán trước nàng sẽ phản kích, người nọ không thể tin được trừng lớn hai mắt ngã xuống đất.

Vị Văn tóm lấy kiếm trong tay gã, sau đó ngăn chặn tiến công của người mặc áo đen còn lại phía sau, nhưng mà mấy chiêu sau nàng đã dần dần có hết sức -- hai người này tuyệt đối là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, võ công cao cường hơn nàng rất nhiều, nếu không phải đã giải quyết được một người, vừa rồi nàng đã bị mất mạng.

Trường kiếm trong tay người kia múa tung bay, như rắn độc quấn chặt kiếm trong tay nàng, theo sát sau hân ta là đánh tới một chưởng. Vị Văn chỉ cảm thấy cánh tay trái đau đớn dữ dội, rồi cuộc giờ lên không được.

Ngay sau đó kiếm của nàng đã bị hân ta đánh bay, cả người bị ép đến bên giường.

“Cô nương thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.” Lấy kiếm đề trên cổ nàng, người kia trào phúng mở miệng.”

“Đúng vậy, mọi người đều sợ chết.” Giọng nói của Vị Văn khẽ run, đôi mắt sạch sẽ nhìn hân ta. “Phải như thế nào người mới buông tha cho ta?”

“Đáng tiếc, thật đúng là một mỹ nhân khó gặp --” Câu nói dăm tọc bật ra khỏi miệng, người kia nhìn nàng nâng tay phải lên, mũi kiếm nhất thời đưa lên trước: “Người muốn làm gì?”

Ở trong ánh mắt kinh ngạc hân ta, Vị Văn tháo nút buộc xiêm y ra, nhất thời bầu ngực tuyết trắng với một cái túi màu tím đồng thời đều lộ ra ở trong không khí, ở dưới ánh nền màu vàng lóng lánh sáng bóng mê người.

Hầu kết nam nhân kia vừa động, kiếm trong tay chậm rãi dời xuống, chạm vào dây buộc mỏng manh của cái túi.

Vị Văn ngừng thở.

“Thân thể này quả thật làm người mất hồn, “ Ánh mắt si mê của nam nhân kia nháy mắt chuyển sang lạnh lẽo: “Đáng tiếc cô nương vẫn nên --”

Chữ “chết” chưa ra khỏi miệng, hai cây ngân châm đã chia nhau cắm vào yếu hầu và ngực của hân ta!

Vị Văn nhìn hân ta ngã xuống đất không còn hơi thở, bỗng chốc ngồi sững trên giường, trong tay nắm chặt túi ngân châm vừa mới lấy từ dưới gối ra.

May mắn nàng không hy sinh sắc đẹp vô ích, chính trong nháy mắt hân ta thất thần, cũng đủ làm nàng chớp được tiên cơ, nhưng nhớ đến ánh mắt đáng khinh vừa rồi của người kia, nàng có cảm giác buồn nôn.

Chính vào lúc này, cửa sổ vốn đang khép chặt đột ngột bị người đẩy ra, một cái bóng bay vào phòng, đảo mắt đã ở trước mặt nàng.

Vị Văn tuyệt vọng nhắm mắt lại, biết lúc này đây chạy cũng không thoát.

Thật lâu sau, trong phòng cũng không có động tĩnh gì.

Nàng chần chờ, chậm rãi mở mắt ra, chống lại đôi mắt màu xanh sắc bén -- đúng là Tạ Khâm!

“Lộ như vậy, không sợ cảm lạnh sao?”

Khóe miệng của y chứa một chút ý cười nghiền ngẫm, ánh mắt cực nóng không kiêng nể gì đánh giá bờ vai và bầu ngực lồ lộ của nàng, Vị Văn hít một hơi khí lạnh, lập tức kéo áo mình lên, xấu hổ nhìn chằm chằm y.

“Đáng tiếc, ta còn chưa nhìn đủ.” Y vẫn chưa thỏa mãn, ánh mắt bức người dừng ở trên hai gò má đỏ bừng của nàng, “Hào phóng với người khác như vậy, sao lại keo kiệt với ta như thế, thật sự không công bằng.”

“Người đều biết toàn bộ? Người ở bên ngoài khoanh tay đứng nhìn?” Vị Văn nghe ra tin tức khác trong câu nói của y, nhất thời tức giận chắt vắn.

“Ta biết thì như thế nào? Thấy thì đã sao?” Y lạnh lùng mở miệng, kiêu căng nhìn nàng: “Cô nương là gì của ta, dựa vào gì mà muốn ta cứu cô nương?”

Vị Văn im bật, chỉ có thể không làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn y -- nam nhân lãnh huyết vô tình bị ỏi này!

“Vậy hiện tại người xông vào làm cái gì? Đây là phòng của ta!” Nàng phản bác, trong lòng vô cùng oán hận.

“Có người khác quan tâm cô nương.” Y nhàn nhạt mở miệng.

Vị Văn ngớ ra, đã không phải là y, như vậy người “quan tâm” nàng chính là Dung Trạm rồi.

Chỉ là thái độ kiêu ngạo của người nam nhân trước mặt này làm trong lòng nàng rất buồn bực, giống như giờ phút này y bị buộc ở cùng nàng là có bao nhiêu không tình nguyện.

“Người thật nghe lời, đi lại một chuyến dưới gió tuyết này.” Nàng châm chọc. “Đáng tiếc là việc hoàn toàn không quan trọng.”

“Chuyện này là đương nhiên, cô nương cũng có nhiều bản lĩnh, đến một người giết một người, đừng nói giết mấy nam nhân, mười vạn đại quân cũng không thành vấn đề.” Y nhìn nàng lạnh lùng phản kích.

“Người ---” Vị Văn cắn răng, tức giận đến nói không ra lời.

Y lại xem như không thấy, chân đá thi thể bên cạnh: “Thật sự mất hứng, đều bị người giết, nếu không thì giữ lại một nhân chứng sống để trở về báo tin cũng được.”

Thật hiển nhiên, y biết hai người mặc áo đen này tới điều tra Dung Trạm.

“Cô nương nhanh chóng thu dọn một chút, chúng ta phải lập tức đi khỏi nơi này.” Y ra lệnh cho nàng.

“Vì sao ta phải nghe lời người?” Tuy rằng rất muốn lập tức rời khỏi nơi kỳ quái có hai cỗ thi thể này, nhưng Vị Văn vẫn quật cường tranh cãi lại.

“Không muốn chết, tốt nhất hiện tại bắt đầu làm theo lời ta nói.” Y nheo mắt lại, vẻ mặt nghiêm trang lạnh lùng.

Cẩn môi trầm ngâm trong một lát, Vị Văn đứng lên: “Đợi một chút.”

“Cô nương lẽ mề cái gì, ngân châm vút đi còn là bảo bối sao?” Y không kiên nhẫn nhìn nàng rút ba cây châm từ trên thi thể của hai người áo đen lên.

Nàng không nói --- túi châm kia là Tuyên Dương đưa cho nàng.

Trầm mặc dưới cái bóng đen che phủ, y cúi người không để ý kháng nghị của nàng một phen vác nàng lên nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: 14: Đồng hành

Ngựa của nàng bị giết, hẳn là người áo đen gây ra.

Cho nên hiện tại nàng chỉ có thể bị bắt cùng cười một con ngựa với nam tử cao ngạo lãnh huyết vô tình kia.

“Nếu cô nương muốn tề gãy cổ, vậy thì cứ cách ta xa một chút.” Y khẽ xuy một tiếng, đã nhận ra nàng cố ý dịch thân mình ra phía trước.

Nhất thời nàng cứng đờ.

Y không kiên nhẫn đưa tay kéo nàng, lại nghe thấy tiếng nàng hít một hơi.

“Làm sao vậy?” Y chăm chú nhìn sắc mặt đặc biệt tái nhợt của nàng dưới ánh trăng, rõ ràng là trời cực lạnh, trên trán nàng lại phủ kín mồ hôi.

“Trên cánh tay trái của ta bị trúng một chưởng, hẳn là gãy rồi.” Nàng dùng sức cắn môi đã mất đi màu máu, không để một tiếng rên nào bật ra từ trong miệng nàng, chỉ quật cường chịu đựng.

Ánh mắt của y lưu lại trên mặt nàng một lát, sau đó nắm chặt cánh tay của nàng.

Nàng hiểu ý đồ của y, hít sâu một hơi.

Y nhìn chăm chăm nàng, xuống tay lãnh khốc lưu loát, sau một con đau đón tan lòng nát dạ, trên môi nàng xuất hiện máu.

“Văn bướng bỉnh.” Y cao giọng lên tiếng, cánh tay trắng kiện đột nhiên ôm eo nàng, để thân thể của nàng dán chặt vào người y, y hơi nghiêng người về phía trước, giục ngựa chạy đi, càng làm tư thế của hai người đặc biệt thân mật.

Cho dù cách xiêm y, Vị Văn vẫn có thể cảm nhận được hơi nóng truyền đến lưng, nhiệt độ cơ thể của y quả thật nóng người, làm cho nàng cảm thấy toàn thân đều nóng lên.

Ở trong trí nhớ của nàng, ngoại trừ Tuyên Dương, nàng chưa từng đến gần nam nhân nào khác như thế này. Hàm dưới của y để ở trên tóc nàng, cả người nàng đều nằm hoàn toàn trong lồng ngực rộng lớn của y, bị áo choàng của y bọc lại, tránh đi gió tuyết bên ngoài, chỉ còn lại ấm áp bao phủ quanh thân.

Giờ khắc này, nàng lại cảm thấy ấm áp mà an toàn.

Càng buồn cười là, nàng đang gần như nằm trong lòng nam nhân, kẻ địch của nàng --- vừa nghĩ đến đây trong lòng lập tức buồn bực, không khỏi nhéo nứa mình dưới.

“Không nên lộn xộn, hiện tại ta không có tâm trạng chơi với cô nương.” Bởi vì khí trời rét lạnh, hơi thở của y biến thành làn sương trắng, có vẻ đặc biệt ngả ngón và mỉa mai. “Nếu cô nương có hứng thú, thay đổi thời gian chúng ta sẽ “thân thiết.”

Vị Văn ngẩn người, chờ khi phản ứng lại thì màu đỏ theo từ lỗ tai tràn đến hai gò má: “Hạ lưu!”

“Ta nói cái gì sai hả?” Chạy suốt đêm, y còn rảnh rồi đùa giỡn nàng.

Nàng dứt khoát hung hăng nhéo trên đùi y một cái, đây chính là thủ đoạn Phượng Nương thường xuyên dùng để đối phó với tay chân không sạch sẽ của đám nam nhân.

Y khẽ kêu một tiếng, hơi kinh ngạc, không ngờ rằng nàng sẽ không hề cố kỵ mà làm ra loại hành động này, nữ nhân này quả nhiên đủ hoang dã -- môi mỏng nàng thành một độ cong giễu cợt.

Vị Văn nào đoán được giờ phút này y đang nghĩ gì, nàng chỉ nhìn qua khe hở của áo chường ra bóng đêm tối đen bên ngoài, ánh trăng quạnh quẽ hắt vào, nhiều bông tuyết rơi lộn xộn hình thành một điệu múa tuyết mỹ.

Bên tai, là tiếng gió gào thét, còn có, nhịp tim vững vàng mà có lực, truyền đến từ ngực của người phía sau.

Dần dần, nàng buồn ngủ.

Từ biệt lâu năm, nhớ cỡ nào, nhớ cái ôm ấm áp của người kia cỡ nào.

Làm bộ cũng được, nằm mộng cũng được, thực ra nàng đều luôn sợ ở một mình.

... ..

Khi xuống ngựa, Tạ Khâm mới phát hiện nàng không thích hợp.

Đưa tay sờ trán của nàng, trừng mắt nhìn hai gò má đỏ bừng của nàng, y nhận không được khẽ nguyên rủa một tiếng.

Nàng đang phát sốt.

Y ôm nàng vào quán trọ, đặt nàng ở trên giường xong, cầm bếp lò tới gần một chút.

Không thể lộ ra quá mức, y chỉ tự tay lấy khăn bông làm cho ướt lần lượt để trên trán nàng.

Bị thiêu đốt mơ mơ màng màng, nàng mờ mịt mờ hai mắt ra, tầm mắt dừng trên ánh lửa trên lò, sâu trong đáy lòng nhớ lại cảnh địa ngục nhất thời ngưng thành hoảng sợ la lên.

Nàng nghe thấy tiếng xà nhà sập đổ, ngọn lửa cắn nuốt song cửa sổ, người bên trong phát ra tiếng gọi thê lương, đau khổ rên rỉ.

Nàng không kiểm soát được nhảy bổ vào vùng biển lửa kia, nàng nhìn thấy người thân quen thuộc của nàng đang tuyệt vọng đuổi cánh tay về phía nàng, nàng cảm thấy nóng quá đau quá, giống như ngọn lửa đã chạm vào trên da thịt của nàng, nàng cũng bị cắn nuốt -- phải có người kéo nàng ra ngoài chứ, là ai, là ai?

Tạ Khâm trầm ngâm nghe nàng kêu khóc, ánh mắt thâm trầm dừng trên nước mắt chảy không ngừng trên gương mặt.

Nàng như vậy làm y có cảm giác quen thuộc.

Không nhớ là năm nào tháng nào, thiếu niên nho nhỏ cuộn tròn ở trong góc, cắn chặt hàm răng vào trên bàn tay, cũng không để nước mắt chảy xuống.

Y không thể không đưa tay ra giữ chặt thân thể đang bất an giãy giụa, nhưng nàng lại cầm lấy tay y, gắt gao cầm lấy.

“Vi sao rời đi? Vi sao không cần ta?” Nàng muốn quay đầu đi tìm bóng dáng luôn bảo vệ sau lưng nàng, nhưng mà không có, nàng chỉ thấy một màn hoa Anh Túc diêm dúa lèo lẻo, hóa thành tro trong biển lửa.

Tạ Khâm chấn động cả người.

Vi sao rời đi? Vi sao không cần ta?

-- Câu hỏi đơn giản xuyên qua giới hạn không gian, trùng hợp cũng khi còn bé trong lòng y tuyệt vọng la lên, cho dù thời gian như nước cọ rửa vô số lần, mãi mòn chuyện bất công ngày xưa nhưng vẫn còn dấu vết loang lổ như xưa.

Trái tim của y, sớm đã mai táng ở sâu trong mạch nước ngầm dưới tầng đá, cứng rắn lạnh như băng, lại vết thương chồng chất.

Rốt cuộc y đã hiểu cảm giác quen thuộc ở trong lòng từ đâu mà đến -- có lẽ, bọn họ giống nhau.

... ..

Vị Văn dậy lúc sáng sớm vắng vẻ, ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt lạnh lùng, y dựa vào trước giường, gần như lập tức mở mắt nhìn lại nàng, đôi mắt màu xanh trầm như biển.

“Chúng ta ở đây.....” Mới mở miệng, nàng mới ngạc nhiên phát hiện giọng nói của bản thân khàn đục không lưu loát.

“Khách điểm” Y đoán ra vấn đề của nàng.

“Ta bị làm sao?” Nàng hỏi, chỉ cảm thấy đầu đau nhức.

“Phát sốt.” Y nhàn nhạt liếc nhìn nàng, “Là đại phu nhưng không tự chữa bệnh được cho mình.”

Vị Văn nâng tay lên trán, còn chút nóng, trong đầu thoáng hiện ra một đoạn ngắn hình ảnh vỡ vụn, có khoảng khắc tim nàng đập rất nhanh, nhưng lại cảm thấy xót xa.

“Ta nói mớ hả?” Mới nói ra tiếng nàng đã hối hận -- thực sự là vấn đề của kẻ ngốc.

“Không nghe thấy.” Y vẫn bày ra dáng vẻ đúng mực, Vị Văn lại cảm thấy ngực khê phồng lên.

Nàng đột nhiên ngửa đầu nhìn y: “Người có người trong lòng không?”

Về mặt y cứng đờ: “Không có.”

“Gạt người.” Nàng nhẹ giọng phát bác, không sợ chết nhìn chăm chăm y.

“Nhàm chán.” Y đứng lên, giọng nói lạnh lùng.

Muốn gạt người khác, trước hết phải học cách lừa gạt chính mình.

Y có người trong lòng không? Y cũng không biết -- hoặc nói, trên đời này, có nữ nhân nào đáng giá để y thích không?

Thực sự là vấn đề buồn cười!

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: 15: Diễn trò

“Người chiếu cố ta một đêm?” Vị Văn nhìn mặt bên cao ngất của y, hỏi suy đoán trong lòng ra.

Y nhìn cũng không nhìn nàng một cái: “Nhận ủy thác của người, hết lòng làm việc cho người.”

“Các người cũng không cần phải làm như thế.” Vị Văn có chút không được tự nhiên. “Cho dù thực sự gặp chuyện gì, cũng là do bản thân ta xui xẻo.”

“Cô nương nghĩ rằng ta rảnh rỗi đến làm Hộ Hoa Sứ Giả sao, cùng uống trà tán gẫu đi dạo xung quanh với cô nương?” Y bật cười xoay người, trong đôi mắt màu xanh mang theo ý giễu cợt.

Vị Văn ngẩn ra, lập tức lạnh nhạt lên tiếng: “Ta không ngốc như vậy.”

“Hiện tại chúng ta ở nơi nào?” Nàng nhìn hoàn cảnh lạ lẫm khắp bốn phía, nhìn y hỏi.

“Khách điểm trấn Bình Sa.”

“Vì sao muốn dẫn ta đến nơi này?” Vị Văn có chút kinh ngạc -- trấn Bình Sa là trấn nhỏ bên cạnh sa mạc, muốn đi ra khỏi sa mạc thì phải đi qua, nhưng cách doanh trại của y cũng càng ngày càng xa.

“Đám người tới giết cô nương.” Y lười nhát lên tiếng, vẫn giọng điệu không tìm không phổi, trong đôi mắt màu xanh mang theo chút sắc bén.

Vị Văn đột nhiên ngẩng đầu nhìn y.

“Đương nhiên, trước khi giết cô nương bọn họ sẽ hỏi cô nương mấy vấn đề.”

“Giống như hai người áo đen kia?” Vị Văn mím môi, ánh mắt lạnh lùng.

“Không sai.” Tiếng cười tinh khiết khê vang lên. “Cũng không biết lúc này vận khí của cô nương như thế nào nữa.”

“Không phải cùng một đường với đội ngũ chứ?” Vị Văn nhìn chăm chăm y, nói trúng tim đen.

“Sự thông minh của cô nương thật làm ta ngoài ý muốn.” Ánh mắt thâm trầm nhìn chặt nàng, giọng nói mê người của y lại mang theo uy hiếp: “Không biết giữ cô nương lại là đúng hay sai.”

Vị Văn không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào y, ánh mắt không sợ hãi.

“Nhớ thủ hạ lưu tình, để một nhân chứng sống trở về.”

“Vì sao ta phải nghe theo ngươi?” Vị Văn không kiên nhẫn nhíu mày, “Ta không có hứng thú cùng diễn trò với ngươi.”

“Không giúp ta cũng được.” Bàn tay lớn của y nắm cằm của nàng, buộc nàng ngẩng đầu đối mặt trong khoảng cách gần với y, y nhìn nàng cười âm trầm: “Ta sẽ tự tay làm thịt cô nương.”

“Đừng quên ngươi còn có độc trong người, hi vọng ngươi đừng đối đến hôn mê trước.” Vị Văn đưa tay chụp vào bàn tay y, lạnh lùng trào phúng.

“Cô nương thật sự nhẫn tâm?” Y tiến tới bên tai nàng khẽ hỏi, trước đó một giây vẫn vẻ mặt tàn khốc, sau một giây này lại đổi sang nụ cười hấp dẫn khiêu khích, trong lòng Vị Văn run lên, thân thể không khỏi lui về phía sau một chút -- nam nhân này quả nhiên có tác phong không đứng đắn, vẫn duy trì khoảng cách cho thỏa đáng.

“Ngươi ít dán vàng lên mình đi.” Vị Văn lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt quay sang chỗ khác.

“Cô nương phải hối hận vì chính mình đã ra khỏi cửa, đêm qua ta nói với khách điểm chỉ có một mình cô nương nghỉ trọ.” Y thu lại vẻ mặt, trầm giọng mở miệng.

“Sau đó ngươi lại leo cửa sổ vào?” Vị Văn cười, trong đôi mắt mang theo ý châm biếm, “Quả nhiên các hạ thích hành vi bọn đạo chích.”

Tạ Khâm cũng không giận, lười trả lời, trái lại từ từ đi đến trên bàn, rót cho mình một ly trà, chậm rãi uống.

.....

Một mình ngồi gần cửa sổ, đưa mắt trông về phía xa, ngoài hồ Dương Lâm ngàn dặm cát vàng, bầu trời xanh thẫm như thế, giống như tơ gấm tốt nhất, không hiện một nếp nhăn nào.

Giật mình nhớ tới cảnh sắc mùa xuân tươi đẹp ở Giang Nam ba tháng trước, dù nắng gắt, cũng có mây trắng trôi từ từ, bước chậm đến trên con đê, gió nhẹ thổi tới, bông liễu* phát phối mê hoặc mắt người.

(*柳絮 Bông liễu: hạt của cây liễu có tơ, có thể bay theo gió)

Lúc này đã không phải ngày xưa, rất kỳ quái, nhớ lại lúc trước, cho dù là chuyện thật tầm thường, nhưng nhớ lại đều có một loại cảm giác hít thở khó khăn.

“Hành trình cô độc nơi chân trời, nếu như một người uống một mình sợ là rất cô đơn.” Một giọng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên ở trên đỉnh đầu.

“Các hạ có việc gì.” Vị Văn nhấp một hớp trà, lạnh lùng nhìn vị khách không mời mà đến trước mắt.

Là một nam nhân có thân hình gầy gò, đầu đội một cái nón phủ lụa mỏng, làm người khác không thấy rõ mặt của gã.

Tiểu nhị bụng một bầu rượu để ở trên bàn.

“Tại hạ nhìn tiểu huynh đệ một mình ngồi ở chỗ này, vẻ mặt u sầu, giải sầu trong thơ ca chỉ có Đỗ Khang, không bằng cùng uống một ly thì thế nào?”

Vị Văn ngay cả mí mắt cũng không nâng lên.

“Tiểu huynh đệ rượu mời không uống, hay muốn uống rượu phạt?” Người nọ cách lụa mỏng đen nhìn chằm chằm “hắn”, nửa thật nửa giả nói.

“Cho tới bây giờ ta đều không thích uống rượu.” Vị Văn liếc nhìn gã. “Huống chi là cùng với người lai lịch không rõ, các hạ đeo khăn che mặt, rốt cuộc là bộ dạng không thể gặp người, hay là làm chuyện không muốn để người thấy?”

Dường như người nọ khẽ cười một chút, giơ tay lên tháo nón xuống, trong đôi mắt hẹp dài ẩn chứa ánh sáng lạnh: “Nếu bàn về chuyện không thể để người khác thấy, sợ là tiểu huynh đệ càng nên chú ý một chút, giết người, là phải đền mạng.”

Về mặt Vị Văn như thường, nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ mà nhu hòa quá đáng này. “Các hạ thật sự nói đùa, tại hạ làm nghề chữa bệnh khắp giang hồ, tuy tài nghệ không tinh, nhưng vẫn là nghề cứu người.”

“A?” Người nọ nhíu mày, “Chắc các hạ cũng cứu không ít người đâu nhỉ?”

“Bệnh nhỏ đau nhỏ chiếm đa số, chứng bệnh khó cũng ngẫu nhiên gặp phải.”

“Vậy gần đây có gặp phải người có bệnh khó giải quyết không?”

“Đại nạn không chết, hạnh phúc cuối đời khôn xiết.”

“Tiểu huynh đệ, cậu là người thông minh.” Người nọ nhìn nàng cười âm u. “Nhưng người muốn sống lâu một chút, vẫn nên ngu một chút mới tốt.”

“Xem ra các hạ không ngu bằng ta.” Vị Văn trả lời lại một cách mỉa mai, sau đó đứng lên: “Xin lỗi không tiếp được.”

Người nọ nhìn bóng lưng của nàng, bụng ly rượu lên uống một ngụm, bên miệng hiện lên một tia cười nhạt.

Nàng bỏ lại mấy người theo dõi phía sau, bằng không thật sự tính mạng khó bảo toàn.

Nên diễn đều đã diễn xong, cái người họ Tạ khốn kiếp kia lại không biết chạy đi đâu -- đáng chết, nàng một chút cũng không nghi ngờ khả năng y thấy chết mà không cứu.

Tiếng người ồn ào phía trước, nàng liếc nhìn miếu thờ, theo sát phía sau những nữ tử trang điểm đậm vào cửa.

Tối gần lúc chạng vạng tối, trong đồ phùng đặc biệt náo nhiệt, bỏ qua một bên người cả ngày lưu luyến đánh bài không nói, mọi người làm việc vào ban ngày cũng rảnh rỗi đi lại thử vận may.

Cửa gỗ chạm hoa bị người lạng lẽ kéo ra, một đôi gầy màu đỏ thêu hoa sen linh hoạt bước ra khỏi ngưỡng cửa, bóng dáng thướt tha màu tím xuất hiện ở trong hành lang, dưới búi tóc Như Vân là một dung nhan tuyệt sắc, trông khuynh thành.

Chỉ là tỉ mỉ nhìn lại, là có thể phát hiện trong đôi mắt như nước kia ẩn chứa một chút hoảng loạn, lông mi dài vểnh lên cũng có khi không yên lòng vút sáng -- nàng đúng là Vị Văn mặc nữ trang, vừa nảy đánh bất tỉnh một kỹ nữ, thay đổi xiêm y của nàng ta rồi đi ra ngoài.

“Qua đây, bồi gia đánh bạc vài lần, đuổi xuối quấy đi!” Mới vừa đi đến trong phòng, thất lưng mảnh khảnh đã bị người ta ôm lấy.

“Vị gia này, hiện tại thiếp không tiện....” Nàng giãy giụa, thấp giọng cầu xin người vạm vỡ ôm nàng.

“Mọi người đến nơi này, có gì không tiện?” Hiển nhiên nam nhân kia bất mãn sự phản kháng của nàng, chỉ hai nam nhân trên bàn khác đang ôm oanh yến khác: “Nhìn đi, gia an phận hơn nhiều!”

Mất thấy trong đám người có vài bóng dáng di chuyển, lo âu trong mắt Vị Văn càng sâu, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, trên trán đều chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Nàng nói không tiện, là vì ta đã yêu cầu nàng.” Giọng nói trầm thấp mà quen thuộc vang lên ở phía sau, một cánh tay trắng kiện đã ôm nàng qua, ngay sau đó ném một kim nguyên bảo lên trên mặt bàn, “Như thế nào, các vị đại gia, nể mặt cùng đánh vài ván với tiểu đệ không?”

Giọng nói này rõ ràng là -- Vị Văn kinh ngạc ngẩng đầu, nam nhân trước mặt có râu quai nón, mái tóc đen tùy ý để ở sau lưng, cái trán góc cạnh rõ ràng là gương mặt xa lạ, nhưng lại có đôi mắt màu xanh lam nàng khó quên.

Quả nhiên là Tạ Khâm đã dịch dung -- xem ra y còn có chút nhân tính!

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Có quen biết

Cả trái tim đang treo lên của Vị Văn bỗng nhiên hạ xuống, cả người đều thả lỏng, không hiểu sao, cái ôm của y làm nàng cảm thấy an toàn.

“Đánh bạc cũng không có ý nghĩa, muốn chơi thì phải chơi kích thích một chút!” Nam nhân bên phải mở miệng, bàn tay thừa cơ sờ soạng bộ ngực của nữ nhân trong lòng một cái, nghe phải tiếng kêu duyên dáng, nam nhân trong bàn đều cười ha ha.

“Không bằng như vậy, vị đại gia kia thắng, hẳn sẽ lựa chọn nữ nhân sẽ hôn hẳn một cái, cách chơi này thế nào?” Một nữ tử khác có diện mạo diễm dúa lòe loẹt ái muội lên tiếng.

“Tốt lắm! Có ý tứ!” Mấy nam nhân này vỗ tay cười, ngay cả Tạ Khâm cũng phụ họa theo.

Được lắm, đồ quý!

Vị Văn nhân lúc người khác không chú ý hung hăng trợn mắt nhìn y, y lại xem như không thấy, ngược lại diễn giả tình thật ôm nàng càng chặt hơn: "Tiểu bảo bối của ta, nàng thích cách chơi này không?"

Chòm râu lộn xộn làm nổi bật nụ cười mỉa mai của y, so với dung mạo tà mị của y trước kia, y hóa trang như vậy có đáng vẻ anh tuấn hào sảng không kiềm chế được, trong lúc nhất thời làm Vị Văn không có dũng khí đối diện với y.

Nhất định là tối hôm qua đầu nàng đã bị cháy hồng rồi, lại cảm thấy người này có chút mê người!

Vị Văn ảo não cắn môi, cúi đầu không để ý đến đám người kia.

.....

"Bên tiểu đệ cả vườn xuân sắc." Tạ Khâm mở chén lắc xúc xắc cười đắc ý: "Các vị, xin lỗi rồi."

"Xúi quẩy!" Đại hán ngồi trên bàn, đẩy ngân lượng trước mặt tới, lập tức ồn ào: "Mau chọn nữ nhân! Chúng ta lại tiếp tục!"

"Không cần chọn." Tạ Khâm nhìn nữ nhân liễu mạng cúi đầu trong ngực. "Ta thích nàng."

Giọng nói thông báo tình khiết ấm áp như rượu lọt vào tai, Vị Văn cứng đờ cả người, sững sờ ngẩng đầu nhìn y -- trời ạ, nàng có thù oán với y sao, một bàn nữ nhân thế y chỉ tùy tiện chọn một người là được, y đừng chinh nàng như vậy chứ?

Đôi mắt màu xanh nguy hiểm mà mê người kia ý vị thâm trường nhìn chằm chằm nàng, y chậm rãi nâng khóe miệng lên, cười yếu ớt không thay đổi, cuồng vọng như trước, lấy đáng về xem kịch vui chờ phản ứng của nàng.

"Muội muội, muội có hôn hay không?" Đám người kỹ nữ bên cạnh nhìn không được nữa, ào ào nũng nịu giục nàng.

Vị Văn trừng mắt nhìn gương mặt anh tuấn đáng giận trước mắt, trong mắt gần như muốn phun lửa -- đây rõ ràng là y muốn trêu đùa nàng!

"Haizz, ta đang chờ đấy." Y nhẹ giọng thúc giục, giọng nói dịu dàng làm da đầu của Vị Văn tê dại.

Khóe mắt liếc thấy có bóng người đến gần, y bỗng nhiên nâng hai gò má của nàng, hôn thật sâu, lấy loại tư thế xâm nhập vào hô hấp của nàng, nóng rực mà làm cản dây dưa cái lưỡi của nàng, trong nháy mắt đó, trong đầu Vị Văn trống rỗng, chỉ nghe thấy âm thanh ồn ào ái muội cùng với trêu đùa của người trên bàn, bị ôm nhanh như vậy, nàng cảm thấy không khí trong ngực đều bị đẩy ra bên ngoài, chỉ còn ngột ngạt đau đớn, trong lòng hoảng loạn mà trống vắng, mà hơi thở của y nhiều loạn xâm nhập vào quanh người, bá đạo xé nát ý thức của nàng.

Nàng cảm thấy hoảng hốt, choáng váng hoa mắt.

"-- Ta thích huynh."

Nàng nhớ được nàng nói với ai như vậy, môi người kia thật áp áp, tuy rằng chỉ hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước, tuy rằng bình tĩnh trong mộng.

Không phải như thế.

Không phải nóng rực thể này, phóng đảng thể này, bất ngờ không phòng ngự thể này, tùy tiện thể này -- nàng đột nhiên đẩy lồng ngực rắn chắc ra, đưa tay lên đánh một bạt tai, âm thanh đột ngột mà trong trẻo vang lên, trên má tuấn mỹ xuất hiện màu đỏ nhàn nhàn.

Mọi người trên bàn sững sốt.

Tạ Khâm liếm tơ máu chảy ra từ khóe miệng, im lặng nhìn chằm chằm nàng, nước trong mắt sâu không thấy đáy.

Ánh mắt sắc bén như đao này làm trong lòng nàng run rẩy -- nàng hoàn toàn không đoán ra được giờ phút này hắn đang nghĩ cái gì.

"Thật sự là đàn bà thiếu dạy dỗ --" Người vạm vỡ trách mắng, định thay Tạ Khâm giáo huấn nàng.

"Không có việc gì." Tạ Khâm ngăn cản tay hắn, lười nhác cười: "Rất tốt, ta thích như vậy, đủ mạnh mẽ, chơi mới có ý vị."

Vị Văn rũ mắt xuống, gần như vạt áo bị nàng vo thành một nắm, nàng định cố gắng dựa theo ý đồ trong giọng nói nhẹ nhàng băng quơ không có ý gì của y, nhưng mà y ôm eo của nàng, khẽ cười ra tiếng: "Nàng rất tùy hứng, con mèo hoang dã...."

".... Nên phạt." Y bỗng nhiên ôm nàng đứng dậy, lại ném hai nguyên bảo lên bàn: "Mọi người chậm rãi chơi, ta muốn tâm sự với tâm ca bảo bối của ta thật vui vẻ."

"Đi đi đi!" Mọi người cười vang thúc giục y, Vị Văn cúi đầu ở hõm vai y không lên tiếng.

.....

Đi đến một ngõ nhỏ không người, y đặt nàng xuống, đôi mắt trong suốt nhìn chằm chằm nàng.

“Chỉ là một nụ hôn mà thôi, đáng giá để cô nương phản ứng lớn như vậy sao?” Y lạnh lùng trào phúng, trong giọng nói tràn đầy lờ đễnh.

Nàng không để ý y, chỉ cúi đầu, giống như còn đang tức giận.

Trong lòng y xuất hiện một trận phiền chán không hiểu, không khỏi thấp giọng rủa một tiếng, có chút thô lỗ nâng cảm của nàng lên: “Cô nương --”

Giọng nói biến mất ở giữa không trung, vẻ mặt y cứng ngắc nhìn nước mắt trong mắt nàng, ở trong chạng vạng tối lung lay sắp đổ.

Gió đêm từ từ thổi qua, tóc nàng bay lên, một giọt lệ cứ như vậy từ trên gương mặt đẹp đẽ chảy xuống, tiêu tán ở trong gió.

“Người dựa vào cái gì mà làm như vậy...” Giọng nói vô cùng ủy khuất run rẩy ở trong gió, lần đầu tiên nàng lộ ra vẻ yếu ớt trước mặt y.

Y nhìn nàng, lời giải thích ra đến bên miệng, đột nhiên một chữ không nói nên lời.

Khi tuổi trẻ khinh cuồng, chuyện hoang đường gì cũng đã làm qua, về phần nữ nhân, thiên kiều bá mị cũng đã trải qua không ít, chẳng phải lần đầu gặp kiểu chơi không nổi như nàng, nhưng giờ phút này, không biết vì sao trong lòng y buồn bực cực kỳ, cảm giác không nở như vậy làm y vô cùng không thoải mái.

Y tự hỏi nhiều năm biết tình người ấm lạnh như vậy, qua lại trong bóng dáng đao kiếm trên chiến trường, sớm đã luyện thành một đôi mắt nhìn thấu tất cả, nhưng y lại không nhìn rõ được nữ tử trước mắt -- nhìn không thấu cặp mắt quật cường mà trầm tĩnh kia, nỗi buồn như có như không ở giữa lòng mây nàng.

truyện chỉ đăng tại những trang khác chỉ là đồ chuyên đi ăn cắp.

Không ngờ tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rơi không tiếng động, ở chỗ ày lẳng lẳng tung bay.

Y vươn tay, bông tuyết ở giữa lòng bàn tay y tan thành giọt lệ trong suốt.

Y dừng lại ở mi tâm ẩm ướt của nàng, nhẹ nhàng lau làn nước che lấp nốt ruồi đỏ như chu sa.

“Hàn Vị Văn.” Y cười nhẹ, chống lại đôi mắt khiếp sợ của nàng. “Tình tình của nàng vẫn hư hỏng như trước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Gặp dưới tuyết.

Mông một đầu năm, Gia Hựu năm thứ mười hai, tuyết rơi đặc biệt nhiều.

Từ sáng sớm đến khi mặt trời lặn, bông tuyết như lông ngỗng rơi là tả, nghỉ rồi lại rơi, trên trời dưới đất đều trắng xóa một mảnh, chỉ có rừng mai phía thành Tây, cho dù trên nhánh cây phủ mộ tầng tuyết dày đặc, thì mùi hương thanh tịnh mà đẹp đẽ lại càng nồng đậm, cánh hoa màu trắng cũng ngoan cố từ trong khe hở của búp mà chui ra, nhìn mà làm lòng người xao động.

Trong nhà gỗ, ngọn lửa trong lò lửa dần dần tắt xuống, y lại ném thêm một cây củi gỗ vào, ngọn lửa bật lên, tiếng tách tách vang lên trong căn phòng yên tĩnh làm người ta hoảng hốt.

Vốn tưởng đến tìm lão Triệu trông coi rừng mai này uống một bình rượu, đẩy cửa ra lại phát hiện không có người, dưới loại thời tiết này không biết ông ta chạy đi đâu, đành phải chờ vậy.

Cầm lấy bầu rượu, y ngồi đầu tư uống một ngụm.

Lúc này hơn mười dặm bên ngoài căn nhà, hẳn là ca múa mừng canh thái bình, ăn uống linh đình.

Tạ Chú đi sứ Nam Man (dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa) nghỉ hòa thành công, hoàng đế ban thưởng tiệc rượu cho cả nhà -- trên gương mặt tuổi trẻ hiện lên một chút cười lạnh, y cũng không nhận ra cũng không nghĩ mình là một phần tử trong “nhà” kia.

Mười bốn tuổi, y đã nếm đủ loại chua xót khuất nhục, nhìn thấu tình người ấm lạnh -- tình thân? Chỉ đối trá với vắn mà thôi.

Ngoài nhà truyền đến tiếng chó sủa, hẳn là con chó lão Triệu nuôi.

Y đứng lên, đẩy cửa đi ra bên ngoài.

... ..

“Súc sinh kia, đi theo ta làm gì!” Trong tuyết truyền đến một tiếng quát buồn bực, một bóng dáng đỏ như lửa cười ngửa mà đến.

Chú chó sói nhất quyết không buông tha đi theo ngựa, bất chợt phát ra tiếng rống uy hiếp.

“Vút” Một cái, cây roi không chút lưu tình quất vào trên chân con chó sói, nhất thời con chó sói kêu đau, trước khi cây roi rơi xuống lần nữa, y tiến lên bắt được cây roi.

“Ngươi là ai? Dám ngăn cản ta?” Tiếng chất vấn không ai bì nổi vang lên trên đỉnh đầu, một nha đầu xinh đẹp phất điều ngọc trác cao cao tại thượng trừng mắt nhìn y, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ tàn nhẫn xinh đẹp.

Y phục đỏ chói mắt như lửa, cổ tay áo thêu bông hoa viền vàng, áo choàng trắng lông chồn cùng màu với bao tay da, rõ ràng là đứa bé tám chín tuổi, cười con ngựa nhỏ màu mận chín, khí chất cao ngạo đầy người làm cho người khác không có biện pháp mà nhìn thẳng vào.

Đáng tiếc, ngoại trừ y ra.

Buồn phiền nhất chính là những người quyền quý, cả ngày chỉ biết dựa vào gia tộc bao che mà làm mưa làm gió.

“Ta không hứng thú để ngươi biết ta là ai.” Y lạnh lùng nhìn nàng: “Chính là làm người lại nói lời như chó, thật sự không thể tưởng tượng được.”

“Ngươi!” Nha đầu kia tức giận đến hai gò má đỏ bừng, ngay cả nốt ruồi chu sa cũng đỏ bừng, đỏ kinh người, lại càng kiều diễm.

Nàng nỗ lực muốn rút roi của nàng lại, nhưng y lại nắm quá chặt, không động đậy như núi.

Đột nhiên y buông tay ra, nàng trở tay không kịp, bởi vì quán tính mà ngã về phía sau, chặt vật ngã từ lên lưng ngựa xuống.

Bông tuyết ở trên đất, đều dính trên thân thể nàng, trên mặt, bên trong mái tóc đen dính chút chấm trắng.

Khỏe miệng y chứa một chút cười nhạo, duỗi tay về phía nàng.

Nàng hung hăng đánh tay y một cái, then quá thành giận đứng lên: “Không cần ngươi giả bộ tốt.”

Y mỉm cười, xoay người khẽ vuốt con chó sói ngồi bên cạnh.

“Hàn tiểu thư!” Lão Triệu vội vàng chạy tới, cách thật xa lo lắng gọi: “Nha hoàn của ngài đang tìm, nói Hàn đại nhân muốn ngài sớm trở về đi dự yến tiệc ở Phò gia!”

Nha đầu kia nghe thấy lời lão Triệu nói, mày khó chịu nhăn lại, xoay người về mặt kiều căng nhìn về phía thiếu niên cao hơn mình rất nhiều, trong mắt tràn đầy không cam lòng: “Lần sau lại để ta thấy ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận đấy!”

Y nhìn gương mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ phẫn nộ mà quật cường, bởi vì uy hiếp của nàng có chút buồn cười -- thật sự là một nha đầu điều ngoa, tính tình này còn thoải tha hơn huynh đệ tỷ muội vô dụng trong nhà y.

“Cậu chọc ngài ấy làm gì?” Lão Triệu không đồng ý nhìn y.

“Không thể chọc sao?” Y cười nhạo, nhìn bóng dáng đỏ như lửa đang đi trên đường kia không cho là đúng, mở miệng: “Chỉ là tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng mà thôi.”

“Tiểu nha đầu?” Lão Triệu nhíu mày: “Nàng là thiên kim của Hàn thừa tướng, là bảo bối của Hàn phủ!”

“Là nữ nhi của Hàn Chi Sơn thì thế nào?” Y lạnh lùng cười: “Người bề tôi có danh vọng nhất định nguy hiểm, sự nghiệp cao lớn khó bảo toàn.”

“Cậu nói cái gì?” Lão Triệu không biết mấy chữ, hoàn toàn không rõ y nói cái gì.

Y lắc đầu: “Đi, trở về phòng uống rượu.”

“Cậu, đứa nhỏ này, tuổi còn trẻ đã dưỡng tính tình thành âm trầm như vậy, cũng là một người khó hầu hạ!” Lão Triệu bất đắc dĩ thở dài, đi vào phòng trước.

Y xoay người, phía cuối rèm mai trắng như tuyết, bóng dáng màu đỏ chớp biến mất trong tầm mắt.

... ..

Nàng còn nhớ rõ không -- nhớ câu uy hiếp cuối cùng mà nàng nói với y không?

Cũng không xuất hiện quá lâu dài, chẳng qua nàng trong lòng y là một cái bóng nhạt màu đỏ, chính là theo thời gian chậm rãi biến mất, cuối cùng vốn tưởng rằng nàng đã gặp nạn bên trong trận lửa lớn của nhiều năm trước, cũng không nghĩ tới đêm sa mạc đó gặp lại, y đều nhớ đoạn thời gian gặp nhau ngắn ngủi đó.

-- Câu chuyện, dường như bắt đầu trở nên thú vị rồi.

Y chăm chú nhìn gương mặt bởi vì vô cùng khiếp sợ mà gần như đánh mất màu máu, im lặng đợi phản ứng của nàng.

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.” Nàng quay mặt đi, giọng nói lạnh nhạt.

“Nói dối.” Y nhẹ nhàng lên tiếng, hô hấp nóng rực bức cung hành hạ, ái muội lượn ở bên tai nàng: “Nàng biết.”

Vị Văn cắn môi không nói.

Thực ra nàng rất muốn hỏi y từ đầu biết tên thật của nàng, lại quật cường bảo vệ phòng tuyến cuối cùng.

Nam nhân này, thật sự nguy hiểm, hơi không suy nghĩ một chút, sẽ rơi vào trong cầm bẫy của y bày ra, kết quả xương cốt cũng không còn.

Chỉ là giờ phút này, nàng thật sự hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Số phận

“Nàng có thể quên bản thân lúc trước, nhưng nàng có thể quên những người đó trong trí nhớ không? Có một số việc giống như hình xăm, lúc đó đâm vào da thịt có bao nhiêu đau đớn, sau đó muốn hủy cũng phải chịu khổ hình máu thịt mờ hồ.”

Lời nói tàn nhẫn sắc bén, từng chữ khắc vào trong lòng nàng, cắt vỡ nhưng vết thương cũ tự cho rằng đã kết vảy, sau đó mới phát hiện bên trong đã sớm hư thối nổi mủ, cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi y.

“Ngươi nhận sai người rồi.” Vị Văn chỉ cảm thấy trong cổ tắc nghẹn, nói mỗi một chữ cũng khó vô cùng, dứt khoát nói một câu rồi xoay người lập tức rời đi.

Cổ tay bị người phía sau giữ chặt lại, nàng cảm tức quay đầu, hai mắt phấp phồng: “Cuối cùng ngươi là ai? Rốt cuộc muốn thế nào?”

“Máu chốt không phải ta muốn thế nào, mà nàng định thế nào.” Đôi mắt màu xanh sâu không thấy đáy nhìn nàng, Tạ Khâm ý vị thâm trường mở miệng.

“Nàng muốn rời khỏi, đương nhiên có thể.” Y nói kiểm chế nàng ra, cười nhợt nhạt: “Có lẽ ta thật sự nhận sai người, nàng không phải là Hàn Vị Văn mà ta nhớ.”

Hai bàn tay nắm chặt bên người thả lỏng, Vị Văn cứng ngắc đứng tại chỗ thật lâu.

“Nghĩ đã xong chưa?” Y nhìn nàng từ trên cao, gương mặt anh tuấn mà lạnh lùng: “Đi hay ở?”

Trong lòng nàng, có một đầu mãnh thú ngủ say sáu năm.

Nàng dùng vô số oán giận và thù hận nuôi nấng nó, dùng tính nhẫn nại vô tận và ẩn nhẫn áp chế nó, nàng đã từng thật sự nỗ lực gượng cười, làm bộ là một thiếu niên nhìn thấy tất cả đều tốt đẹp như ánh mặt trời, làm bộ thẳng thắn hồn nhiên không để tâm, làm bộ chơi bời lêu lổng ăn no suốt ngày.

Bởi vì người kia nói, chuyện cũ không thể truy cứu, nàng đã không thể quay về nữa.

Bởi vì người kia nói, tất cả đã có y.

Cuối cùng vẫn nói dối, cuối cùng vẫn giả dối, xóa bỏ tầng lớp nguy trang, nàng vẫn là kẻ đáng thương trong đêm đại hỏa của nát nhà tan kia, không có chỗ để đi.

Thực ra chỉ cần có một chút ấm áp, có lẽ nàng sẽ thật sự như vậy mà sống, thật sự có dũng khí dần dần quên đi chuyện cũ.

Một đứa bé đến từ địa ngục, luôn bị bóng đè như hình với bóng trong nhiều năm như vậy, đã không có tư cách có được ánh mặt trời, tất cả như vậy bắt cứ lúc nào cũng có thể đẩy nàng rơi vào trong bóng tối.

“Đẫn ta đi.” Giọng nói gần như bình tĩnh đến quyết tuyệt vọng lại trong gió tuyết, giọng nói gần như mỏng manh, lại có quyết tâm khóc ra máu.

Nam nhân đứng cách một bước thật sâu nhìn chăm chăm nàng, trong mắt thoáng qua một chút ý cười khen ngợi lại tàn khốc.

“Từ nay về sau, trên đời này không còn Hàn Vị Văn, nàng phải hoàn toàn quên tên này đi.”

Nàng ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt trong trẻo lợi hại: “Người lại làm gì nữa?”

“Nhớ kỹ hai chuyện.” Y nhếch miệng, giọng điệu lạnh lùng: “Thứ nhất, nàng chỉ là đồng bọn hợp tác với ta, thứ hai, ta không thích người nhiều chuyện.”

“Cũng vậy thôi.” Vị Văn không chút nào nhượng bộ.

“Tốt lắm.” Y trầm thấp cười, xoay người đi nhanh về phía trước.

Vị Văn cúi đầu nhìn chuỗi dấu chân y giẫm trên tuyết, hơi nhếch môi, một bước một bước đuổi theo.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, rơi từ trên bầu trời đêm xuống, đẹp làm người ta nín thở, Tạ Khâm nghe tiếng bước chân nhỏ vụn phía sau, tần suất nhanh hơn y, lại luôn không nhanh không chậm đi theo, y chưa từng quay đầu, bước chân cũng chậm dần.

Lúc này cũng không biết, vào nhiều năm sau, lúc y đơn độc quay đầu lại trong tuyết, phát hiện phía sau không có một bóng người, sẽ hối hận ngày này y ép buộc nàng ở lại.

.....

Lúc cười ngửa trở lại nơi đóng quân đã giữa khuya, Vị Văn đi theo sau Tạ Khâm tiến vào màn trướng, có người lập tức chào đón, là Dung Trạm.

Hắn khoác một cảm bào xanh thẫm, bên trong cái áo mở rộng là vết thương màu máu, đáng vẻ tùy ý lại có khí chất lồi lạc lịch sự.

“Gia, Dung công tử nghe nói ngài đã trở lại, muốn đi ra ngoài nghênh đón ngài, thuộc hạ rất vất vả mới khuyên được ngài ấy chờ ở trong trướng.” Một nam tử mặc áo xám đứng bên cạnh Dung Trạm tiến lên bẩm báo với Tạ Khâm.

Vị Văn nhìn thân hình to lớn và vẻ mặt nghiêm túc của gã, đoán nếu gã không phải là danh võ tướng thì chính là thị vệ bên người Tạ Khâm.

“Vết thương của ta đã không còn đáng ngại nữa, chính là Nhan Tiêu mù quáng lo lắng thôi.” Dung Trạm ôn hòa cười: “Lại nói tiếp ít nhiều may nhờ Ngụy công tử -- “

Ánh mắt của hắn dừng lại trên người Vị Văn đi ra từ sau lưng Tạ Khâm, nhất thời ngẩn người, nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Không thể tưởng tượng được ngài đúng là thân nữ nhi sắc nước hương trời, thứ cho lúc trước tại hạ đường đột.” Ý thức được bản thân luống cuống, hắn vội vàng tạ lỗi, ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ trấn tĩnh, nhưng trong con ngươi đen như mực vẫn có một chút hoảng hốt.

Tạ Khâm bất động thanh sắc liếc nhìn hắn, cúi đầu làm như mỉm cười.

Vị Văn lại không bỏ qua nụ cười trên choker này của y, trong lòng ngầm buồn bực, vì thế lạnh nhạt lên tiếng: “Ta mệt mỏi rồi, muốn một chỗ nghỉ ngơi.”

“Thay ta dọn dẹp đồ vật, ta chuyển đến nơi này, chỗ trước kia của ta tặng cho nàng.” Tạ Khâm phân phó Nhan Tiêu, người nào đó nhìn Vị Văn một chút, trong đôi mắt thoáng qua một chút kinh ngạc, lại vẫn lên tiếng trả lời.

Lại có hạ nhân mang theo một hộp thức ăn đi vào, bày trên bàn, còn để xuống một bầu rượu.

Tạ Khâm đứng lên, giữa lông mày khẽ chau lại, nhìn về phía Dung Trạm: “Trái lại huynh thật đủ ‘quan tâm’, ta đi ra ngoài đây.”

Dung Trạm đưa tay ngăn y lại, quay đầu nhìn Vị Văn khẩn cầu cười: “Ngụy cô nương, người xem có thể giải độc cho y được chưa? Lúc trước có nhiều đắc tội, còn thỉnh bỏ qua cho.”

“Ngài cầu ta?” Vị Văn im lặng một lát, trên gương mặt vốn lạnh lùng bỗng nở một nụ cười xinh đẹp: “Ngài đã mở miệng, thì ta sẽ giải độc giùm y.”

Tạ Khâm thấy dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của nàng, sắc mặt không tự giác trầm xuống, lạnh lùng nhìn nàng.

“Dung công tử, ngài là huynh đệ tình thâm, đáng tiếc có người không muốn nhận tình ý của ngài.” Vị Văn châm chọc cười, lực bất tòng tâm xoa hai tay: “Ta bình sinh không thích nhất là miễn cưỡng người khác.”

“Ngụy cô nương...” Dung Trạm bất đắc dĩ cười, ánh mắt nhìn nàng dịu dàng mà bao dung, giọng điệu khẽ lạnh nhạt và nuông chiều này, lại làm cho Vị Văn có cảm giác giống như đã từng quen biết, trái tim nàng bỗng dưng đập thình thịch, mờ mịt nhìn hắn, vẻ mặt không tốt lúc trước không còn sót lại chút gì.

“Ngụy cô nương?” Dung Trạm thử mở miệng, nghi hoặc đáng vẻ thất thần của nàng.

Lúc này Vị Văn mới tỉnh táo lại, trên mặt không khỏi đỏ bừng như bị phỏng.

Ngẩng đầu, lại cảm giác một ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đảo qua mặt nàng.

“Thực ra không có thuốc giải, hiệu quả của độc được sau bốn ngày sẽ tan đi.” Nàng chậm rãi mở miệng, nhìn về phía chủ nhân ánh mắt kia.

Tạ Khâm không nói chuyện, nhìn cũng không liếc nhìn nàng một cái, mặt không biểu cảm vén rèm đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sinh nhật

Dung Trạm thấy trong mắt Vị Vãn ẩn chứa tức giận, vì thế cười an ủi nói: “Tính cách của y xưa nay đã vậy rồi, cô nương đừng để ở trong lòng, ngược lại lần này y có thể mang cô nương trở về, thực làm ta giật mình.”

“Người ở cùng dưới một mái hiên, sao ta có thể không cúi đầu?” Vị Vãn cười như không cười: “Lại nói, là bản thân ta cầu y giữ ta lại.”

“Bất kỳ nữ nhi nào xông pha giang hồ đều không dễ dàng, lấy cô nương tinh thông y thuật, nếu có thể đồng hành cùng chúng ta, chúng ta cầu còn không được.”

“Chẳng lẽ Dung công tử không có nửa điểm hoài nghi ta sao?” Vị Vãn nhìn thẳng vào đôi con ngươi đen trầm tĩnh kia, trực tiếp đặt câu hỏi.

Dung Trạm mỉm cười, biểu cảm vẫn phong khinh vân đạm như trước: “Là Tạ Khâm mang cô nương trở về.”

Hắn vẫn chưa trực tiếp trả lời vấn đề của nàng.

Lông mày Vị Vãn khẽ nhíu lại - - Việc Dung Trạm gửi gắm tình cảm vào trong sông núi không để tâm đến triều đình trong truyền thuyết, sợ là không đơn giản như vẻ bề ngoài vậy.

“Đường như ngài thật sự tin tưởng y.”

Dung Trạm chú ý tới giọng điệu cố ý tăng thêm ở trên hai “đường như” của nàng, dấu điểm dấu vết cười nhạt: “Muốn hiểu biết một người cũng không khó, xem cô nương có chịu dụng tâm hay không mà thôi.”

Vị Vãn nhin không được nói đùa: “Ngài nói như vậy, nghe qua giống như có sở thích đoạn tụ.”

Dung Trạm ngó ra, lập tức cao giọng cười: “Thật lâu rồi không nghe thấy nữ hài tử nói chuyện thẳng thắn như vậy.”

Tính tình này của nàng có chút giống Ngũ muội.

“Thực ra hôm qua là sinh nhật của ta và Tạ Khâm, cho nên mới bày ra một bàn rượu và thức ăn bỏ này để một lát chúc mừng, ta vốn cho rằng cô nương chỉ làm khó dễ y một chút...” Hắn thoáng tiếc nuối, tầm mắt rơi xuống trên người Vị Vãn, thấy biểu cảm quái dị của nàng, cho rằng nàng sinh lòng áy náy, vì thế vội vàng giải thích: “Chỉ là từ trước đến nay y không cần những lễ nghi phiền phức đó, cho nên cũng không ngại.”

Vị Vãn lắc đầu cười: “Hôm qua cũng là sinh nhật của ta.”

“Thật sự?” Dung Trạm kinh ngạc nhưng mày, lập tức vỗ tay mà cười: “Không thể tưởng tượng được tại nơi đại mạc hoang tàn vắng vẻ này, có thể có ba người sinh cùng ngày cùng tháng gặp nhau, cũng là một chuyện lý thú, quay đầu chờ độc trên người Tạ Khâm được giải, thực sự nên chúc mừng một chút.”

Vị Vãn nhớ tới cái tên xui xẻo kia, không khỏi bật cười, trong lòng thoáng qua đắc ý.

“Nói đi nói lại, vẫn là lần đầu tiên y bị nữ nhân chinh đến thâm như vậy.” Dung Trạm nhin không được than thở.

“Xứng đáng.” Khóe miệng Vị Vãn khẽ cong, vẻ đẹp của nữ nhi lộ ra, vẻ mặt kiêu căng và nghịch ngợm nói không nên lời, đôi mắt trong trẻo sáng giống như ngôi sao khẽ bay qua trong bóng đêm, lộng lẫy chói mắt, nện vào trong tim người khác.

Dung Trạm nhìn nàng, đúng là hơi thất thần.

“Tần Qua đi đâu rồi hả?” Y phục của Tạ Khâm bị gió tuyết làm ướt, cầm khăn nóng lau thân thể. “Sao thị vệ bên người y không đợi chủ tử của mình trong lều trại, ngược lại ở cùng Dung Trạm?”

“Hắn một tác cũng không rời tay khỏi ẩm sắc thuốc, sợ có người ở trong lúc mấu chốt này nhân cơ hội đầu độc cái gì đó.” Nhan Tiêu có chút buồn cười mở miệng: “Nếu như lại xảy ra tình huống gì, đầu của hắn cũng sẽ chuyển nhà mất, mang tội danh ám sát Hoàng tử đấy.”

“Tên thành thực này, ở sát người Dung Trạm lâu như vậy, tính tình vẫn chân chất như thế!” Về mặt Tạ Khâm lạnh lùng cũng không chịu nổi nộ nộ cười.

“Chỉ là cũng quả thật làm khó Tần Qua rồi, không nói đến Dung công tử xứng đáng với cái tên Tiểu Diện Hồ*, nếu Gia cũng giống hắn như vậy, bảo ta giết ngài, còn muốn cam đoan đúng lúc nửa chết nửa sống, thuộc hạ cũng sẽ rất khiếp sợ? Cho nên, Gia ngàn vạn đừng có loại ý niệm này, bằng không thuộc hạ có 100 cái mạng cũng không đủ ngài đùa.”

(*Tiểu Diện Hồ (con hồ biết cười): ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác)

“Chuyện này có thể có không chừng.” Tạ Khâm nhàn nhạt mở miệng, nói rõ muốn vui lấp gã trong nước sôi lửa bỏng.

“Gia!” Nhan Tiêu chảy mồ hôi lạnh - - loại chuyện đùa này không thể nói được!

Tạ Khâm mặc kệ gã, mở bọc hành lý tìm y phục sạch sẽ, trong nháy mắt xoay người đường cong cơ bắp phía sau lưng nổi lên, kinh nghiệm sa trường tôi luyện thân hình rắn chắc như rìu chạm trổ.

“Chỉ là lại nói tiếp, Gia, sao ngài có thể mang nữ nhân kia trở về?” Nhan Tiêu nhìn bóng lưng của y, thử mở miệng.

“Người cảm thấy nặng như thế nào?” Giọng nói lười nhác vang lên, nghe không ra có cảm xúc gì.

“Người quả thật cực đẹp, chỉ là tính tình...” Quả thực không khác biệt với ngài lắm - - nửa câu sau gã thức thời nuốt vào trong bụng.

“Gia - -” Nhan Tiêu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, biến sắc: “Ngài sẽ không thích người ta chứ?”

“Ta thích nàng?” Tạ Khâm cười ra tiếng, xoay người, trong mắt mang theo trào phúng: “Suy nghĩ của người khi nào thì trở nên tình cảm như vậy rồi hả?”

“Coi như thuộc hạ chưa nói gì, dù sao nàng một chút cũng không giống với Thiệu Lan...” Nhan Tiêu lúng ta lúng túng lên tiếng.

Không khí trong lều nhất thời đóng băng.

“Rất đúng.” Tạ Khâm cười lạnh, trong đôi mắt màu xanh đột nhiên nổi lên hàn ý làm người ta không dám đối diện: “Người dám gọi thẳng tên rồi hả? Đừng quên nàng ấy là thiếu nữ nãi nãi Tạ phủ, đại tẩu của ta! Ngay cả chút cấp bậc lễ nghĩa ấy cũng không hiểu, còn đi theo ta làm cái gì?”

Nhan Tiêu nhìn sắc mặt y âm trầm, tự biết nói lỡ, lập tức quỳ xuống, “Thuộc hạ biết sai, xin Gia bớt giận.”

Tạ Khâm hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm nhìn gã một cái: “Đi ra ngoài.”

Nhan Tiêu phẫn nộ vén màn trướng lên, đi không bao xa thì gặp được hạ nhân dẫn Vị Văn đi tới, nghĩ rằng trọng tâm đề tài đêm nay vốn cũng bởi vì nàng dựng lên, trong lòng rất buồn bực, hơn nữa vốn cảm thấy tính tình của nàng quá mức cao ngạo lạnh lùng, vì thế cũng không lên tiếng gọi, chỉ nhìn thoáng qua nàng.

Vị Văn hơi nhếch môi, không nói gì, mặt không biểu cảm tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên là thượng bất chính hạ tắc loạn, có loại chủ tử gì thì có loại tùy tùng đó!

(*Thượng bất chính hạ tắc loạn: câu này chắc mọi người cũng biết rồi ha?)

Đợi cho đến khi đi tới trước trướng, hạ nhân dẫn đường cung kính mở miệng: “Gia, Ngụy cô nương đến đây.”

“Tiến vào.” Giọng điệu trầm thấp lạnh lùng, ẩn chứa vài phần không kiên nhẫn.

Vị Văn tiến đến bên trong, ánh mắt dừng ở trên người nam nhân phía sau bàn, sắc mặt của y quả nhiên không tốt.

“Cả ngày chau mày chau mặt, cũng không sợ có nếp nhăn mau già.” Đợi đến khi hạ nhân lui ra ngoài, nàng đến gần chế nhạo.

Dấu vết trên mi tâm của Tạ Khâm càng sâu thêm một chút - - đi bớt một người lắm miệng, lại tới một người tranh cãi, thật sự là một chút yên tĩnh cũng không được.

Y im lặng hiếm thấy làm Vị Văn âm thầm kinh ngạc.

Cách gần đó, mới phát hiện y hơi chút lộ ra vẻ mệt mỏi trên mặt, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nàng không cần nghĩ ngợi lập tức bắt cổ tay y, bàn tay y nhanh chóng bắt lấy tay nàng, giọng nói lạnh lùng quát khê: “Làm cái gì?”

“Bắt mạch.” Nàng nhìn chăm chú vào ánh mắt y, bình tĩnh mở miệng.

Y chậm rãi nói tay.

“Đau bụng thật không?” Nàng dò xét hiểu rõ tình huống của y: “Ta đi nấu chút thuốc, tuy rằng sau khi uống sẽ không giải quyết được mấu chốt, nhưng ăn chút thức ăn lỏng vẫn có thể được.”

“Không cần, người nghỉ ngơi trước đi, chờ hừng đông lại nói, chút đau ốm nhỏ này không tính là gì.” Giọng nói của y vẫn lạnh nhạt như trước, lại coi như bình thường.

“Ta nghe Dung Trạm nói, ngày hôm qua là sinh nhật của các người. “ Nàng nhìn y, nhẹ giọng bổ sung, “Cũng là của ta.”

Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua một chút kinh ngạc, y lập tức đùa cợt: “Sinh nhật sao? Vào hôm nay hàng năm ... Chỉ nhắc nhở ta cảnh còn người mất, vật đổi sao dời.”

Vị Văn nghe rất phiền muộn, bất giác âm thầm cười: “Cũng vậy.”

“Người để ý quá khứ?” Y đột nhiên hỏi.

“Việc đã qua không thể giữ lại, loại tình cảm không thể nhớ đã ngừng lại, có thể lưu có thể quên, thì không có hôm nay.”

Đạo lý này, bọn ta hiểu.

Chỉ là làm còn khó hơn so với nói ra khỏi miệng nhiều.

“Người cũng thế sao?” Nàng nhìn gương mặt tuấn mỹ này, vẻ mặt của y ở dưới ánh nến đèn đuốc đen tối không rõ - - ai không có quá khứ chứ? Nam nhân này, hẳn cũng có chuyện xưa.

Y nghe vậy nhìn thẳng vào nàng, lại không nói gì.

Vị Văn nhìn ở trong đáy mắt y, trong đôi mắt màu xanh, bóng dáng của nàng khẽ đu đưa theo ánh nến... Cuối cùng vẫn không nhìn ra được một chút cảm xúc của y.

“Ta đi đây, người nghỉ tạm đi.” Thật lâu sau y rũ mắt xuống, đứng lên lạnh lùng lên tiếng, thái độ vẫn cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhã vương

“Miệng vết thương bị giày vò quá lợi hại, giống như đêm qua huynh luôn ngủ không yên ổn.” Tạ Khâm lờm người chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, sắc mặt người đó có chút tái nhợt.

“Giày vò ta, đâu chỉ có miệng vết thương.” Trên gương mặt tuấn tú hiện lên một chút ủ rũ, Dung Trạm cười nhẹ, một đôi con ngươi đen sâu thăm lại vô cùng trong trẻo: “Mấy ngày nay mới có thể thanh tĩnh một chút.”

“Làm cho bọn họ ngờ vực tính kẻ nhau trước, ta đoán hai bên tranh đấu nhau đến hòng cũng không nghĩ đến chiêu khổ nhục kế này là của huynh.”

Người phía Đông đều biết thích khách phái đến là người bên kia, phái tới đồ ngu lại bị Hàn Vị Văn giết, người phía Tây cũng muốn biết thích khách là ai, hai cô thì thể không có chứng cứ cũng đủ để cho người phía Đông hoài nghi lúc này mưu sát là chủ ý của bên thái tử.

“Bên lão gia tử không thể lộ ra một chút tiếng gió nào.” Dung Trạm đứng dậy vén rèm cửa sổ lên, lẳng lặng nhìn sắc trời mới ló lên từ phương xa: “Nếu như tra rõ ràng tránh không được có một chút phiền toái, làm cho ta đây nhanh trí giả bộ yếu đuối để các huynh trưởng của ta tiếp tục cho rằng ta dễ chơi, thậm chí nhân nhượng cho khỏi phiền cũng tốt lắm.”

“Người của ta đương nhiên sẽ không lộ ra nửa chữ, người huynh mang đến thì khó nói.” Khóe miệng của Tạ Khâm ẩn chứa một chút ý cười cực lạnh: “Lần này huynh đến biên phòng Mạc Bắc thị sát, là phía trên không muốn để người một bên nào có cơ hội đắc thế, động chủ ý lên binh quyền, nhưng hiện tại mặt chiếu này lại bị mọi người biết, tai mắt hai bên coi như trải rộng.”

“Biết thì đã có sao, ta chỉ quản giống như trước đây, mở một con mắt nhắm một con mắt là được.” Dung Trạm rũ mắt cười, ẩn giấu sắc bén bên trong

đáy mắt: “Hiện tại tình huống này, đi thêm một bước thêm một phần nguy hiểm”

Cổ nhân đã nói trước, vì không tranh giành cho nên thiên hạ không ai tranh giành với mình, huống chi hiện nay hắn còn chưa muốn tranh cái gì, trước cầu tự bảo vệ mình là đủ.

Tạ Khâm mỉm cười, không nói gì - - Tướng giỏi không dùng vũ lực. Người chiến đấu giỏi không giận dữ. Người khéo thắng không giao tranh với địch. Khéo dùng người là hạ mình ở dưới người*. Nếu không phải kết bạn nhiều năm, sợ là y cũng sẽ bị suy nghĩ trước sau như một của Dung Trạm lừa bịp. Thật sự là châm chọc, một người phúc hắc như vậy, cổ tình còn bị Thiên Tử phong làm “Nhã vương”.

(*Nguyên văn của câu trên là Thiên vi sĩ giả bất vũ, thiên chiến giả bất nộ. Thiên thắng địch giả bất dữ, thiên dụng nhân giả vi chi hạ. Dịch xuôi theo nhantut.net)

“Nữ nhân kia có nói huynh phải nghỉ ngơi bao lâu mới có thể lên đường không?”

“Nữ nhân kia?” Dung Trạm có chút buồn cười nghe y gọi Vị Văn như thế: “Nghe qua thì thấy huynh rất có ý kiến với nàng - - tối hôm qua ta hỏi nàng, nói ít nhất chờ ba ngày nữa.”

“Ba ngày?” Tạ Khâm nhú mày, không đáp lại nhạo bán của hắn: “Cũng tốt, thường thức một chút phong cảnh đại mạc, nghỉ ngơi đủ tinh thần lại đi thu thập Trần Vĩnh Niên.”

“Huynh thật đúng là có cơ hội tìm được.” Dung Trạm nhìn y, ngầm cười.

Tạ Khâm cười lạnh: “Ngày thường khi ta ở đại doanh, gã kia giống cháu huynh, thờ mệnh cũng không dám, cho rằng ta không biết hoạt động bí mật này của ông ta, ta ở bên ngoài mấy ngày nay, bộ mặt thật của ông ta khẳng định sẽ lộ ra, đến lúc đó ta vừa vặn có thể tìm được có trị tội làm ông ta trở tay không kịp.”

“Nhưng mà cũng đừng quá mức, dù sao Trần Vĩnh Niên cũng là người của Thái tử, đại ca kia của ta có tiếng mang thù.” Dung Trạm thờ dãi một hơi, “Huynh còn nhớ rõ một nhà Hàn Chi Sơn năm đó không? Trận lửa lớn kia, đốt đỏ nửa bầu trời thành Tây, đại ca làm việc, luôn có chút ngoan độc.”

“Đây cũng là vì sao vị trí của hắn luôn ngồi không vững.” Tạ Khâm nói trùng tim đen.

Công Cao Chấn chủ dĩ nhiên là Hàn Chi Công sai lầm lớn, nhưng lấy đi trăm tính mạng của cả nhà người khác lấy lòng hoàng thượng, Dung Thao đã thiếu làm yên lòng thiên hạ bởi một chữ “Nhân” (lòng nhân ái)

“Chân chính đau lòng cho người, là nhị ca.” Dung Trạm chậm rãi mở miệng, mi tâm rồi râm.

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Tạ Khâm cười nhẹ: “Các người rất giống nhau.”

“Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, huynh ấy từng là đối tượng ta ngưỡng mộ bất chước theo.” Nhớ lại cảnh thời niên thiếu, Dung Trạm có chút cảm khái.

“Huynh cũng nói ‘từng là’.” Khóe miệng Tạ Khâm kéo nhẹ, giọng điệu lạnh nhạt.

Dung Trạm cũng chấn động, cười như không cười nhìn y: “Ta nên may mắn khi huynh là bằng hữu của ta, mà không phải kẻ địch.”

Tạ Khâm cao giọng cười, trong mắt chợt lóe ra cảm xúc: “Cũng vậy.”

Khi nói chuyện, có hạ nhân ở bên ngoài khẽ gọi một tiếng, đợi hắn cho phép vào mới vào bên trong trướng, trên khay là một bát thuốc trình đến trước mặt Tạ Khâm: “Gia, đây là Ngụy cô nương tự mình nấu thuốc cho ngài, nói là có thể trị một chút độc trong thân thể ngài.”

Về mặt Dung Trạm sung sướng: “Đây chính là cô nương nhà người ta nguyện ý cúi đầu trước, huynh cũng phải nể mặt mũi chứ.”

Tạ Khâm tức giận hừ lạnh: “Ai biết lại có phải là một chén độc dược hay không.”

“Vậy huynh cũng đừng uống, thiên hạ còn nhiều chuyện lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, đánh lên người khác càng không có gì ngạc nhiên.”

Giọng nói thanh thúy mà khắc nghiệt ném ngọc châu lên bàn, vang lên êm tai, cũng là Vị Văn tiến vào.

“Khó được người cảm thấy có lương tâm, trong lòng ta hoảng sợ lắm.” Tạ Khâm bung chén thuốc lên, ánh mắt đùa cợt nhìn nàng.

“A, các hạ cũng biết cái gì gọi là lương tâm sao?” Y có lương tâm lắm, đêm trước ở khách điểm, người thấy chết không cứu sống chết mặc bây là ai?

Tạ Khâm ngẩn ra, âm trầm uống thuốc xong.

Trong lòng Vị Văn muốn cười, lại sợ y làm khó dễ, vì thế nhin cười đi đến bên người Dung Trạm thay hắn coi tình hình khôi phục của vết thương, băng gạc từng vòng mở ra, nàng lại cảm thấy có một ánh mắt nóng rực luôn dừng ở trên mặt nàng, một cái chớp mắt cũng không dời, vì thế nghi hoặc ngẩng đầu, thấy Dung Trạm đang lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt ngưng như làn nước, lại mang theo ý mềm mại, chống lại tầm mắt của nàng, hắn mỉm cười: “Có chuyện gì vui vẻ như vậy? Khóe miệng luôn cong lên.”

Lỗ tai của Vị Văn như bị phỏng, cúi đầu: “Không có gì.”

Dung Trạm cũng không lại truy hỏi, bên trong trường bỗng nhiên yên tĩnh lại, ba người đều không lại nói chuyện, Vị Văn chỉ nghe thấy gió thổi bên ngoài, vù vù rung động, mơ hồ có tiếng Đà Linh* truyền đến, một chút lại một chút, trong lòng nàng có chút hoảng hốt đứng lên.

(*Đà Linh: lục lạc treo trên cổ lạc đà, khi lạc đà bước đi thì sẽ phát ra tiếng kêu)

“Ngươi cô nương là người ở nơi nào?” Thật lâu sau, Dung Trạm hỏi nàng.

“Từ Giang Nam đến.” Nơi đó cũng không coi như là nhà nàng.

“Nhật xuất giang hoa hồng thắng hóa, xuân lai giang thủy lục như lam*... Là một địa phương an bình.” Dung Trạm không khỏi than nhẹ. “Cùng với đại mạc ban ngày phơi ánh mặt trời này, thật sự không thể so sánh.”

(*Hai câu thơ trên thuộc bài thơ Ước Giang Nam.)

“Thiên hạ này, lại có chỗ nào là chân chính an bình.” Vị Văn nhàn nhạt đáp.

Nếu trái tim không được an bình, người ở phương nào lại có gì phân biệt.

Dung Trạm nghe vậy ngừng ra, Tạ Khâm lại quay đầu nhìn phía Vị Văn, ánh mắt thâm trầm.

... ..

Chú thích bài thơ:

Giang Nam hảo,

Phong cảnh cự tượng am.

Nhật xuất giang hoa hồng thắng hoá,

Xuân lai giang thủy lục như lam,

Năng bất ước Giang Nam.

Dịch thơ:

Giang Nam đẹp

Phong cảnh đã từng am

Ánh nắng hoa sông hồng tựa lửa

Chiều xuân sông nước biếc như chàm

Há chẳng nhớ Giang Nam

Theothivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mùi hương của mực

“Một chữ ‘Văn’ cuối cùng, không thể kéo quá dài, bằng không sẽ để lộ khí thế rồi.”

Ngón tay thon dài ăm ắp nắm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng múa viết trên giấy, phía sau mang phóng khoáng trong lòng, luôn có một mùi thuốc như có như không, yên tĩnh vui vẻ, giống như ngày xuân tháng tư rực rỡ ánh mặt trời, ăm ắp mùi thơm hoa cỏ muốn làm cho người ta say..

Sau giữa trưa trong đình hóng mát, nàng mở một tờ giấy trắng ra, mỗi tờ giấy chỉ có hai chữ - Tuyên Dương, trên bàn trên đất của quán được trải đầy chõ hong khô, một trận gió thổi qua trang giấy tung bay, từng mảnh màu trắng như bướm bướm bay lên, rơi vào ở bên trong bụi hoa gần đó, rơi vào trong hồ, màu mực dần dần lan ra, chữ viết mờ hồ không rõ, mập mờ khó nói như nổi lòng bồn khoăn.

Chuyện lúc trước, muốn quên, trái lại xuất hiện ở trong mộng, dây dưa không nghỉ.

Nhắm mắt lại, vẫn có thể ngửi được mùi hương trong không khí, cảm giác được ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt, như gió xuân quét vào mặt.

Mở mắt ra, thì cả phòng tĩnh mịch hoang hôn.

Tầm nhìn chưa rõ ràng lắm, đã có một bóng dáng cao to đứng ở dưới đèn, bên tai là tiếng cọ xát giấy bút quen thuộc, trong chốc lát có nhận nhậ mùi hương của mực, trong lúc giật mình, cảm thấy thời không đảo ngược, nhưng lại xót xa muốn rơi lệ.

Gắt gao cắn chặt môi, mới nhịn xuống được cái tên đã đến bên khóe miệng.

Chỉ là mộng.

Lại là một giấc mộng mà thôi.

“Người đang xem cái gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, Tạ Khâm nắm bút, đầu cũng không nâng một chút.

“Không có gì.” Nàng nhẹ nhàng đáp, che giấu biểu cảm hơi buồn bã. “Người đang làm cái gì?”

Không thể không thừa nhận, nhìn từ mặt bên sang, khuôn mặt ngũ quan lập thể này của y càng đẹp mắt, giống như được riu đéo thành, đôi mắt màu xanh thâm thúy, khi rũ mắt, lông mi thật dài rủ xuống mị hoặc, môi mỏng mỉm cười - - Luôn là vẻ mặt lạnh lùng vô tình, làm người khác khó có thể phân biệt được cảm xúc chân thật của y.

Cả sảnh đường hoa say mê ba nghìn khách, một kiếm sương hàn mười bốn châu.

Vị Văn đi đến bên cạnh án ký, thấy câu thơ với nét mực chưa khô. Bút phong sắc bén khí phách, làm nàng cảm thấy nhìn có chút quen mắt - - hóa ra bức “Say rượu đối ứng tuyết núi Yên, đang là tháng đông lạnh nhất, sáng sớm bay trên đám mây dài” này cũng từ tay y.

Nàng không khỏi có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng y là một kẻ vũ phu, hóa ra còn có một tay viết chữ đẹp, trong lồng ngực cũng có thơ văn.

“Mười bốn châu?” Nàng nửa đùa nhìn y, “Không là bốn mươi châu sao?”

“Châu khó thêm, thơ cũng khó sửa đổi.” Y chậm rãi mở miệng, vẫn là giọng nói lạnh lẽo như gió mùa đông.

“Chữ đẹp.” Vị Văn vui lòng khen ngợi, ánh mắt rơi vào trên thân cây bút lông đen như mực ở trong tay y, nhất thời kinh ngạc ra tiếng: “Thiên Sơn?”

Tạ Khâm bỗng dừng giương mắt: “Người biết?”

“Ta dùng một cây bút khác, là Vạn Thủy.”

Vạn Thủy Thiên Sơn, là tên của đôi bút cuối cùng do Tào thị Tuyên Châu làm ra, diện mạo không quá đặc sắc lại quen giấy Kinh Phong, làm cho tất cả mọi người phải tìm cách để có được nó.

Mà chủ nhân của Vạn Thủy chính là Tuyên Dương – càng nhớ tới lúc trước nàng luôn cầm cây bút này viết loạn một mạch, dùng lời nói của Bộ Thiên Thanh mà nói là phí của trời, mà Tuyên Dương cũng không giận, bởi vì nàng ở đó gây sức ép.

Nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên vô cùng khó chịu.

Tạ Khâm cũng không truy hỏi nàng, chỉ lạnh nhạt lên tiếng: “Muốn thử cây bút này sao?”

Vị Văn nhận lấy, nắm trong tay tinh tế quan sát một chút, thân bút gần giống nhau, chỉ là Vạn Thủy là Lang Hào bút*, cứng cỏi bó lại, Thiên Sơn là Từ Hào bút**, sắc bén khí phách.

(*Bút Lang hào, bản thân tên gọi đã nói lên việc lấy lông sói chế thành. Người xưa dùng lông sói để chế bút nhưng ngày nay cái gọi là Lao Hào thực ra là lông chuột vàng. Sách vở ghi chép về bút Lang Hào khá muộn, có người suy đoán bút râu chuột là bút Lang Hào, thế thì loại bút này phải có trước Vương Hi Chi đời Tấn, tuy nhiên không có chứng cứ xác thực. Lông đuôi của chuột vàng nhọn có thể làm bút được, chất lông cứng sau lông thô và hon lông dê, bút làm ra thuộc loại kiện hào bút (健毫筆 – bút lông cứng). Khuyết điểm của bút này cũng giống như Từ Hào là không làm được bút quá to. Theo thuhoavn.com

** Bút Từ hào lấy lông trên sống lưng thỏ hoang để làm ra, lông có màu tím sẫm nên mới gọi là Từ hào. Độ cứng của lông thỏ ở phía Nam và phía Bắc không đồng đều nhau, người ta cũng pha lông thỏ Nam và Bắc để chế bút. Lông thỏ có đặc tính cứng nên bút lông thỏ cũng gọi là Kiện hào bút, thường lấy lông thỏ phía Bắc làm bút là chính, lông thường dài và nhọn, thích hợp viết chữ vuông vắn, ngay ngắn, các thư pháp gia thích dùng loại này. Tuy nhiên bút dùng lông thỏ hoang nên giá rất cao, mặt khác lông thỏ không đủ dài để làm bút to viết đại tự hoành phi.)

Tính năng của sách tự thư*, hóa ra không phải không có đạo lý.

(*tự thư: sách giải thích hình dạng, ý nghĩa và âm đọc của chữ Hán)

Nàng khẽ hít vào một hơi, chấm một chút mực nước, chữ viết tú lệ cũng không mất khí chất nổi trên giấy.

“Bị từu mặc kinh xuân thụy trọng,

Đồ thư tiêu đắc bát trà hương,

Đương thì chính đạo thị tâm thường.”

(*Câu thơ trên nằm trong tác phẩm Hoán Khê Sa (đắm mình trong dòng suối cát) – Nạp Lan Tích Đức)

Viết xong thu bút, người lại ngẩn người ở đó, hơn nửa ngày mới phục hồi lại, trong lòng có vô số hình ảnh lướt qua, cảm giác buồn bã mất mát như ném một cục đá vào mặt hồ yên tĩnh, sóng gợn đột nhiên nổi lên, từng đợt dập dờn mờ ra, không ngừng không nghỉ.

Nếu có thể gặp mặt lại một lần nữa, nàng thật sự rất muốn hỏi người kia, hần đã từng động tâm với nàng, có từng tưởng nhớ, có từng có một chút hối hận khi rời khỏi nàng không?

“Nghĩ cái gì mà nhập thần như thế?” Bút trong tay bị người nhẹ nhàng lấy đi, ngay sau đó hàm dưới bị người nâng lên, một đôi mắt màu xanh lam tâm hồn người ta chấn động đang nhìn chăm chăm nàng, “Lúc đó chỉ nói là tâm thường - người hoài niệm 'lúc đó' ?”

Vị Văn hơi nhếch môi không đáp lời.

“Nói với ta, quyết tâm báo thù của người lớn thế nào?” Y ghé vào bên tai của nàng, âm thanh trầm thấp mà nguy hiểm.

Vị Văn bỗng dừng quay đầu nhìn về phía y, ánh mắt lạnh lẽo.

Môi mỏng nở nụ yếu ớt, y từ từ lên tiếng: “Vậy thì quên 'lúc đó' của người đi.”

“Tự cho là đúng!” Bị đâm lên chỗ đau, Vị Văn phản kích theo bản năng.

“Trong lòng người biết rõ.” Ngược lại y cười thản nhiên, lạnh lùng nhìn biểu cảm cứng ngắc của nàng.

Trong doanh trại đến một đội thương khách khác từ sa mạc, bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Buổi chiều, một mình Vị Văn ở trong trướng đọc sách, không biết thế nào lại ngủ mất, vừa ngủ dậy, người nằm sấp ở trên án kỷ, trên dưới toàn thân đều thật sự đau nhức.

Đứng lên giãn gân cốt một chút, chân lại tê dại đến đi cũng khó khăn, nghe răng trợn mắt chuyển đến bên cạnh rèm cửa, vừa vén lên đột nhiên đầu đụng phải Nhan Tiêu, hần nhủ mảy may bộ dạng kỳ quái của nàng: “Cô nương làm sao vậy?”

“Tê chân.” Nàng phản nộ đáp, trong lòng còn ghi hận ngày đó gã chậm trễ.

“Ngủ, ngủ?” Nhan Tiêu nhất thời cười lên, lộ ra hai cái răng nhọn mà đáng yêu, gã bấu môi, “Quả nhiên không giống Văn Tĩnh, ngay cả ngủ cũng không yên ổn.”

“Chuyện này thì có gì buồn cười, người không nói chuyện không ai bảo người câm!” Vị Văn liếc mắt – đáng vẻ nghiêm túc lúc mới gặp gã hóa ra đều là giả vờ, thực tế vẫn là tiểu tử chưa dứt sữa!

Tuổi Nhan Tiêu cũng xấp xỉ nàng, Tạ Khâm trời sanh tính tình lạnh lùng âm trầm, gã cũng không dám nói giỡn, Dung Trạm mang thân phận hoàng tử càng làm cho gã kính sợ, hiện tại đến cả Vị Văn, thì gã đã tìm được một người có thể tùy ý chế nhạo cãi nhau.

Gã ôm vai, cổ ý nhìn từ trên cao xuống nhìn Vị Văn: “Aizz, tiểu nha đầu, bên ngoài rất náo nhiệt, Dung công tử muốn ta gọi người đi ra ngoài nói một tiếng.”

Dung Trạm?

Ánh mắt Vị Văn lóe lên, ung dung thản nhiên mở miệng: “Đi thôi.”

.....

Chú thích:

Bị tửu mặc kinh xuân thủy trọng,

Đổ thư tiêu đắc bát trà hương,

Đương thì chính đạo thị tâm thường.

(ba câu trên là ba câu cuối trong tác phẩm Hoán Khê Sa (đắm mình trong dòng suối cát) – Nạp Lan Tích Đức)

Cả bài:

Thùy niệm tây phong độc tự lương,

Tiêu tiêu hoàng điệp bể sơ song,

Trầm tư vắng sự lập tàn dương.

Bị tửu mặc kinh xuân thủy trọng,

Đổ thư tiêu đắc bát trà hương,

Đương thì chính đạo thị tâm thường.

Dịch: Bản dịch được trích từ tukhidonglai.wordpress.com

Ai bảo gió tây lạnh lẽo cô độc,

Lá vàng đầu hiu che mờ khung cửa trống rỗng,

Trầm tư suy nghĩ về chuyện đã qua dưới ánh chiều tà.

Nhờ rượu mà lại chìm trong giấc ngủ xuân không hoảng hốt,

Giọt trà thơm vẩy trên trang sách,

Khi ấy chỉ nói là chuyện thường.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bị thương

Buổi chiều tà nhuộm chân trời thành một mảnh màu đỏ, sa mạc mênh mông càng có vẻ xa xôi trống trải, mặt hồ yên ả trong như gương, là cây liễu đỏ lay động dáng người, trên bờ nổi thành một đám mây màu tím nhạt.

“Thài liên nam đường thu, liên hoa quá nhân đầu. Đề đầu lộng liên từ, liên từ thanh như thủy.

Trí liên hoài trong tay áo, liêm tâm triệt để hồng. Hồi ức lang lang không tới, ngửa đầu vọng phi hồng”

(*Đây là Khúc Tây Châu là tên dân ca nhạc phủ Nam Triều (nhạc phủ: quan đời Hán chuyên sưu tập thơ ca dân gian và âm nhạc, đời sau gọi những thể thơ và tác phẩm làm theo loại này cũng là nhạc phủ). Là bài thơ trữ tình dài nhất trong dân ca nhạc phủ Nam Triều, lúc trước được coi là tác phẩm tiêu biểu của dân ca nhạc phủ Nam Triều. Trong thơ miêu tả một thiếu nữ từ đầu mùa xuân đến cuối mùa thu, từ thực tế đến cảnh trong mơ, đau khổ nhớ người yêu thương, tràn đầy nồng đậm hơi thở cuộc sống và sắc thái tình cảm tươi đẹp, thể hiện rõ ràng đặc sắc của vùng sông nước Giang Nam và biểu hiện sự khéo léo.)

Nhịp tim chợt tấu như nhịp trống, nàng theo tiếng chạy như bay.

“Này – ” Nhan Tiêu không hiểu ra sao nhìn thoáng qua bước chân mất trật tự của nàng, đành phải gia tăng cước bộ đi theo.

Lại còn nhớ một hồ màu xanh biếc, từng đóa hoa sen hồng nhạt dính sương mai trong suốt, nàng cùng y đi Tiểu Châu, y đánh đàn, nàng vọc nước, ngẫu nhiên nghịch ngợm hái xuống một đóa đánh lên y, trước đó một giây rõ ràng bàn tay thon dài kia còn lưu luyến ở trên dây đàn, nháy mắt tiếp theo lại chính xác bắt được đóa hoa sen nàng ném tới.

Tiếng nhạc róc rách, chân động không biết là dây đàn, hay tiếng lòng nàng.

Khi bình tĩnh lại, nàng nâng cằm chăm chú nhìn phía bên sườn gương mặt tuấn tú của y, nàng còn không biết xấu hổ tưởng rằng thứ mới ném là tú cầu, cảm thấy đỏ mặt liền quay đầu làm bộ xem phong cảnh trên hồ, sợ bị y nhìn ra manh mối.

Ánh nắng màu vàng xé chiều trong không khí, lửa trại đã được đốt lên, bạch y nam tử ngồi trên chiếu sáng ngời trong ánh lửa, trên gối gồi cằm, ngón tay tung bay, gió nhẹ tràn vào, thổi bay một chút đốm lửa nhỏ, cũng thổi bay vạt áo của y.

Vị Văn cứ như vậy cách đồng lửa nhìn y, dung nhan tuấn tú, tiếng đàn trong vất lại du dương, y cảm giác được ánh mắt của nàng, thì cười nhẹ với nàng.

Vị Văn cũng cười, rót cuộc rữ mắt xuống, một chút ánh sáng cuối cùng trong mắt chậm rãi tắt - nàng muốn nghe tiếng đàn, nàng muốn thấy nụ cười tươi tắn này, nhưng luôn cách trăm ngàn núi sông.

Tiếng sáo tươi đẹp lại xao động phá vỡ tiếng đàn yên tĩnh nhàn hạ, rồi lại thần kỳ hợp lại, yên tĩnh khẽ động, lộ ra một loại phong tình kỳ lạ.

Tiếng sáo này lúc cao lúc thấp, giống như lời nói thì thầm nhỏ nhẹ, lại như ngâm xướng bừa bãi, khiêu khích giác quan của mỗi một cá nhân, Vị Văn theo tiếng nhìn sang, không hề ngoài ý muốn chạm phải một đôi mắt màu xanh tà mỹ, Tạ Khâm nhìn nàng, khoe miệng giương nhẹ.

Ngay sau đó một bóng dáng thướt tha nhảy tới trước người y, vây quanh y múa - là nữ tử Dị tộc mũi cao mắt sâu, khuôn mặt xinh đẹp lại dã tính, vô cùng làm cản liếc mắt đưa tình.

Tiếng nhạc dừng lại thời khắc đó, nàng ta thuận thế tiến sát vào trong lòng Tạ Khâm, một đôi cánh tay gắt gao quấn ở trên cổ y, kẻ sau ai đến cũng không cự tuyệt, một phen ôm mỹ nhân trong lòng, có lẽ là mỹ nhân ghé vào lỗi tại y nói gì đó, y vui vẻ cười ra tiếng: “Thích, đương nhiên ta thích nàng!”

Lông mày Vị Văn nhăn lại, nhớ tới ngày ấy ở đồ phùng, y cũng ôm nói thích nàng, ngày ấy là tình thế bất buộc, hôm nay là gặp dịp thì chơi, có thể thấy được nam nhân này không đứng đắn, chỉ sợ tình yêu ở trong miệng y cũng không đáng một đồng.

Đang lúc xuất thần lại nghe một tiếng kêu thảm, mới vừa rồi mỹ nhân còn đang làm nũng cầu vui, đã bị ném ra ngoài rất xa, thiếu chút vào trong đồng lửa, mà trong tay Tạ Khâm đã cầm sẵn một chủy thủ, giọng nói lạnh lùng: “Người xem ta là ai hả?”

Trong nháy mắt, nhạc hay múa đẹp bên hồ biến thành ma quỷ chém giết tàn khốc, Vị Văn khiếp sợ nhìn đám thành viên trong thương đội mới vừa rồi còn nâng cốc cùng vui với bọn họ đã rút loan đao ra đánh về phía đám người Tạ Khâm, trong bóng ánh đao kiếm, máu tươi bay lên, nhuộm đỏ bóng đêm kỳ lạ.

Ngưng mắt nhìn nơi ánh đao kiếm thoáng qua, nàng phi thân xông đến, chỉ cảm thấy sau lưng xẹt qua đau nhức, rồi lập tức mất đi ý thức.

“Mọi người tránh ra!” Dung Trạm quát lớn, mặt mũi xưa nay tao nhã lại đang căng thẳng, hấn cẩn thận để nữ nhân trong lòng đến trên giường, xé áo sau lưng nàng, về mặt càng trầm xuống.

“Dao găm chứa chất độc.” Tạ Khâm quan sát làn da màu đen xanh quanh miệng vết thương, ngăn gọn lên tiếng.

“Tàn Qua, lấy nước sạch tới đây.” Dung Trạm không cần nghĩ ngợi phân phó.

“Điện hạ - “ Tàn Qua cả kinh quên cả đối xưng hô.

“Còn không mau đi!” Dung Trạm giương mắt, giọng nói phá lệ nghiêm khắc.

“Huyênh muốn làm gì?” Đợi khi Tàn Qua bưng nước đến, Tạ Khâm đưa tay ngăn cả Dung Trạm cúi người, giọng điệu nhàn nhạt, “Thân thể của chính mình vẫn còn chưa hồi phục, muốn cả hai đều ngã xuống sao?”

Dung Trạm sợ run, chau mày lại nói: “Mặc kệ nhiều như vậy, nàng là vì cứu ta mới bị thương, ta không thể để nàng gặp chuyện không may.”

“Vậy thì để cho ta tới.” Tạ Khâm vỗ vỗ bờ vai của hắn, ngay sau đó cúi thân mình xuống hút độc trên miệng vết thương Vị Văn.

Có thể là có cảm nhận sâu sắc, vốn người đang ở trong hôn mê lại không an phận vịn vẹo đứng lên, Dung Trạm đưa tay muốn đè nàng lại, lại bị tay nàng bắt lấy, hung hăng nắm chặt.

Hắn nhin đau để nàng nắm, lại thấy cặp mắt khép chặt kia chảy ra hai giọt lệ, óng ánh trong suốt, từ trên khuôn mặt trắng bệch chảy xuống, thấm vào gối, trong miệng nàng thì thầm, lại nghe không rõ ràng đang nói cái gì, chính là trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia lộ ra đau đớn và tuyệt vọng, thấy thế làm lòng hắn chua xót.

Kim lòng không đậu, hắn vươn tay lau mồ hôi trên trán nàng, vén tóc rối dính ở trên gò má nàng, ngón tay lưu luyến ở trên da thịt nhẵn nhụi theo bản năng.

Khoe mắt Tạ Khâm liếc thấy động tác của hắn, trong mắt hơi lóe lên, lại cái gì cũng chưa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hiểu lầm

Đền đuốc sáng choang trong quân doanh, bất chợt truyền đến từng trận tiếng nói tiếng cười.

“Hỏi đi.” Có mấy người hạ giọng, đẩy đẩy đồng bạn phía trước.

“Làm gì cũng đều bảo ta hỏi...” Người bị ném củ khoai lang bỏng trên tay buồn bực than thở một câu, ngẩng đầu trộm lườm mỹ nhân mặc nam trang đang sắc thuốc, hít sâu một hơi rồi thở ra ngoài, “Ngụy đại phu..., cô nương là nữ nhân của Nhã vương hay của Tạ đốc quân?”

Vị Văn đang muốn lấy nắp vung nồi thuốc, bị gã hỏi như vậy thiếu chút bóng tay, may mắn trước kia thường du ngoạn trên thuyền hoa ở Sầu Tây Hồ, sớm thành thói quen những lời nói lớn mật này, vì thế trong tức khắc lập tức khôi phục bình tĩnh: “Ta không phải là nữ nhân của một kẻ nào, sao người có thể hỏi như vậy?”

“À...” Tên binh lính kia có chút tiếc nuối cúi đầu, “Cả đoàn người đang tò mò, cô nương là nữ nhân duy nhất trong đại doanh Mạc Bắc chúng ta, hẳn cô nương cũng nghe nói, Tạ đốc quân có tiếng không gần nữ sắc.”

Tạ Khâm không gần nữ sắc? Vậy khi ở đồ phòng tất cả những gì nàng nghe thấy nhìn thấy là gặp phải quý rồi hả? Nếu không phải ngại vì ánh mắt nghiêm cẩn của mọi người, Vị Văn muốn bật cười to.

“Y không gần nữ sắc, sao các người lại liên tưởng đến ta, không phải mâu thuẫn sao.” Nàng trào phúng cười, giọng điệu lạnh nhạt.

“Đây không phải là hy vọng ngài ấy sớm ngày tu thành chính quả sao.” Đoàn người cũng có trò hay để xem.

“Ha ha, chúc phúc này tính luôn cả ta vào hả?...” Nàng đổ nước thuốc vào trong một chậu gỗ đựng nước ấm, dốc lòng phân phó, “Ngâm vào nước thuốc này buổi sáng và buổi tối, lạnh lẽo đến phát đau trên chân có thể nhanh chóng khôi phục.”

“Cảm ơn Ngụy đại phu.” Binh lính cúi gài quân đội, sáng khoái ném ở một bên.

Trong mắt Vị Văn chợt lóe lên ánh sáng, không nói một tiếng nhắc tới gài của gã. “Đây là gài vải của các người?”

“Đúng vậy.” Binh lính kia trả lời, “Rất mong, thật sự không chống được lạnh, cho nên khi đến đông đoàn người mới lạnh cóng đến hồng cả chân.”

Ra khỏi quân doanh, ánh trăng trong sáng, bầu trời đêm ở đại mạc nhìn không thấy một đám mây nào.

Bỗng nhiên nhớ tới lúc trước có người nói, không cần khổ sở, Văn Nhi.

Có hay không, ta thật sự theo như lời ngài, là đứa nhỏ tới từ trên mặt trăng, hạnh phúc cũng phải từ địa phương xa xôi kia tới đây, phải đi qua nhiều vì sao, rất lâu mà gian khổ, cho nên mới tới chậm.

Nhưng mà, nó cũng sẽ tới.

Ta biết, chuyện kia là khi ta thương tâm ngài lừa gạt nói cho ta nghe, ta có cha, có mẹ, đã từng có nhiều thân nhân như vậy, đương nhiên ta không phải đứa nhỏ tới từ trên mặt trăng, mà ta hi vọng với ngài bao nhiêu.

Nói như vậy, một ngày nào đó, ta sẽ gặp lại ngài, đúng không?

Bởi vì, ngài là hạnh phúc của ta.

Có binh lính bụng khay đi qua, chào hỏi nàng: “Ngụy đại phu, đói bụng không? Ta ở trong nhà bếp để lại đồ ăn cho cô nương.”

Vị Văn cảm kích cười, ngửi thấy mùi thức ăn trong không khí: “Cảm ơn, thật sự có chút đói bụng.”

“Không cần cảm ơn, đêm nay thiết yến, ta đi trước đây.”

Vị Văn nhìn về phía lều lớn chủ soái, một lều sáng ngời ngọn đèn dầu.

Lúc này một đám người phía bên phải đã đi tới, đúng là Dung Trạ và Tạ Khâm, xem ra đang muốn đi dự tiệc.

Vị Văn ngheh đón: “Tạ đốc quân có thể kiếm một chỗ nói chuyện không?”

Nghe thấy giọng nói của nàng gọi một cách kính trọng, Tạ Khâm khẽ nhượng mảy, cũng không lập tức đáp lời.

“Người nào trong doanh trại, không quy củ như vậy!” Bên cạnh y có một tướng lĩnh không vui chỉ trích.

“Người của ta, chưa thấy qua việc đời gì, để Trần tướng quân chê cười rồi.” Dung Trạ chậm rãi lên tiếng trả lời, giọng nói ôn nhuận như nước suối.

Không đợi Trần Vĩnh Niên nói chuyện, Tạ Khâm đã mở miệng: “Ngụy đại phu có việc gấp?”

“Xin lỗi quý rầy nhấ hứng dự tiệc của chư vị, tại hạ chỉ muốn hỏi, vì sao giày vải của binh lính chỉ có hai lớp vải mỏng manh? Như vậy không cần nói chống lạnh, sợ chỉ làm trên chân thêm lạnh đến phát đau!”

“Ồ, có chuyện như vậy sao?” Tạ Khâm nhàn nhạt lên tiếng, trong sâu thẳm đôi mắt không nhìn thấy một chút cảm xúc gì, “Khi trở lại ta sẽ bớt chút thời gian đi xem xét.”

Y đang tỏ thái độ gì - Trong lòng Vị Văn nhất thời nóng lên, lạnh lùng mở miệng: “Ta đây phải thay binh lính cảm ơn Tạ đốc quân rồi.”

Bớt chút thời gian đi xem? Ngu ngốc cũng nhìn ra được y đang lấy lệ!

“Không khách khí.” Ánh mắt Tạ Khâm bình tĩnh đảo qua gương mặt tức giận xinh đẹp của nàng, hoàn toàn không để ý tới nét mặt khiêu khích trên mặt nàng, cùng mọi người đi qua trước mặt nàng.

Cái gì chiến tướng ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, cái gì trị quân nghiêm cẩn – tất cả đều là chó má, bấy bạ! Tên kia cơ bản là một người vô tình! Người như thế cũng xứng làm đốc quân? Vô tướng cả triều đều chết hết rồi sao? Phi!

Vị Văn nâng bát oán hận ăn cơm, gần như muốn bẻ gãy đôi đũa.

“Thực nhìn không ra một nữ tử như cô nương lại ăn cơm thô lỗ như vậy, cơm rơi trên mặt đất còn nhiều hơn ăn vào miệng, thật sự là lãng phí, không biết lương thực eo hẹp sao?” Nhan Tiêu ôm vai tựa vào trước cửa màn trướng, rảnh rang lên tiếng.

“Lương thực eo hẹp?” Hai mắt Vị Văn bốc hỏa trừng mắt nhìn về phía gã, “Lương thực eo hẹp, không phải các ngươi còn thiết yến sao? Một bữa cơm có thể ăn luôn bao nhiêu đôi giày của binh lính?”

“Ai nói thiết yến thì nhất định ăn uống phong phú hả?” Nhan Tiêu dờ khóc dờ cười, “Ngươi hiểu lầm gia rồi.”

“Ta hiểu lầm hần?” Vị Văn cười lạnh.

“Hôm nay cô nương nhìn thấy những binh lính lạnh đến phát đau kia, cũng hơn phân nửa không phải binh lính.” Nhan Tiêu nghiêm mặt giải thích, “Hoàng thượng muốn khuếch trương lãnh thổ phía Bắc, vốn đại doanh Mạc Bắc không đủ binh lực, cho nên năm trước bọn họ từ Tây Nam điều đến nơi này, lúc trước thấy quần áo bọn họ đơn bạc, lại không thích ứng khí hậu nơi này, gia đã hạ lệnh phân chia những người vốn là các tướng sĩ đến trợ giúp hậu cần, nhưng đều luôn không có cách nào chu toàn toàn bộ.”

Hóa ra là như vậy - Sắc mặt Vị Văn hơi nguôi giận, lại lập tức hỏi: “Vậy bọn họ nên có những đồ vật cần thiết chứ?”

“Ai biết?” Nhan Tiêu nở nụ cười trào phúng mang ý vị thâm trường, “Chuyện này cần phải hỏi những người trong kinh thành.”

Vị Văn nghe vậy, trong lòng hơi trầm xuống.

Trong lúc say, treo đèn xem kiếm, một tiếng thổi kèn liên tục vang lên. Trong tám trăm tướng sĩ dưới trướng, năm mươi cung tên cùng bắn hướng phía Bắc trường thành. Chiến trường xuất hiện từng điểm nhỏ.

Làn điệu giống nhau, rõ ràng là bài phá trận từ lúc trước Lãnh Hương Nùng đàn, chỉ là thay đổi bằng tiếng sáo. Không phải là mưa khói Giang Nam, không có đèn hoa lộng lẫy, nơi này chân chính là biên quan phía Bắc trường thành, chỉ có ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, gió lạnh đại mạc, nghe tới phá lệ rung động đến tâm can.

Vàng sáng màu bạc quanh ánh trăng rơi đầy đất, lạnh bạc như sương, trước mắt là biển cát, phập phồng không tiếng động.

Bóng dáng cao lớn đứng ở phía trên gò cát cao chót vót, tư thế nhàn tản mà trầm tĩnh.

Rốt cuộc một người có bao nhiêu vẻ mặt? Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Đã từng, y nói lời càn rỡ, cử chỉ lỗ mãng, nhưng người khác lại nói y không gần nữ sắc.

Đã từng, tiếng sáo của y tươi đẹp ái muội, tối nay lại hào hùng vạn trượng.

Phát hiện tiếng bước chân, y quay đầu lại, đôi mắt màu xanh thâm trầm đối mặt nàng.

“Là ngươi.” Y thân nhiên nói, xoay mặt đi.

Chính là trong nháy mắt này, lửa trại xa xa từ doanh trại lại đủ để cho nàng thấy mỗi một trên mặt y chợt lóe rồi biến mất.

Một loại thâm trầm ủ rũ này, giống như che giấu thành thói quen.

“Ngồi cao như vậy, phong cảnh rất đẹp sao?” Vị Văn ngửa đầu, nhìn bóng dáng cô đơn của y, “Ta có thể cùng lên ngồi không?”

“Tùy ngươi.” Y vẫn bày ra vẻ mặt vô tình, tích chữ như vàng kia.

“Giúp ta.” Vị Văn mở miệng, duỗi tay về phía y.

Tạ Khâm có chút không kiên nhẫn nhìn phía nàng, cánh tay của nàng vẫn cố chấp duy trì tư thế này, giống như y không kéo nàng, nàng sẽ không buông tay.

Cặp con ngươi đen sáng ngồi kia, dưới ánh trăng trong suốt vô cùng, quật cường dõi theo y.

Phiền toái – Y nhin không được khế nguyên rửa một tiếng, duỗi tay về phía nàng.

Khi hai tay nắm lấy nhau, y thấy trong đáy mắt nàng có ý cười, nhưng lại càng chói mắt hơn ánh sao.

Nàng kê bên y sóng vai mà ngồi.

Địa phương cũng không rộng lắm, y cách nàng rất gần, gần gũi, nàng có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của y.

“Quả nhiên rất đẹp.” Vị Văn không khỏi tán thưởng.

Trên cao nhìn xuống, tầm nhìn được mở rộng, dưới ánh trăng vô biên vô hạn nhìn sa mạc không sót một cái gì, mà bầu trời sao trên đỉnh đầu lại càng gần chút.

Tạ Khâm không nói chuyện, dường như mặc kệ bộ dạng của nàng.

“Ngươi nói phía dưới gò cát chúng ta đang ngồi, thật lâu trước kia có phải tường thành không?”

“Ừ.” Rốt cuộc y lên tiếng.

Trăm ngàn năm qua, bao nhiêu thành trì xây lên, bao nhiêu thành trì sụp xuống, chỉ có đại mạc này, từ trước đến nay hoang vu không thay đổi.

“Ta đến nhận lỗi với ngươi.” Nàng nhìn y lạnh nhạt quay mặt, y mím môi, trong tay nắm một cây sáo ngọc bích. đến đàn lễ quý đôn.

Y vẫn không lên tiếng.

“Nhan Tiêu đã nói với ta.” Nàng cũng cố chấp lựa chọn nói hết lời, “Là ta hiểu lầm ngươi.”

“Hắn là người của ta, đương nhiên vì ta nói chuyện.” Y không chút nào cảm kích.

“Ta tin tưởng ngươi.”

Nói ra những lời này, bản thân Vị Văn cũng ngây người, giương mắt, đụng phải tầm mắt sâu thẳm của y, trong giờ khắc đó trong ngực bỗng nhiên rồi rấm.

“Ngươi tin tưởng ta?” Y nhìn chằm chằm nàng cười giễu cợt, giọng nói có chút khàn khàn, “Ngươi dựa vào cái gì tin tưởng ta?”

Trong giọng điệu của y mang theo chế giễu nhàn nhạt, không hiểu sao hô hấp của nàng nghẹn lại.

“Tin tưởng một người, nhất định phải nói ra lý do sao?” Không đường thối lui, nàng quật cường lên tiếng.

Y nhìn nàng thật, bỗng nhiên không tiếng động cười, tầm mắt từ trên mặt nàng dời đi phương xa, ánh mắt có chút mê mông.

- Ta tin tưởng huynh.

Đã từng, cũng có một nữ nhân nói với y lời như vậy, kiên định như thế.

Nhưng mà, sau này thế nào?

“Ngươi đã từng thất hứa chưa?” Qua một lát, y đột nhiên hỏi.

“Cái gì?” Nàng có chút hoang mang.

“Ta nói là, ngươi có từng ước định với một người, một thời gian, đi làm một việc?”

“Có.”

“Người ngươi ước định, vẫn đang chờ đợi việc đó?”

“Chờ đợi việc đó.” Nàng nghẹn lại. “Ngươi thì sao?”

“Ta cũng vậy.” Y lắng lắng đáp, giọng nói có chút mơ hồ.

“Ngươi chờ đến khi đó sao?” Nàng hỏi.

“Không có.” Y đáp.

“Thực khéo, ta chờ người kia cũng luôn không xuất hiện.” Nàng cắn môi, cảm giác trong mắt nóng lên, “Cho nên ngươi nhất định cũng biết, loại cảm giác chờ đợi này, rất dài mà dày vò, từ lúc bắt đầu thất vọng đến dần dần tuyệt vọng, là có cảm giác gì.”

“Ta biết.”

“Đây là nguyên nhân ngươi ở lại sa mạc này?”

Cả người y đều cứng đờ, giống như lời của nàng giống như một mũi tên, ghim y tại chỗ không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đêm tán gẫu

“Ở chỗ này, không có gì không tốt.” Giọng nói Tạ Khâm lạnh lẽo như tảng đá, nhưng không phủ nhận suy đoán của nàng.

“Vì sao?”

“Ngươi có biết đi tới sa mạc này, ngươi phải đối mặt với cái gì không?”

“Ta không rõ.” Vị Văn không hiểu nhìn y.

“Là một sa mạc vô tình lớn hơn nữa.”

Vị Văn ngây người, giọng điệu y bình tĩnh như thế, nàng lại cảm giác được một loại cảm giác tê lương dày đặc, giống như nhiều lần trải qua mệt mỏi và thất vọng khi vượt trăm sông nghìn núi, làm nàng nhất thời nói không ra lời, mà nàng cũng không có biện pháp giải thích một chút kích động trong lòng bản thân ở trong một khắc kia.

“Có lẽ một ngày nào đó, sẽ có người ở cùng ngươi, sẽ có một người như vậy, mặc kệ là triều đình cao, hay giang hồ xa, đều luôn ở bên cạnh ngươi.”
Thật lâu sau, nàng mới tìm được giọng nói của bản thân.

“Vì sao muốn người cùng theo?” Y khinh thường cười, “Dạng người gì đi cái dạng đường gì, ta không cần.”

Thật sự không cần sao?

Nàng rất muốn hỏi y, cũng rất muốn hỏi mình. Khi một người muốn có một thứ gì đó lại không thể có thì sẽ luôn cố gắng thuyết phục bản thân hoặc thuyết phục người khác - như vậy những thứ đó không đáng cân nhắc, không có thì như thế nào?

“Ánh mắt của ngươi, vì sao có màu xanh biếc?” Nàng nhìn không được lại hỏi.

Y quay đầu nhìn nàng, đôi mắt xanh biếc như hồ nước, ở dưới ánh trăng trong suốt âm u xáo quyet: “Mẫu thân ta là người tộc khác.”

“Vậy bộ tộc kia là?”

“Đã từng là một nước nhỏ trên đại mạc này, sau này diệt vong, tộc nhân lưu lạc xung quanh.” Cho nên, nữ nhân lai lịch không rõ, sinh ra y cũng lai lịch không rõ.

“Ánh mắt bà ấy và nhan sắc cũng giống người?” Vị Văn không xem nhẹ tự giễu trong giọng điệu của y.

“Ừ.”

“Rất xinh đẹp.”

“Xinh đẹp có ích lợi gì?” Tạ Khâm không cho là đúng cười nhạo.

“Nhìn ăn với cơm cũng không tệ.”

Y ngạc nhiên trừng mắt nàng: “Người luôn nói lời vô nghĩa.”

“Theo ta được biết, tuyệt đại đa số cả đời người theo như lời nói thì hơn phân nửa đều nói lời vô nghĩa, đương nhiên, ngoại trừ độc quân đại nhân ngài.” Vị Văn tiếp tục múa mép khua môi.

Tạ Khâm dứt khoát bỏ dờ câu nói không có ý nghĩa này.

“Này.” Hiện nhiên có người nhất quyết không tha, không buông tha y, “Người lại thổi một khúc cho ta nghe được không?”

Y nhú mày: “Ta không vì kẻ nào mà thổi sáo.” Từng làm việc góc, tuyệt sẽ không tái phạm.

“Vậy ngày đó người ở doanh trại thổi khúc đâm loạn là vì chính mình mà thổi?” Vị Văn quyết định dùng phép khích tướng.

“Đúng vậy thì thế nào.” Mí mắt y cũng không nâng lên, bằng phẳng thừa nhận.

Vị Văn mở miệng nửa ngày, cứ thế nói không nên lời - quả nhiên là cực phẩm! Nói có thể bị y nói đến bước đường cùng, nàng cũng thật sự chỉ có thể thán phục thôi.

Gió đêm khẽ thổi qua, nàng không khỏi rung mình một cái, thân mình co rúm lại một chút.

“Ta phải đi, người chậm rãi thưởng thức.” Y nhảy từ trên gò cát xuống.

“Ta cũng đi.” Vị Văn theo y nhảy xuống – y cho rằng ai cũng giống y, thích hơn nửa đêm ngồi một mình ở chỗ này để gió lạnh thổi vào người?

Đi được vài bước, thân hình cao lớn trước mắt bỗng nhiên nhoáng lên một cái, y quỳ một gối xuống.

“Người làm sao vậy?” Vị Văn đi theo, thấy y mím môi, như đang chịu đau đớn gì đó.

“Nhìn người người cao ngura lớn thân thể khỏe mạnh, lại bị phong thấp.” Trong doanh trường ẩm áp, Vị Văn vừa sắc thuốc vừa ngồi trên mép giường trêu chọc nam nhân, “Trước kia chịu lạnh lưu lại bệnh căn?”

Tạ Khâm không nói chuyện, trong mắt lại thoáng qua một chút sương mù - cái loại rét lạnh thấu xương kia, cả đời này một lần đã đủ rồi.

“Lấy cái này bôi lên, một lát sẽ không đau nữa.” Vị Văn tắm thuốc nóng lên khăn rồi phủ lên trên chân y.

Màu da của y là màu cổ đồng do rèn luyện kinh nghiệm trên sa trường mà ra, làm nghề y lâu như vậy, không phải lần đầu thấy nam nhân lóa lỏ, cũng không biết vì sao, giờ khắc này nàng lại cảm thấy có chút câu nệ - có lẽ là y im lặng nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, quá mức trực tiếp và cực nóng.

Rất kỳ quái, rõ ràng chỉ là một nam nhân lạnh lùng, ánh mắt của y lại giống như có thể làm bỏng nàng, làm cả người nàng đều có chút nóng lên.

“Mặt người đỏ cái gì?” Y đột nhiên mở miệng, âm thanh trầm thấp mà khàn.

“Nào có!” Tay Vị Văn run một chút, lập tức phản bác.

“Ta nghe thấy, không cần trả lời lớn tiếng như vậy.” Y tự nhiên trả lời, mà nàng ảo não phát hiện, trong cặp mắt màu xanh lạnh lùng kia, ẩn chứa ý cười đùa giỡn.

Ngón tay tuyết trắng mà mảnh khảnh nắm khấn lỏng ở trên chân y đè dặt cản trọng mát xa, khoan khoái, ấm áp từ da thịt thấm thấu xương, đau đớn cũng chậm rãi tan đi.

Y giương mắt, nhìn thấy cái trán tròn bóng của nàng, mềm mại lại hơi hỗn loạn, sợi tóc tán rơi xuống, xinh xắn xa cách trên đôi mi khẽ lay động, một chút, lại một chút, nốt ruồi màu đỏ giữa trán kia. Dưới ánh nền da thịt của nàng càng trong suốt thông thấu, làm y nhớ tới ngọc Dương Chi tốt nhất, nhẵn nhụi bóng loáng, chỉ là, nàng ấm áp, mang theo mùi thơm nhẹ nhẹ, tấn công vào hô hấp, rất rung động lòng người.

Động tâm - Y trào phúng cười, thu lại nhàm chán mơ màng này.

Chỉ là nữ nhân mà thôi.

“Được rồi.” Y lên tiếng ngăn lại động tác của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn y, nghe ra xa cách trong giọng điệu của y, giữa lông mày nhíu lại.

“Ta phải đi, người nghỉ tạm đi, cảm ơn.” Y lưu loát quản lý tốt bản thân, đứng dậy sẽ đi tới ngưỡng cửa.

Trong lòng Vị Văn buồn bực không lý do, lên tiếng: “Đứng lại.”

Giọng nói của nàng thanh thúy vang dội, đánh vỡ yên tĩnh màn đêm, giống như trên một mặt hồ yên tĩnh, bị người bỗng nhiên quăng vào một cục đá, vút một tiếng, gợn sóng xuất hiện.

Tạ Khâm hơi chân động, bỗng dừng dừng bước, có chút không xác định quay đầu: “Người bảo ta đứng lại?”

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên có nữ nhân dám ra lệnh cho y như vậy.

Luống cuồng ngược lại là Vị Văn, nàng đứng tại chỗ nắm chặt khăn ướt trong tay - nàng đang làm sao, kêu gào ở làm gì chứ?

Thấy nàng không nói chuyện, y có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

“Buổi tối đắp chăn xong, phải chú ý giữ ấm thì thuốc mới có tác dụng liên tục.” Nàng kiên trì lấy tốc độ cực nhanh nói hết lời, chỉ có trời mới biết đây chỉ là nàng đưa ra lý do thoái thác mà thôi.

Tạ Khâm thất thần, lập tức nhàn nhạt ném một câu: “Nhiều lời.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lễ vật

“Tạ đại nhân, đã chuẩn bị xong tất cả.” Một tên lính nâng bao đồ vào để ở trước án.

“Mở ra.” Tạ Khâm buông bức thư đang đọc trong tay xuống, ngắn gọn lên tiếng.

Bao vải tơ được mở ra, bên trong là một áo choàng lông cáo đỏ như lửa.

“Chất lượng cũng không tệ.” Tạ Khâm đưa tay sờ thử, nhàn nhạt phân phó, “Đưa cho Ngụy đại phu.”

“Gia lại quan tâm nàng như thế.” Đợi đến khi tên lính kia lui ra, Nhan Tiêu đứng ở một bên mới có chút kinh ngạc mở miệng.

Tạ Khâm nhìn gã, bên miệng là nụ cười không rõ hàm ý: “Người cảm thấy kiện áo choàng này thế nào?”

“Thấy quen mắt, rất giống kiện áo choàng trên người Nhiễm công chúa trong đêm cung yến Thượng Nguyên năm nay.” Đêm đó ngũ công chúa tao nhã, điểm tuyệt khuynh thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhan Tiêu chân động, nhất thời trừng mắt nhìn chủ tử của mình: “Gia, không phải là người muốn...”

“Nghĩ cái gì?” Tạ Khâm đùa cợt cười, ánh mắt vẫn dừng ở trên thư, cũng không ngẩng đầu lên, “Ta chưa bao giờ làm mua bán lỗ vốn.”

“Chỉ là nói thực ra thì, Ngụy đại phu và Nhiễm công chúa thật sự có chút giống...” Nhan Tiêu không khỏi than nhẹ.

Tạ Khâm không đáp lời, trong đầu lại hiện lên đêm y mang Hàn Vị Văn trở về, Dung Trạm thấy nàng mặc trang phục nữ nhân vẽ mặt nhất thời hoảng hốt - Tướng mạo vốn có vài phần tương tự, hiện giờ nàng dùng họ “Ngụy” cũng đúng lúc, hi vọng tiền đặt cược này của y sẽ không sai.

“Chỉ là, gia.” Nhan Tiêu nhin không được chế nhạo, “Thả chạy một đại mỹ nhân như vậy người không đáng tiếc sao?”

“Thế nào, người cảm thấy hứng thú?” Về mặt Tạ Khâm hồ hững, lấy bút ra vẽ phác thảo trên giấy.

“Không có không có!” Nhan Tiêu vội vàng phủ nhận.

“Bên kinh thành có tin tức chưa?” Tạ Khâm thay đổi đề tài.

“Gần đây người Thái tử hoạt động thường xuyên hơn, bên Hiền vương xem như vẫn gió êm sóng lặng.” Nhan Tiêu nghiêm mặt bẩm báo.

“Xem như?” Tạ Khâm mỉm cười, “Người nói hai chữ kia thật hay.”

So với chủ nhân Trương Dương luôn ương ngạnh từ trước đến nay, ngược lại y cảm thấy hứng thú với đầm rồng ở phía Tây hơn, y cũng muốn nhìn xem khi nào chính chủ mới bằng lòng xuất hiện.

Màu sắc giống ngọn lửa, xúc cảm mềm mại bóng loáng - trừ bỏ yêu thích không buông tay, nàng không thể tưởng được từ ngữ nào khác để hình dung cảm giác giờ phút này trong lòng. Khi cái áo choàng này xuất hiện trước mặt nàng, quả thật nàng kinh hi vô cùng, thứ nhất không nghĩ tới y vẫn để lại Hỏa Hồ kia, thứ hai càng không nghĩ tới y tìm người làm nó thành áo choàng đưa cho nàng.

Không thể không thừa nhận, phạm là nữ nhân đều thích chưng diện yêu hư vinh.

Đang định choàng thử nó, thì một tờ giấy từ trong áo khe rơi ra.

Vị Văn nhặt lên xem, trên mặt là bút tích màu mực rồng bay phượng múa - không thích nợ nhân tình. Tạ.

Phong cách trước sau như một lời ít mà ý nhiều, thật không biết chữ “Tạ” này của y, là gửi lời cảm ơn nàng hay là bản thân y kí tên, nghĩ đến đây, khóe miệng nàng bất giác khẽ nhếch lên.

Áo lông cáo dày và mềm mại phủ trên đầu vai, cần cổ nhất thời một mảnh ấm áp, ấm áp từ cổ lan tràn đến toàn thân, Vị Văn thỏa mãn than nhẹ, rốt cuộc luyện tiếu cười ra. Đến buổi tối là đại mặc phía Bắc lại lạnh thấu xương, bởi vì khắp nơi một mảnh hoang vu không có gì che chắn, vì thế gió lạnh lại càng tàn sát bữa bãi, cho dù trong doanh trướng đốt lửa lớn, ngồi lâu vẫn cảm thấy toàn thân lạnh cả người, thời gian này trong doanh trướng cũng có rất nhiều binh lính lần lượt bị bệnh thương hàn, vào ban ngày nàng và vài vị quân y gần như bận không qua nổi.

Lại ngồi xuống lật xem sách thuốc, thân mình đã ấm áp rất nhiều, ánh nến rung nhẹ, quang ảnh ở những chữ viết quen thuộc kia nhảy lên - rễ cây vật không nên áp dụng dưới cái nóng mùa hè, cần đợi đến trời đông giá rét tinh hoa được thu vào bên trong... Nàng không khỏi có chút hoảng hốt.

Lúc đó Tuyên Dương rất nghiêm khắc bắt nàng học tập, tìm các chứng bệnh đến khảo sát nàng, muốn nàng kỹ càng viết ra bệnh trạng, phương pháp chẩn đoán, phương thuốc, tình hình dùng thuốc, sau đó y cẩn thận tìm đọc, đến cả câu nói sai cũng sửa từng chữ một, một mình nàng ở trong đêm khuya đọc chữ của y, cúi đầu nhìn trang giấy, ngửi mùi hương của mực như có như không, tưởng tượng thấy hành chữ ôn nhu y viết ở giữa.

Tên cửu châm, các hình khác biệt: Một là Tích Châm, dài một tấc sáu phân; hai là Viên Châm, dài một tấc sáu phân; ba là Đâm Châm, dài ba tấc rưỡi... Bàn tay to lớn của y đã từng nắm tay nàng, nhấn nạy dạy nàng châm kim, nói cho nàng nếu không vui, thì hung hăng châm vào người nộm, không cần nương tay, nhưng xuống tay phải chuẩn, chờ hết giận, lại rút từng châm ra, lại châm lần nữa. Y để lại cho nàng túi châm, nàng luôn dốc lòng trân quý, cùng theo nàng đi Đại Giang Nam Bắc, ngày mới chia xa y, gần như đêm nào nàng cũng không thể say giấc, mỗi đêm đều cần bản thân dùng châm đâm vào huyết thời miên.

Son nhất trình,

Thủy nhất trình,

Thân hướng Du Quan na bạn hành.

Dạ thâm thiên trưởng đằng.

Phong nhất canh,

Tuyết nhất canh,

Quát toái hương tâm mộng bất thành.

Cổ viên vô thử thanh.

(Bài thơ Trương tương tư của Nạp Lan Tính Đức)

Hít sâu một hơi, dựa vào bàn chõ nét mực trên trang sách đã thấm ướt một mảnh, choáng váng thành một mảnh mơ hồ, Vị Văn ngẩng đầu lên tựa lưng

vào ghế ngồi, thật lâu chưa động đậy, thẳng đến khi cảm giác lệ trong hốc mắt chảy trở về.

“Ngụy đại phu.” Ngoài màn truyền đến tiếng của Nhan Tiều.

“Vào đi.” Nàng sửa sang lại cảm xúc của mình cho tốt, nhìn về phía gã đang vén rèm đi vào, “Chuyện gì?”

“Có lẽ Nhã vương đã say, gia muốn mời ngài đi xem một chút.”

Vị Văn run lên một cái, lập tức đáp ứng.

Trong doanh trại cũng không phải chỉ có một mình nàng là đại phu, Tạ Khâm cố ý kêu nàng đi qua, hẳn là có lý do của y. Mặc kệ như thế nào, nàng tính toán đi tới xem tình huống thế nào.

“Tại hạ ở biên cương xa triều đình, sớm nghe nói Nhã vương lỗi lạc phong thái, hôm nay có cơ hội thâm giao, thật sự là cảm thấy rất may mắn.” Trong doanh trường, Đại tướng Trần Vĩnh Niên nhìn nam tử trẻ tuổi ngồi vị trí đầu não, cung kính nâng chén, “Lại kính Nhã vương.”

Trên gương mặt trong suốt của Dung Trạm đã nhiễm vài phần cảm giác say, hần khếp hờ dôi mắt sáng ước lượng ly rượu hào sảng cười: “Ta chỉ là cầu nhỏ nước chảy, dưới chân chỉ có chỗ này, Trần tướng quân quả thật là đã đi năm sông bốn bể (khắp nơi), kiến thức rộng rãi, sống trên mũi dao, một chén này phải để ta kính ông.”

“Hạ quan sợ hãi.” Trần Vĩnh Niên mỉm cười, “Mỗi người có một số mạng riêng của mình, Nhã vương tử nhỏ phú quý bức người, Vĩnh Niên ngay cả đi khắp nghìn núi, cũng chùn bước như bước lên núi, hơi không cẩn thận sẽ ngã xuống, sau này còn nhờ Nhã vương dúi đất nhiều hơn.”

“Những thứ kia tất nhiên không nói chơi, có rất nhiều cơ hội thảo luận.” Dung Trạm khoát tay, “Tối nay có gió có trăng, nâng cốc ca hát, làm gì tự tìm phiền não?”

“Nhã Vương nói có lý.” Trần Vĩnh Niên phụ họa cười, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

“Sao Tạ đại nhân tự lo uống rượu giải sầu, đồ ăn không hợp khẩu vị?” Tầm mắt của ông ta dừng ở người mang dáng vẻ im lặng bên cạnh Dung Trạm.

“Ta không muốn ăn.” Tạ Khâm cười nhẹ, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt ông ta, “Không giống Trần tướng quân sau khi tự đến Mạc Bắc, khẩu vị càng ngày càng tốt, làm ta rất hâm mộ.”

Trần Vĩnh Niên cười mĩa: “Tuy rằng Mạc Bắc kém Tây Nam sản vật phi nhiều, nhưng mọi thứ mọi sự vật đều có chỗ đặc biệt, Vĩnh Niên hiếu kỳ, tránh không được cái gì cũng đều muốn thử một chút.

“Chuyện này ta có thể hiểu được.” Tạ Khâm có một chút cân nhắc bắt đầu nhìn ly rượu rỗng, giọng điệu nhàn tản, “Chỉ là có vài thứ... Giống như thịt cừu trên bàn này, chọn tốt làm tốt tất nhiên là mỹ vị tươi mới, bằng không, lại sẽ làm ra một thân mùi tanh hôi.”

Trần Vĩnh Niên nghe vậy sắc mặt hơi cương cứng, nhất thời không tiếp lời, bên kia Dung Trạm lại cười ha ha, lại rót một ly rượu: “Trần tướng quân, thích uống rượu ngon chứ nhiều lời, chúng ta lại đến - “

Lúc này rèm cửa lại bị người đứng ngoài xốc lên, Nhan Tiều đi đến, sau theo là một người, chân thành đi vào.

Cầm bảo trắng ngà, cột tóc dài bằng, y phục mặc nghiêm túc, cổ áo vây quanh một kiện áo choàng lông cáo đỏ như lửa, cao quý chói mắt, nổi bật lên một khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng như ngọc. Là một nữ tử, thân hình của nàng xem như thon dài, ngoại trừ phần khí chất tao nhã thoát tục, cũng có một loại phong tình tiêu sái lười nhác, mà đôi mắt trong vắt kia, ở trong phòng đầy đèn đuốc có một loại quyến rũ trong trẻo đoạt hô hấp của người khác.

Ánh mắt Dung Trạm vốn đã mang theo vài phần mông lung dừng ở trên người nàng, cái cốc trong tay lại khẽ run lên, có một chút rượu rơi ra.

Vị Văn lườm Tạ Khâm bên cạnh hần, tầm mắt nhìn nhau, cảm xúc trong mắt y nàng chưa bao giờ đoán ra được.

... ..

Bài thơ Trường trong tư của Nạp Lan Tính Đức

Trường trong tư

Son nhất trình,

Thủy nhất trình,

Thân hướng Du Quan na bạn hành.

Dạ thâm thiên trưởng đăng.

Phong nhất canh,

Tuyết nhất canh,

Quát toái hương tâm mộng bất thành.

Cổ viên vô thử thanh.

Dịch nghĩa

Một đoạn đường núi,

Lại một đoạn đường sông.

Mình lên Du Quan chẳng có ai đi cùng.

Giữa đêm sâu ngàn ánh đèn nơi lầu trướng chiếu sáng.

Một canh gió thổi,

Lại một canh tuyết rơi,

Tiếng ồn ào vang động làm quận vỡ cõi lòng nhớ quê của ta, khiến giấc mộng không thành.

Nơi vườn xưa, làm gì có những âm thanh ấy.

Theo thivien.net

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Yêu thích

“Gặp qua Nhã vương, nhị vị đại nhân.” Vị Văn một thân nam trang, vì thế đơn giản cúi người chào, tư thế rất đẹp.

“Ngụy đại phu có việc?” Trần Vĩnh Niên nghi hoặc nhìn chằm chằm nàng.

“Lúc này nghe nói các vị ở trong doanh uống rượu, đã được một lát, thương thế Nhã vương mới khỏi không lâu, tiểu nữ lo lắng cho nên đến xem.” Nói xong Vị Văn liếc nhìn Tạ Khâm, thấy ánh mắt y hờ hững, khỏe miệng lại hơi cong, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, biết bản thân không nói sai.

“Nhã vương bị thương sao?” Bộ dạng Trần Vĩnh Niên cực kì khiếp sợ, “Bị thương khi nào, người nào gây ra?”

“Không việc gì cả, chỉ là trên đường gặp phải thổ phỉ sa mạc, đều đã giải quyết rồi.” Dung Trạm mỉm cười, giọng điệu vẫn vô cùng ôn hòa, “Trong đại mạc hoang tàn vắng vẻ này, ngoại trừ thổ phỉ chẳng lẽ còn có người khác có hứng thú muốn mạng của ta sao - Trần tướng quân, ông nói phải không?”

“Đó là đương nhiên, thân thể Vương gia đáng giá ngàn vàng, cũng chỉ có đám dã phỉ mất chó kia không biết thái sơn mà thôi.” Trần Vĩnh Niên vội vàng phụ họa cười.

“Nhìn như vậy thôi, nơi này an toàn hơn kinh thành, Tướng quân nghe nói gì chưa, thời gian trước bên trong có thích khách thường lui tới, ta nhớ lấy Tiền tướng quân đang làm nhiệm vụ ở bên trong, khi đó lập tức gió êm sóng lặng, hiện tại trong cung đầu của những thị vệ kia thật sự là càng ngày càng không nhìn xa!”

“Chỉ tiếc hạ quan qua tuổi bốn mươi lại cư trú ở biên quan thâm sâu, không có biện pháp vì thái tử hóa giải nỗi ưu tư, năm đó nếu không phải thái tử cho hạ quan cơ hội tiêu diệt một họ Hàn thị phân loạn từ đó lập công, hôm nay hạ quan cũng không có cơ hội ngồi ở chỗ này đối ẩm với Nhã vương.”

Lúc này Vị Văn đã đi tới trong bữa tiệc Dung Trạm và Tạ Khâm, trong tai nghe nói mấy chữ “tiêu diệt một họ Hàn thị phân loạn”, nhất thời trước mặt bỗng tối sầm, gần như đứng không vững, ngực lập tức đau đớn, cả người nàng cũng nhịn không được bắt đầu run rẩy.

Hóa ra đúng là gã! Năm đó mang binh vây khốn, hỏa thiêu Hàn phủ, đầu sỏ gây nên chính gã! Nghĩ đến, lúc này bản thân hành lễ trả lại gã, đối thoại với gã, Vị Văn chỉ cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

“Rót cho ta ly trà.” Một giọng nói quen thuộc mà lạnh nhạt đột nhiên truyền vào trong tai, mạnh mẽ kéo nàng thoát khỏi tâm trạng đang gần kề sụp đổ. Nàng sợ run, biểu cảm hoảng hốt nhìn phía Tạ Khâm bên cạnh, y đang nhìn nàng, sắc mặt vẫn luôn lạnh lùng, môi mỏng khẽ nhếch, lặp lại lời nói vừa rồi, “Phiền tới ngồi rót cho ly trà, Ngụy đại phu.”

Vị Văn lên tiếng, cảm lấy ấm đồng rót nước nóng vào trong ấm trà, lại chậm rãi rót vào ly trà, đặt cái chén trước mặt y. Nước trà nóng cách chén sứ làm ấm lòng bàn tay, có vài giọt nước nóng khẽ tràn ra trên làn da lạnh như băng, làm động tác hạ xuống, đau đớn trong lòng dừng lại, đã không còn kịch liệt như vừa nãy. Lại nâng đầu lên, lại đụng phải một đôi mắt sâu xanh biếc, đang gắt gao nhìn chăm chăm nàng, trong hai hồ nước sâu này rõ ràng chiếu bóng dáng của nàng, đột nhiên, nàng hiểu ý y gọi nàng châm trà, hóa ra y đã sớm nhìn ra trong thời khắc đó cảm xúc nàng thay đổi.

Nhưng mà chỉ trong thoáng chốc, y lập tức quay đầu đi, tầm mắt không chút nào lưu luyến từ trên mặt nàng thu hồi, sau đó thản nhiên uống trà.

Dung Trạm lại vào thời điểm này nhìn y trên ghế: “Người ta rõ ràng là một đại phu, huynh lại tốt nhĩ, để nàng nhận làm nha đầu pha nước trà rồi.”

“Sao vậy, Vương gia đau lòng sao?” Tạ Khâm nhìn hẩn cười như không cười.

Dung Trạm lại lơ đãng, ngược lại cười đến càng sáng khoái: “Tất nhiên là đau lòng.”

Vốn tâm trạng Vị Văn phiền chán, bị bọn họ chế nhạo như vậy càng như ngồi trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, trong đầu rất không thoải mái, tính khí nóng nảy ngang ngược bộc phát, lập tức lạnh lùng nói: “Ta đi nấu một bình trà giải rượu, xem ra nhị vị đã quá say rồi.”

“Ngụy Văn.” Trong lúc nàng đứng lên đó, Dung Trạm lại bắt được tay áo của nàng, giọng điệu dịu dàng: “Dừng tức giận.”

Thực ra lấy thân phận hoàng tử của y, y không cần ăn nói khép nép như thế, lúc này cử chỉ của y cũng lớn mật hào phóng hơn trước kia rất nhiều, Vị Văn nhìn vào đôi con ngươi đen nhánh của y, nhất thời do dự không biết thế nào.

Trần Vĩnh Niên nhân cơ hội mở miệng: “Lòng thương hoa tiếc ngọc ai cũng đều có, huống chi Ngụy đại phu quốc sắc thiên hương, phong tư lỗi lạc.”

Vị Văn vốn không muốn để ý đến gã, nhưng ngại vì tình thế cũng ngại ra nhìn gã, đã thấy gã kia mang về mặt nhợt nhạt giả tình giả ý, cảm giác chán ghét trong lòng càng tăng thêm vài phần - người này vốn là người của thái tử, có lẽ Dung Trạm và Tạ Khâm đã sớm chuẩn bị Thiên La Địa Võng chờ gã nhảy xuống rồi.

Nghĩ đến đây, nàng mơ hồ cảm thấy được nguyên nhân Dung Trạm khác thường, thì nhẹ nhàng kéo một đoạn tay áo ở giữa lòng bàn tay của y về, yên tĩnh ngồi xuống.

Dung Trạm cười yếu ớt, tiện tay cầm lấy ly rượu trên bàn, Vị Văn nhìn sắc mặt y đang say, nhú mày túm lấy cái chén trong tay y: “Vương gia không thể uống nữa.”

Dung Trạm không ngờ rằng nàng sẽ không để ý cấp bậc lễ nghĩa trực tiếp ra tay, nhất thời ngẩn ra, cứ thế nhìn nàng lấy ly rượu ra khỏi tay. Vị Văn cũng không sợ hãi chút nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn lại y, tại thời điểm này, ánh mắt Dung Trạm tối sầm lại, lập tức khẽ thở dài một câu: “Thôi, ta không uống nữa vậy.”

Trong giọng điệu kia, lại có chứa vài phần buồn bã.

Ánh mắt Tạ Khâm đảo qua giữa bọn họ, quay mắt đi từ từ mở miệng: “Đêm đã khuya, đêm nay uống đến đây thôi, ta đi tuần doanh trại, trước xin lỗi không tiếp được nữa rồi.”

Nói xong y đứng lên, khẽ gật đầu với hai người, lập tức sai bước đi ra bên ngoài. Vị Văn nhìn bóng lưng cao ngất của y, khi màn che xốc lên, một cơn gió lạnh thổi vào, nàng không khỏi co rúm lại một chút.

“Hạ quan cũng cáo lui, Vương gia có thương trong người, còn thỉnh sớm nghỉ ngơi.” Trần Vĩnh Niên hành lễ, cũng đi theo ra ngoài.

Bên trong lều vải bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, ngọn lửa đỏ trong lò lửa khẽ đung đưa, làm cái bóng dưng ở trên tường màn trướng, lay động một cái, làm cho người ta ở trong yên tĩnh lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Vị Văn vuốt ve ly rượu trong tay theo bản năng, bưng lên uống một hơi cạn sạch.

“Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn.”* Giọng nói thuần khiết ôn hòa như gió xuân khẽ đưa, Dung Trạm nhìn về phía nàng, “Không để ta uống, bản thân lại uống, không phải cô nương cũng bị thương trong người sao?”

“Ta mới là dân chúng, mà ngài cũng không phải quan châu, mà là hoàng tử đường đường chính chính.”

“Hoàng tử thì sẽ như thế nào? Cũng là cơ thể có máu và thịt, cũng có thất tình lục dục, đâm một đao cũng sẽ chết.”

Vị Văn bật cười hi hi một tiếng, hiếm thấy khẩu khí hài hước của y, nhất thời buồn cười.

“Tính cách cô nương cũng rất sáng khoái, khi không vui tức giận biểu hiện ở trên mặt, vừa có chuyện vui vẻ lập tức cười lên.” Dung Trạm có chút cảm

khái lắc đầu, “Đầu năm nay ai cũng đều mang theo mấy tấm mặt nạ để phòng thân, đã không còn bao nhiêu người có thể như thế nữa rồi.”

“Nhấn nhin nhất thời chưa chắc gió êm sóng lặng, lui một bước chưa chắc trời cao biển rộng. Thay vì nhường nhịn không làm gì, không bằng làm theo ý mình, dù sao được mất tiếc chi, khổ vui tự ta nếm.” Lời này, Tuyên Dương từng nói qua, có lẽ cũng chỉ có y mới làm được tiêu sái tự nhiên như vậy, vung tay áo qua lại không dính chút bụi.

“Lời này ngược lại đặc biệt.” Dung Trạ có chút ngoài ý muốn, không khỏi bất đắc dĩ cười, “Không biết là cha mẹ thế nào mới có sinh ra đứa con như cô nương, làm cho người khác vừa vui vẻ vừa đau đầu.”

Sắc mặt Vị Văn cứng đờ, không đáp lời, không nói một lời uống rượu, cái chén vừa tiến đến bên miệng, một sức lực bỗng nhiên kéo lấy cổ tay nàng, rượu vẩy ra, làm ướt áo bào, nàng chợt bị mang vào một cái ngực rộng lớn, ánh nến đình đầu tối sầm lại, nụ hôn của hắn cứ như vậy mà rơi xuống. Toàn bộ hô hấp của Vị Văn đều là mùi rượu dày đặc trên người hắn, uống rượu cơ thể con người được ủ đến nóng hầm hập, mà nàng lại cảm thấy mỗi của hắn vô cùng lạnh lẽo, khí lạnh trong lòng nàng đột nhiên tăng lên. Nàng luôn hơi nhếch môi, hai tay gắt gao để ở ngực của hắn, thẳng đến khi hắn chậm rãi nói cánh tay ra.

“Ta nói cô nương chọc người thích, là lời nói thật.” Dừng lại một lát, hắn nhàn nhạt mở miệng, “Đêm nay cô nương tới đây như vậy, ta nghĩ là ước nguyện trong lòng cô nương.”

Vị Văn môi cắn trắng bệch, giữa ngực có dòng luồng khí kích động va chạm, làm cả người nàng đều kiềm chế không nổi run rẩy.

“Đa tạ Vương gia yêu thích.” Nàng dùng hết sức lực toàn thân nói ra một câu.

“Lui ra đi.” Y nhẹ nhàng lên tiếng.

Cảm giác được ánh mắt của hắn vẫn lưu lại ở trên người bản thân, Vị Văn ngay cả dừng khí ngẩng đầu cũng không có, xoay người vội vàng thoát đi.

Bên ngoài gió đêm gào thét, đã mãnh liệt lại rét lạnh, nàng một hơi chạy đi mấy chục bước, dưới chân bỗng nhiên vấp một cái, nhất thời té ngã trên đất, đầu gối và trong lòng bàn tay trầy xước đau đớn.

Một loại cảm giác mệt mỏi mà ư ể oải tự nhiên mà sinh ra, nàng quỳ rạp trên mặt đất không muốn nhúc nhích, dưới gương mặt là mặt cát thô ráp mà lạnh như băng, mà lệ trong hốc mắt lại nóng hổi, bồi hồi trần trọc, luôn không rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, nàng mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt nhìn chăm chú vào bản thân, ngồi dậy quay đầu, có người lẳng lặng đứng ở dưới ngọn đèn tàn, Thiết Giáp màu đen lạnh lẽo nghiêm trang, sau lưng là từng màn trướng doanh địa khổng lồ, giống như y đã đứng yên ở nơi đó thật lâu.

... ..

“Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thấp đèn.”: Diên Đẳng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký hủy tên mình (vì chữ “Đẳng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đẳng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đẳng”). Kẻ xúc phạm điều luật của y bị cho ăn trọng, cho nên dân chúng nguyên một châu đành phải gọi “đẳng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thấp đèn, quan Phủ đoán cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thường lãm, đăng bố cáo rằng: “Bồn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thấp đèn ba ngày --- viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” - đốt lửa ba ngày.

Vì chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đẳng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn). Dân chúng ai ai cũng vừa tức tối vừa buồn cười. Ngày Tết thấp đèn mà chữ “đẳng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành, cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lựa Chọn

Bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách quá xa, nàng thấy không rõ về mặt của y. Nàng vẫn không nhúc nhích chờ đợi, từ dưới ngọn đèn dầu đã tắt đi ra, từng bước một đi đến dưới ánh trăng, đi đến trước mặt nàng, bóng dáng cao to gần như che khuất tất cả ánh sáng trên đỉnh đầu nào, che phủ nàng ở trong bóng tối.

Giờ khắc này, bỗng nhiên nàng cảm thấy an toàn.

“Còn không chịu đứng lên sao?” Giọng nói của y vẫn lạnh lùng như băng tuyết, không mang theo một chút độ ấm.

Vị Văn ôm đầu gối, trực tiếp ngồi trên mặt đất, tầm mắt không có tiêu cự nhìn phương xa, chậm rãi mở miệng: “Chuyện đêm nay, là kế hoạch tốt người đã sớm vạch ra?”

”Ngươi đang trách ta?” Y có chút trào phúng hỏi.

Vị Văn lắc đầu.

”Ta không trách bất kỳ kẻ nào, cũng không oán bản thân ta, ta sớm hiểu thiên tai, sinh ly tử biệt, thế gian chứa nhiều sự tình, cũng không phải là ta sai, đều đã xảy ra, như vậy cũng chỉ có thể nghe theo vận mệnh an bài, đối mặt với hiện thực.”

Trong gió đêm, giọng nói của nàng nghe tới như vờ vụn nhưng lại rõ ràng từng chữ một, Tạ Khâm im lặng nhìn nàng, dưới ánh trăng lông mi của nàng mơ hồ chớp ánh sáng, như cảnh Hàn Mai ngày đông, che rét lạnh sương sớm, có một loại xinh đẹp quật cường mà hiu quạnh.

Đã lâu mà cũng không nghe thấy y nói chuyện, nếu không phải cái bóng cao ngạo trên đất kia, Vị Văn gần như cho rằng y đã rời đi.

”Này, vì sao không đồng ý?” Y đột nhiên mở miệng.

Nàng ngẩn ra, hiểu rõ ý tứ của y.

Vì sao không đồng ý? Nàng cũng muốn hỏi bản thân như vậy – đã gặp vương tử, tại sao không vui?

Nếu Dung Trạm thích nàng đúng theo như lời y, vì nàng động tâm, rất nhiều chuyện từ đây sẽ thuận lợi rất nhiều. Nhưng trong một khắc vừa nãy, ý niệm duy nhất trong lòng nàng chính là trốn.

Nhưng mà nàng lại có nơi nào có thể trốn? Trên đời này, có thể có một trái tim, là nơi cho nàng dung thân? Nàng vốn cho rằng, nàng sẽ nhớ tới Tuyên Dương, nhưng mà ngẩng lên trong đầu cũng trống rỗng, có lẽ đây là tình cảnh chân thật của nàng - không có đường quay về, tương lai cũng một mảnh mờ mịt.

”Làm bất kỳ một chuyện gì đều phải trả giá cao, nếu ngươi đã quyết định, nhiều khó khăn hơn nữa cũng phải kiên trì. Qua không được cửa của chính mình, cố gắng hơn nữa cũng uổng phí.”

Vị Văn chấn động cả người, tái mặt trả lời: “Ta biết.”

”Vậy còn ngươi?” Nàng ngẩng đầu, ngược lên nhìn dung nhan lạnh lùng của y.

”Ta đều luôn biết bản thân đang làm cái gì, muốn cái gì, sau khi trả giá có thể được cái gì.” Tiếng nói trầm thấp vang lên ở trong gió, kiên định như lời thề.

”Chẳng phải tất cả mọi người có thể giống như ngươi.”

”Cũng sẽ không có ai hi vọng giống bản thân ta.”

Trong giọng nói của y có tự giễu và buồn bã nhàn nhạt, làm nàng nhất thời im bặt.

”Mười hai năm trước, lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi.” Y lại chậm rãi lên tiếng, “Khi đó ta mười bốn tuổi, ngươi bảy tuổi nhỉ? Ta nhớ được ngươi ngồi ở trên một con ngựa nhỏ màu đỏ thẫm, vành vào, mắt húng một chút là roi ngựa trên tay lập tức vung về phía người khác, trước khi ngươi đi ném cho ta một câu nói.”

”Câu gì?” Vị Văn nghe đến xuất thần, hỏi theo bản năng.

”Ngươi nói, ‘Lần sau lại để ta thấy ngươi, ngươi cũng nên cẩn thận’.”

Rất kỳ quái, bây giờ nghĩ đến tình cảnh ngày đó rõ ràng như trước mắt, trời đầy tuyết trắng, nàng một thân đỏ chói mắt, cao không thể chạm như vậy, ương ngạnh như thế, bướng bỉnh lý lợm như thế.

”Ta - không nhớ rõ lắm.” Vị Văn nỗ lực lại ấn tượng trong trí nhớ, lại toàn bộ không kết quả.

”Tất nhiên ngươi không nhớ rõ, khi đó bạn chơi của ngươi toàn là con cháu vương công, tiểu thư khuê các, sao sẽ chú ý đến một thứ tử lai lịch bất minh bị chịu văng của Tạ phủ chứ.”

Tạ phủ?

Về mặt Vị Văn không thể che hết kinh ngạc: “Ngươi là con trai của Tạ Chú?”

Phụ thân y hay chính là Tạ Chú “Thiên hạ đệ nhất sử thần” được Hoàng đế khâm phong?

Y gật đầu, sắc mặt càng thêm lạnh lùng u ám.

”Ngươi định ngồi trên mặt đất bao lâu?” Y nói một câu nói, rồi đi thẳng đến phía trước.

Vị Văn sùng sốt, lập tức đứng lên đuổi kịp bước chân của y, sóng vai mà đi với y.

Ánh trăng trên mặt đất phóng ra hai bóng dáng, một dài một ngắn, lẩy tấc độ di chuyển giống nhau.

”Lúc ta còn nhỏ đi qua nhà người.” Nàng do dự mở miệng, “Gặp qua hai người ca ca của người.”

Trên thực tế, lúc trước nàng thật sự không biết Tạ Chú còn có nhi tử thứ ba.

”Nếu Hàn gia không xảy ra chuyện kia, cha ta hi vọng người gả cho đại ca của ta.”

”Hả?” Vị Văn kinh ngạc.

”Nếu gả cho hán có cái gì không tốt?” Tạ Khâm cười lạnh, “Tuổi trẻ đầy hứa hẹn, con đường làm quan thênh thang, không chỉ có là kiêu ngạo của cha ta, mà còn là người tâm phúc trong triều.”

Vị Văn có chút ngoài ý muốn phát hiện trong cặp mắt hồ hững của y từ trước đến nay nhiễm lên mấy phần mãnh liệt: “Nếu chỉ vì địa vị và thân phận nam nhân liền quyết định đối tượng ta thành thân, còn không bằng lúc này ta theo Dung Trạm.”

Tạ Khâm nhìn chăm chăm nàng sau một lúc lâu, bên miệng chậm rãi nở một nụ cười trào phúng: “Thế nào, hối hận rồi hả?”

”Cho tới bây giờ ta đều không biết cái gì gọi là hối hận.”

”Chưa chắc.” Bước chân của y ngừng lại, Vị Văn cũng ngừng, ngửa đầu nhìn y.

”Người rất rõ ràng, có thể vận ngã người của thái tử, hoặc là hán, hoặc là Hiền vương Dung Thanh, dựa vào sức của một mình người tuyệt đối không có khả năng nên chuyện, mà trước mắt người có thể lựa chọn, chỉ có một người mà thôi.”

Môi Vị Văn bị cắn trắng bệch, thật lâu không có hé răng.

Tạ Khâm nói hoàn toàn không sai, sáu năm qua, ẩn núp dưới cuộc sống cảm y ngọc thực an ổn thanh thản vẫn luôn che giấu một linh hồn bị ác mộng quá khứ quần quanh, cho dù bóng dáng tuần tú phong nhã kia cũng không có biện pháp hoàn toàn an ủi thô bạo và oán hận ở trong lòng nàng, từ lúc hán bỏ quên nàng mà đi ngày đó, nàng đã quyết định không quay đầu lại.

Nếu thời gian không đủ để cho thù hận tan rã, nàng có khả năng có được ôn nhu cũng ít đến thương cảm, như vậy không bằng để tất cả cùng hủy diệt với nàng.

”Như vậy còn người, đã từng hối hận chưa?” Nàng chăm chú nhìn đôi mắt màu xanh thâm thúy, bưng tỉnh thấy một linh hồn tương tự nàng.

”Như người nói.” Lời của y dứt khoát lạnh lùng.

Cái gọi là vĩnh viễn không hối hận, rất nhiều khi cũng không phải không muốn hối hận, mà là càng thêm không có đường lui.

Những đám mây trên trời bắt đầu khởi động, mặt trăng lúc sáng lúc tối. Gió to lại lên, phía sau phản phật lá cờ cổ động, thành một khúc nhịp trống liên miên, dày đặc nện vào trong lòng người.

”Người cứu y hai lần, y sẽ không ép buộc làm khó người khác, người thông minh không cần thiết người khác tổn nhiều vô mồm, ngày sau chính người nhìn mà làm.” Giọng nói trầm thấp từ trong gió truyền đến, “Khóc thì phải một mình trốn tránh mà khóc, cười phải để toàn bộ thế giới đều cùng cười với người, nếu người thật sự biết bản thân muốn đi đâu, như vậy tất cả mọi người sẽ nhường đường cho người.”

Nói xong, y lập tức xoay người rời đi.

Vị Văn đứng tại chỗ nhìn bóng dáng cao lớn kia, lời y nói vẫn còn vang ở bên tai, vẫn giọng điệu cao ngạo lạnh lùng, giờ khắc này, trong lòng nàng đã có một loại ám áp không hiểu sao xuất hiện. Cảm giác như vậy, khẽ thoang thoang mà nhỏ bé, ngay cả y cũng không biết. Nhưng mà nàng lại cảm thấy được, tại nơi biên quan sương lạnh, có một người biết quá khứ và hiện tại của nàng, làm lòng nàng từ không yên bất an, rốt cuộc có thể bình tĩnh một ít.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Gặp Lại, Thay Đổi

nhìn lướt qua nét vẽ hai chữ vây lại kia, trầm giọng mở miệng: “Ngạc Định luôn là cái gai trong lòng hoàng thượng, một ngày không trừ, ông ấy quyết không yên tâm.”

”Từ lúc phụ hoàng còn là đại tướng tiền triều thì ông luôn một lòng muốn đoạt lại chỗ này, nhưng luôn không thể như ý nguyện. Chuyển này ông phải ta

đi, ngoài sáng là vì tuần sát, thực ra cùng thương lượng với Xương Bình, nếu ta không lấy thành quả về, là tuyệt đối không được.”

”Chỉ sợ là hàng ngũ của các nơi khác cũng đã tranh vượt lên trước rồi.” Tạ Khâm mỉm cười.

Trong mấy hoàng tử, ai lấy được Ngạc Dịch, thì ý nghĩa là từ nay về sau phiên lãnh địa thuộc này thuộc về người đó, cách để vị cũng càng gần một ít – đó không phải là một lần thử thách của hoàng đế sao? Về phần kết quả, không phải hòa bình tức chiến, mà quá trình trung gian chính là khó bề phân biệt, ai chết vào tay ai, ai cũng không tuyệt đối nắm chắc.

”Sau khi trời tối người sẽ phải theo ta lên đường, chuyện trong doanh đều an bài xong rồi hả?”

”Có thể có chuyện gì?” Tạ Khâm lạnh lùng cười, “Trần Vĩnh Niên kia chính là người gió theo chiều nào thì ngã theo chiều đó, nếu là chiến, tuổi già cũng không nhỏ nữa, vừa vận nhân cơ hội kiếm chút công trạng tốt đường lão, nếu là hòa bình, già nhìn trúng ai già vuốt mông ngựa người đó là được rồi.”

”Lại nói tiếp, thuộc hạ của đại ca ngoại trừ Lý Du, người khác ta cũng không lo lắng.” Nói đến tên này, mi tâm Dung Trạm nhú lại.

”Sau khi hồi kinh, chúng ta phải 'hợp tác' với hắn thật vui.” Tạ Khâm khẽ cao giọng.

”Có thể tiến vào không?” Giọng nói trầm thấp mà lạnh nhạt vang lên ở ngoài trường.

”Có thể.” Vị Văn buông sách trong tay, ánh mắt dừng ở trên tấm màn, nhìn nó bị người đứng ngoài vén lên, bóng dáng cao lớn dò xét tiến vào.

”Có việc?” Nàng nhìn gương mặt luôn không có biểu cảm gì trước mặt, nhẹ giọng hỏi.

”Ngày kia theo chúng tôi đi Xương Bình.” Y ngắn gọn ra lệnh, không hề thương lượng.

”Được.” Nàng bình tĩnh mà lưu loát đáp ứng, không tỏ vẻ giật mình, cũng không có truy hỏi y đi làm chuyện gì.

Tạ Khâm giương mắt nhìn nàng, sâu trong đôi mắt màu xanh lóe lên, nhưng chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Không có việc gì, người nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Vị Văn không nói chuyện, gật đầu một cái.

Y đi đến cạnh cửa, tay vừa nâng rèm vải, lại quay đầu lại: “Trời Bắc Địa giá rét, mang nhiều y phục chút, người là đại phu, đừng liên lụy chúng tôi.”

Vị Văn ngẩn ra, lập tức nhẹ nhàng lên tiếng, trong mắt cũng không khỏi lộ ra vài phần ý cười, y nhìn nàng, vẻ mặt khê cứng, mặt trầm xuống không nói một lời đi ra ngoài.

Vị Văn cảm thấy thú vị, không khỏi lắc lắc đầu - người này, rõ là... Trong lúc nhất thời nàng lại nghĩ không ra có từ ngữ gì có thể hình dung y.

”Ngụy tỷ tỷ, người Trung Nguyên nhìn rất đẹp sao?” Bên cạnh lửa trại vang lên giọng nói trẻ con non nớt.

Vị Văn xoay đùi dè nường trên giá một vòng, mỡ roi vào trong lửa, phát ra tiếng ‘xì xì’ mê người, mùi thơm xông vào mũi.

Nàng nở nụ cười, hỏi người đầu trọc bên cạnh rồi nói với đứa bé: “Vi sao Bảo Nhi hỏi như thế?”

”Bởi vì Ngụy tỷ tỷ, Nhã vương gia, Tạ đốc quân cũng đều nhìn rất đẹp.”

Vị Văn bật cười, cắt một khối thịt dè nường để vào trong chén cậu bé: “Này, thưởng cho đệ, có thực mới có sức nói chuyện.”

Bảo Nhi nhếch miệng cười, hoan hô một tiếng chuyên tâm đối phó thức ăn ngon trước mắt, Vị Văn nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của cậu bé, không khỏi có chút thất thần.

Đến Xương Bình cũng đã bảy tám ngày, đám người Dung Trạm thương lượng với Xương Bình vương dường như cũng luôn không có tiến triển gì, nếu đến cuối cùng hai nước vẫn tránh không được một cuộc chiến tranh, lại không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh đồ thán, gia đình ly tán. Mà lúc này xem ra, hoàng đế quyết tâm muốn trong thời gian trị vì làm ra một thành quả, bằng không vài ngày nay đám người Dung Trạm cũng sẽ không thể đều luôn về mặt ngưng trọng, bộ dạng sầu lo trùng trùng.

Lúc này cách đó không xa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân, chính là đoàn người bọn họ, bước chân đều vội vã, vốn gương mặt Tạ Khâm không biểu cảm dường như còn lạnh lùng hơn ngày thường vài phần, ngay cả Dung Trạm cũng hơi nhếch môi mặt trầm xuống. Nhan Tiếu liếc nhìn nàng, trong ánh mắt hình như có lo âu không thể làm gì, Vị Văn đoán là có chuyện gì xảy ra, vì thế cũng đứng lên vội vàng đi theo.

Một buổi yên lặng.

Sau khi theo vào trong, suốt thời gian một ly trà, tất cả mọi người không nói một lời.

”Cạch” Dung Trạm ném cái ngọc chặn giấy lúc này luôn thưởng thức trong tay xuống, tiếng động không lớn, nhưng trong lòng mỗi người đều hơi chấn động.

”Lấy Khắc Tang đổi Ngạc Dịch, lấy đất đổi đất, vốn đã có manh mối sự việc, không ngờ nửa đường chạy ra một Trình Giáo Kim.” Giọng điệu Dung Trạm vẫn không nhanh không chậm, có loại cảm giác căng thẳng, ”Thương nhân Giang Nam góp nửa số ruộng đất để quốc gia và dân chúng chống lại Ngạc Dịch? Đúng là một khoản lớn, thật sự là hành động trung thành yêu nước vĩ đại.”

Vị Văn thình lình nghe được hai chữ ”Giang Nam”, trong lòng run rẩy.

”Người chúng ta đã bắt đầu tra lai lịch người kia rồi.” Tần Qua đứng ở phía sau chủ tử của mình, trầm giọng báo cáo.

”Một người hôm qua mới đến, có thể thương lượng với Xương Bình vương đến nước này, sẽ không đơn giản.” Giọng nói Tạ Khâm lười biếng, nghe qua lại gần đây hơi thở nguy hiểm.

”Người tới từ Giang Nam?” Ngay sau đó, tầm mắt của y bỗng nhiên khóa chặt chẽ Vị Văn lại.

Vị Văn cứng đờ cả người, cảm giác được ánh mắt mọi người đều tập trung đến trên người nàng, không hiểu sao, tim đập bắt đầu nhanh hơn, nàng có chút hoảng loạn.

”Ừm” Vị Văn gật đầu

”Trong ấn tượng của người, Giang Nam có nhân vật nào đặc biệt không?” Y tiếp tục truy hỏi.

Ở trong đầu lóe lên một bóng dáng thon dài phiêu dật, trong lòng Vị Văn đau xót, cắn môi lắc lắc đầu.

Ngay cả y là người xuất sắc nhất kia, cũng không có khả năng xuất hiện ở nơi này, ngày đó y đi tiêu sái quyết tuyệt như vậy, thế nào lại có khả năng dễ dàng gặp nhau được?

Thấy nàng không đáp lời, Tạ Khâm cũng không truy hỏi nữa, chính là trong thời gian sau đó ánh mắt luôn vô tình hay cố ý nhìn nàng.

Vị Văn tránh tầm mắt của y, lại không rõ vì sao thê lương và mờ mịt trong lòng lại dâng lên trong lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Phong Hàn

Đã không nhớ được là từ khi nào thì bắt đầu thích một người luôn ngồi ở bên ngoài nhìn lên ánh trăng trong trẻo lạnh lùng vào ban đêm.

Lúc đó ở Giang Nam, mười dặm mây tia trên phố dài, thuyền hoa ca múa mừng cảnh thái bình bên bờ hồ, trong lầu các đèn đuốc sáng trưng, nhưng lại nghĩ không ra khi đó bầu trời đêm có dạng gì. Hoặc là sớm hơn, lúc nhỏ khi ở kinh thành nhìn đèn hoa đăng, giờ kẹo hồ lô đuổi theo nhéo mắt người sư phụ đang chạy trốn, suýt chút lạc đường cũng không biết.

Cho tới bây giờ, đối với cảm giác ban đêm, dường như chỉ còn ở bầu trời sao đại mạc trống rỗng xa xôi, giống như ánh trăng lạnh lùng này.

Đêm đã khuya, chẳng qua là còn có tiếng sáo mơ hồ truyền theo gió mà đến, miên man xa thẳm động lòng người. Thường là như thế này, thấy phong cảnh tuyệt đẹp, ăn vào đồ ăn ngon, thì hi vọng người trong lòng cũng có thể ở bên người cùng chia xẻ, ngay như lúc này, rất muốn có một người cùng với mình nghe khúc sáo này.

Khí lạnh từ từ tiến vào, Vị Văn mới phát hiện bản thân đã quên lấy thêm cái áo choàng bên ngoài, nhưng cơ thể lại không động đậy, không muốn trở về như thế. Nhớ lúc trước nàng cũng luôn xiêm y phong phanh, cùng chơi đùa với các bạn trong mùa đông đến nỗi mặt đông cứng đỏ bừng hỏi nàng, nàng nói thẳng ra luôn, nhiệt độ cơ thể đã lạnh thì không khác biệt với nhiệt độ bên ngoài lắm, đương nhiên sẽ không lạnh rồi. Đoàn người bán tín bán nghi, nàng cũng rất sáng khoái nói là cha nuôi nàng nói, sau khi đám người kia tin tưởng và nghe theo, nàng quay người lại thấy Tuyên Dương đứng ở trước mặt, nhìn nàng chậm rì rì mở miệng, ta nói như vậy khi nào? Nàng làm mặt quỷ nhanh như chớp chạy xa, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của y phía sau, êm tai như vậy.

Hồi ức lộn xộn tuôn trào tới, Vị Văn không khỏi hoảng hốt, gió lạnh quất vào mặt, nàng khẽ đỡ lấy cái trán nóng, cảm thấy mơ mơ màng màng, trong lòng biết không thể ở lại như vậy, vì thế đứng lên chuẩn bị đi về.

Bước chân còn chưa bước ra, chỉ cảm thấy ngọn đèn xa xa một mảnh mờ lung, thân mình mềm nhũn lập tức ngã xuống.

Đúng lúc ý thức mơ hồ nàng cảm giác bản thân bị ôm vào một vòng tay ấm áp, hơi thở quen thuộc tràn ngập vào mũi, trong lòng nàng cả kinh, giấy dựa suy nghĩ mở mắt ra, lại cảm thấy đỉnh đầu tê rần, càng rơi sâu vào trong bóng đêm màu đỏ.

Văn Nhi.

-- Nàng nghe thấy có người ở bên tai sâu kín thờ dài, giọng nói ôn nhu kia làm nàng sắp rơi lệ. Là ai đang gọi nàng, đã thật lâu, thật lâu không có người gọi nàng như vậy...

Nàng ngủ rồi sao? Linh hồn của nàng đi đâu rồi?

Nàng không muốn làm cái gì mà Hàn công tử, Ngụy đại phu, nàng muốn, luôn luôn là một tiếng “Văn Nhi” nhẹ nhàng này.

Cuộc sống buồn chán sáu năm dài, bởi vì một người cuộc sống cũng chẳng trở nên gian nan như vậy. Cái tay đã từng dắt nàng, ấm áp thật dày, nàng cho rằng đám đông chật chội cũng sẽ không thể lạc đường, đột nhiên, xung quanh sương mù một mảnh, rồi cuộc nàng thấy không rõ bộ dạng của y, chỉ còn lại một mình mình, cô độc lẻ loi đứng tại chỗ, nàng muốn nói cho y, nàng còn chưa đủ kiên cường, không đủ dũng cảm— đã bỏ đi một mình như vậy.

Nàng nỗ lực vươn tay... Ngón tay mảnh khảnh bị người nắm giữ, gắt gao bao phủ.

Lòng của nàng, bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Là ai? Là ai cầm tay nàng? Là y đã trở lại sao?

Giống như từ trong ngủ đông đã lâu tỉnh lại, nàng gian nan mở mắt ra.

Một đôi mắt xanh sâu không thấy đáy, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào nàng.

Gương mặt luôn không biểu cảm, luôn lạnh lùng trước sau như một.

Tầm mắt chạm nhau, Vị Văn có chút sợ sệt.

Sau khi ánh mắt lợi hại dừng lại ở trên mặt nàng thật lâu, y mân chặt môi mỏng, lông mi sụp xuống, Vị Văn chỉ cảm thấy tay phải nhẹ buông, y dấu điểm dấu vết thu cánh tay về.

“Người bị phong hàn.” Y đứng lên, bóng dáng cao lớn che khuất ánh sáng của ánh nến.

“Thực xin lỗi.” Nàng bình tĩnh nói xin lỗi, không quên câu nói “đừng liên lụy tới chúng tôi” trước khi tới nơi này.

Giữa lông mày của y nhăn lại, lại không nói gì.

“Là người mang ta trở về?” Nàng ngẩng đầu lên hỏi.

“Không phải” Y phủ nhận, “Người khác.”

“Ồ.” Trong đôi mắt màu xanh thoáng qua kinh ngạc, ngay sau đó nàng lại mỉm cười nhìn y, “Mặc kệ như thế nào, cảm ơn người.”

Y trừng mắt nàng.

Cảm ơn y cái gì? Y có chút buồn bực.

Y đứng tại chỗ, lạnh lẽo chăm chú nhìn nàng.

Ánh sáng và bóng tối đan xen xuất hiện ở trên mặt nàng, khuôn mặt đẹp đẽ tái nhợt không có màu máu, mà nàng lại nhìn y cười thoải mái, ánh mắt cong thành hình ánh trăng... Cái loại biểu cảm chẳng hề để ý gì, ra vẻ kiên cường... Trong lúc nàng hôn mê y nghe thấy, nàng đè nén gọi hai chữ, nghe không rõ ràng, nhưng hẳn là tên một người... Trong nháy mắt nhỏ bé như vậy, trong lòng của y có một chút phiền chán, y có một chút hoảng hốt.

Y không biết bản thân bị gì, ở trong này ngồi một canh giờ, chỉ nhìn gương mặt ngủ của nàng. Trước mắt chuyện Ngạc Dịch gấp bách vội vàng ở trên dây cung, chiến hay hòa là quyết định khó khăn, trong đầu chứa nhiều chuyện hỗn loạn không ngừng nghĩ, y không biết lúc này bản thân muốn gì, chỉ biết là khi bản thân nhìn thấy nàng vươn tay, kim lòng không đợi đưa ra nắm lấy.

Cảm giác như vậy, thật tệ.

Kiếp sống chinh chiến, y thích cảm giác bày mưu nghĩ kế, đối với cuộc sống của chính mình cũng như thế. Nhưng gần đây khi gương mặt của người trước mặt này xuất hiện trong tầm mắt thì y sẽ hơi thất thần.

May mắn, chính là “hoi” mà thôi.

Y xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Tình trạng thân thể vẫn luôn không chuyển biến tốt, bản thân Vị Văn là đại phu lại càng thêm rõ ràng.

Thực ra cũng hoàn toàn không phải do phong hàn gây ra, cái loại mệt mỏi và mệt nhọc này, tràn ngập toàn bộ thể xác và tinh thần, thật mạnh đánh ngã nàng.

Chính nàng không muốn động.

Đờ đẫn nhìn chằm chằm màn che trên đỉnh đầu, đếm hoa văn phía trên, nghĩ cuộc sống cứ trôi qua như vậy, cũng không có gì không tốt.

Đột nhiên, một loại cảm giác mãnh liệt đang thực sự bóp chặt trái tim nàng.

Có người đang nhìn nàng.

Không biết vì sao, trong đầu nhất thời nảy ra suy nghĩ như vậy.

Nàng chậm rãi quay đầu, một bóng dáng cao to chiếu lên ở một góc doanh trướng.

Canh tư, mọi tiếng động đã sớm im lặng, mọi người ngủ say, sao sẽ có người đứng ở nơi đó?

Ở trong nháy mắt đó tim đập càng kịch liệt hơn gần như làm nàng không chịu nổi.

Ngay sau đó, không biết ở đâu ra sức lực, nàng xốc mạnh chân trên giường lên, ngay cả áo khoác cũng chưa khoác lên đã chạy vội ra ngoài.

Phát hiện phản ứng của nàng, gần như ở cùng một thời gian, bóng dáng kia nhanh chóng chạy đi.

“Đứng lại!” Vị Văn chỉ còn kịp thấy từ xa cái bóng trắng kia lóe lên.

Nàng cắn răng, thân thể còn bủn rủn chưa khỏe, nàng thất thủ đuổi theo từng bước.

Trong gió, có mùi thuốc nhàn nhạt.

Nước mắt nàng tuôn ra.

Chính là hơi thở như vậy, bao nhiêu ngày nhớ thương tới nay... Ngày đó hôn mê... Hóa ra không phải nàng ảo giác.

Trong đất hoang trống trải, chỉ có một mình.

“Ngươi ra đây!” Nàng bắt lực nhìn khắp bốn phía, giọng nói mang theo nước mắt khàn khàn.

“Ta biết là ngươi, đã đến đây, vì sao trốn tránh không gặp?” Nàng nhẹ giọng năn nỉ, trong lòng đau nhức không chịu nổi, “Ta sẽ không hỏi ngươi vì sao rời đi, thậm chí gặp lại ngươi một lần... Ngươi ra đây, được không?”

Đáp lại của nàng, chỉ có tiếng gió vô tình.

Nước mắt mãnh liệt, rét lạnh thấu xương tàn phá thân thể vốn ốm yếu, nàng ho khan kịch liệt, ho đến quỵ trên mặt đất không dậy nổi, bàn tay che miệng rú xuống, trong lòng bàn tay là màu đỏ tươi nhìn thấy ghê người.

Hóa ra, nàng hoàn toàn bị thương nặng như vậy... Nàng cười khổ một cái, đưa tay lục lọi tìm kiếm đồ vật.

“Không thấy ta cũng không sao, cùng lắm thì tất cả trở lại như trước.” Nàng than nhẹ, nụ cười trên môi nhuộm màu đỏ mang theo một chút quyết tuyệt, “Ta nợ ngươi một mạng, trả lại cho ngươi là đúng.”

Nàng chưa nâng cánh tay, cổ tay đã tê rần, cục đá sắc nhọn vốn ở trong tay rơi ra.

“Ngươi làm cái gì?” Giọng nói súc tích trầm thấp tức giận lâu ngày không gặp vang lên ở trong bóng đêm.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên - trắng trong như nước, người trong trí nhớ đứng trước gió, xiêm y màu trắng tung bay phất phới.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Gặp Lại

“Rốt cục ngươi chịu xuất hiện rồi sao?” Vị Văn nhìn người trước mắt, nụ cười đẹp để nói không nên lời, trong đôi mắt trào lên mãnh liệt, xóa sạch vui vẻ biến ảo khôn lường cũng trong trẻo lạnh lùng như vậy, như hoa Quỳnh chỉ xuất hiện thoáng chốc trong đêm tối rồi biến mất.

(Nguyên văn là “Đàm hoa nhất hiện” câu này nằm trong câu “Đàm Hoa nhất hiện, chỉ vị Vi Đà”; nguyên cả câu có ý người con gái vì người mình yêu nên mới trang điểm xinh đẹp. Câu này có một điển cố các bạn có thể soát trên gg để tìm hiểu nhé^.^)

Tuyên Dương mím chặt môi, lẳng lặng nhìn nàng, ánh trăng chiếu trên dung nhan tuấn dật của y, mờ mờ ảo ảo, nhưng mà Vị Văn không bỏ qua vẻ hơi hột chần nản trên mặt y.

Rốt cục y khom người, duỗi tay về phía nàng.

“Đứng lên, Văn Nhi.” Y nói, giọng nói trong sáng êm tai, giống như trước, “Trên đất lạnh.”

Trong mắt Vị Văn nóng lên: “Ngươi để ý sao?”

Là ai đã từng dắt tay nàng, một đường đi qua Đại Giang Nam Bắc, Xuân Hạ Thu Đông, sau này là ai buông tay ra trước?

Nàng quật cường không đáp lại, mặc tay y dừng tại giữa không trung, đọng lại thành một tư thế cô đơn.

Y không trả lời, chỉ nhìn nàng chằm chằm, tay chậm rãi thu trở về.

Nàng hận y như vậy, luôn lấy im lặng mà đối mặt với nghi vấn của nàng, đối với nàng, y luôn đang trốn tránh.

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu.” Giọng nói của nàng mềm nhũn ra, mang theo mỗi một khó nói lên lời.

Y làm như chấn động một cái, ánh mắt mang theo vẻ phòng bị: “Hỏi cái gì?”

“Vì sao ngươi lại xuất hiện ở nơi này?” Ánh mắt Vị Văn, như đao đảo qua mặt y.

Nhưng mà, nàng vẫn không nhìn ra vẻ mặt của y.

“Ta không cần giải thích với ngươi.” Giọng nói của y bình tĩnh không gợn sóng.

““Người thần bí” theo như đám người Dung Trạm nói là ngươi?” Nàng sớm nên nghĩ đến lúc ảnh hưởng của y ở Giang Nam.

“Ngươi cố ý đi theo bọn họ?” Y hỏi lại nàng, cũng khẳng định suy đoán của nàng.

“Đó là chuyện của mình ta, không cần ngươi để ý.”

Nàng trừng nhìn y, lại bỗng dưng sững sốt - là nàng nhìn sai sao? Vì sao đáy mắt y có khổ sở?

“Ngươi nói rất đúng, ta quả không được ngươi.” Thật lâu sau, giọng nói của y vang lên ở trong gió, “Mà ngươi, cũng không cần hỏi đến những chuyện ta làm.”

Có cái gì đang biến mất... Trong lòng giống như có một dòng cát chảy, dần dần đình trệ, biến thành một mảnh trống rỗng.

Rốt cuộc hai bên càng lúc càng xa.

Vị Văn cúi đầu nở nụ cười, chậm rãi đứng lên.

“Văn Nhi.” Trong khoảnh khắc bước đi, phía sau truyền đến tiếng gọi khẽ.

Nước mắt nàng chảy xuống, bước chân không ngừng lại.

Phía sau yên lặng một mảnh, một bước, hai bước... Chỉ là như thế này đi tới, lại giống như không chỉ là đi ra khỏi tầm nhìn của y, mà là từ đây đi ra khỏi sinh mệnh của y.

“Ngươi thay đổi, Văn Nhi.” Phía sau là giọng nói trong trẻo lạnh lùng của y, ở trong ban đêm nghe tới phá lệ vắng vẻ trống trải.

Con ngươi thâm trầm như đêm lạnh nhìn bóng lưng đi xa - tính cách của nàng từ trước đến nay luôn cao ngạo, nhưng tuyệt không lạnh lùng. Hơi thở làm y xa lạ như vậy, là từ đâu mà đến? Là cái gì làm nàng thay đổi, là ai làm nàng thay đổi?

“Có lẽ ngươi chưa từng hiểu ta.” Vị Văn hít một hơi thật sâu, lại để lộ tiếng khóc.

Tay bị người phía sau nắm thật chặt, gần như làm đau nàng.

Nàng quay đầu, chống lại ánh mắt của y, sâu bên trong đôi mắt đen như mực, nàng vẫn không thấy rõ. Trong lòng chua xót, giờ phút này càng thêm sắc bén, nước mắt lại tràn mi, nàng cắn răng trừng mắt nhìn y, như một con vật nhỏ bị thương: “Buông tay, hoặc là cả đời đừng buông tay.”

Y coi đây là gì? Tại sao không dứt khoát cho nàng thoải mái?

Tuyên Dương bởi vì lời của nàng mà cả người chấn động.

Tay y nắm chặt cổ tay nàng không nhúc nhích.

Nàng nhìn y, ngực kịch liệt phập phồng.

Rốt cuộc, y chậm rãi nói tay, rũ mắt xuống: “Tì khí suy yếu, mệt mỏi quá độ, phải nghỉ ngơi nhiều, chiều cố bản thân thật tốt.” (tỳ: lá lách)

Một ngọn lửa cuối cùng trong mắt Vị Văn cũng tối sầm đi, bên miệng chỉ còn lại một nụ cười nản lòng thoải chí, nàng nhìn y, gần từng tiếng mở miệng: “Ta chúc ngươi có được lòng muôn dân trong thiên hạ.”

Là mắt và trái tim nàng bị mù, sao còn hy vọng xa vời y sẽ đáp lại? Nam nhân này, hẳn là vị thần ngàn năm trong bức họa treo trên tường, vô tâm vô tình, được thế nhân kính ngưỡng cúng bái, cần gì phải hạ phàm đến làm hại nhân gian?

Tuyên Dương lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt phút chốc chuyển sang lạnh lẽo: “Xuất hiện đi.”

Vị Văn xoay người, dưới ánh trăng một bóng dáng quen thuộc ngao nghể đứng thẳng.

“Là ngươi.” Nàng khẽ tức.

Dáng vẻ Tạ Khâm nhàn nhã nâng nâng cây sao trong tay, độ cong trên khóe miệng càng thêm sâu: “Mọi việc đều có đạo lý thứ tự trước sau, đêm nay tâm tình không tốt, vốn định tìm một chỗ thôi cho đỡ buồn, lại đi cũng không được, ở lại cũng không xong.”

“Ngươi...” Vị Văn thẹn quá hóa giận – Đây là gã nói rõ bản thân nghe được cuộc nói chuyện giữa nàng và Tuyên Dương!

“Dương công tử, hạnh ngộ.” Tạ Khâm cũng không để ý tới nàng, ánh mắt dừng ở trên người Tuyên Dương, “Không hổ là Dương gia Giang Nam, quả nhiên Đại Thủ Bút.” (đại thủ bút là một khoản, một số tiền lớn)

Vị Văn nhất thời ngẩn ra – không ngờ gã biết thân phận thật sự của Tuyên Dương? Lấy họ Tuyên là khi Tuyên Dương theo sự phụ y học y, y vốn họ Dương, mà Dương gia lại là nhà giàu có nhất Giang Nam giàu hơn quốc gia.

truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lễ quý đôn những trang khác chỉ là đồ chuyên đi copy khôn nạn

“Tạ đốc quân cũng danh bất hư truyền.” Tuyên Dương bất động thanh sắc đáp lễ, “Đã quấy nhiễu nhã hứng của ngài, Tuyên mỗ cáo từ trước.”

“Ồ, ngài định đi sao?” Tạ Khâm mỉm cười, “Ngày khác còn mời đến trong doanh nói chuyện, 'ôn chuyện cũ', lúc nào cũng hoan nghênh.”

“Đa tạ.” Tuyên Dương lạnh nhạt đáp ứng, ánh mắt xẹt qua mặt Vị Văn, lập tức bước rời đi.

Vị Văn nhìn bóng lưng y đứng tại chỗ.

“Người đã đi xa, còn nhìn cái gì?” Tạ Khâm khẽ xuy một tiếng, bên miệng mang theo một nụ cười lạnh đùa cợt.

Mặt Vị Văn trầm xuống nhìn phía gã: “Ngươi muốn thế nào?”

“Lời này nên là ta hỏi ngươi.” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, cũng là gã tới gần nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt xanh sâu không thấy đáy, “Thực ra ngươi đã sớm đoán được người mà ta hỏi ngày đó là ai đúng không?”

“Thì tính sao?”

“Hắn là người Hiền vương, nếu hiện tại ngươi muốn đổi trận doanh còn kịp, không cần đến lúc đó lại làm ra chuyện gì mất mặt.” Trên gương mặt tuấn dật, vẫn là nụ cười lười nhác, làm người không rét mà run.

“Ngươi không cần mắt chó nhìn người thấp.” Vị Văn giương mắt, con mắt sáng dấy lên tức giận, “Ta chỉ thích y, chuyện này thì làm sao?”

Chỉ thích một người, chuyện này thì làm sao? Cần gì một e sợ tránh không kịp, một suy đoán hoài nghi?

“Thích ai cũng được, không thích cũng được, chuyện này là chuyện của mình ta! Ta sẽ không phủ nhận, cũng sẽ không trốn tránh, lại càng không bởi vậy buông tha cho con đường bản thân phải đi, nếu ngươi lo lắng, lúc nào ta cũng đều có thể đi!”

Gào thét trong gió đêm, nàng gần như khàn cả giọng, tóc đen hất lên, có vật gì đó trượt xuống, chột lóc lên.

Mặt Tạ Khâm không biểu cảm nhìn nàng, trong đôi mắt màu xanh không có một chút gợn sóng.

”Hàn Vị Văn.” Y cười nhẹ, “Tình tình của ngươi cũng y như trước đây.”

Lời nói giống nhau, không lâu hần cũng đã nói qua.

Tại thời điểm này, Vị Văn nhớ tới ngõ nhỏ đêm đó, tuyết rơi không tiếng động, tất cả yên tĩnh như vậy, vận mệnh của nàng từ thời khắc đó bắt đầu thay đổi.

”Ngươi đã nói, muốn ta mang ngươi đi.” Ánh mắt của y gắt gao khóa nàng lại, lặp lại quyết định của nàng đêm đó.

”Ngươi cũng nói qua, trên đời từ đây không còn Hàn Vị Văn.” Tâm mắt của nàng không chút nào lảng tránh đón nhận cái nhìn của y.

Về quá khứ, ai cũng bất lực, cũng không thể bởi vì chuyện này mà dừng lại bước chân của bản thân, có lẽ vì yêu thương tim không đủ tiêu sái, nhưng không sao, bởi vì yêu thương một người cho tới bây giờ đều không thể tiêu sái.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bữa Ăn Khuya

Nhìn đôi mắt sâu như làn nước trong suốt thấy đáy trước mắt, Tạ Khâm lạnh nhạt lên tiếng: “Đi thôi, sớm trở về doanh nghị ngơi.”

Vị Văn đi theo phía sau y, bước chân y vững vàng có lực, lại đi không nhanh, như là cố ý đang đợi nàng. Một thân y phục màu đen quen thuộc, làm bóng lưng y có vẻ càng cao ngạo, tầm mắt của nàng dừng ở trên bả vai rộng lớn của y, trong lòng lại có một cảm giác bình tĩnh.

”Có phải ngươi đang âm thầm cười nhạo ta?” Nàng vượt qua đi lên, sóng vai cùng y, cảm thấy được tốc độ của y càng chậm.

Y khẽ xuy một tiếng: “Ta muốn cười nhạo ngươi, cho tới bây giờ đều sẽ không lén lút.”

Vị Văn nghe vậy không khỏi buồn bực.

Cát đá dưới chân theo tiết tấu hai người đi lại phát ra tiếng vang có quy luật, cách đó không xa đèn đuốc trong doanh trại ở trước mắt lóe lên.

”Ngươi có người trong lòng không?” Nàng đột nhiên mở miệng, lần thứ hai hỏi y vấn đề giống vậy.

Tạ Khâm nghiêng đầu liếc nàng một cái, dưới bóng đèn đường cong khuôn mặt càng lạnh lùng: “Có.”

Vị Văn nhất thời kinh ngạc nhìn y: “Lần trước ngươi nói không có.”

”Nếu ta đã trả lời cho ngươi biết, vì sao ngươi còn muốn hỏi.” Ngược lại y lại chỉ trích.

Vị Văn bị trách móc đến im lặng không nói gì - người này quả thực còn thay đổi nhanh hơn cả nữ nhân.

”Nàng ấy...” Nàng do dự xem mở miệng thế nào.

”Lập gia đình rồi.” Y lạnh lùng ném một câu, bước chân nhanh một chút, nói rõ không muốn lại tiếp tục dây dưa với nàng.

Vị Văn nhất thời ngó ra.

Nói đến nước này, là nên dừng lại rồi.

Thực ra trong lòng mỗi người hần là có một chút chuyện cũ không muốn người biết, không muốn bị người hỏi, cũng không muốn chủ động đề cập, cho dù là người có bề ngoài mạnh mẽ cũng không ngoại lệ.

Hoặc là, có đôi khi sẽ có người tàn nhẫn với chính bản thân, không thể dung túng bản thân thương tâm thất vọng; có đôi khi cũng muốn tàn nhẫn với người bản thân yêu sâu đậm, xóa bỏ hồ ức về người yêu thương.

”Đói sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

”Cái gì?” Tạ Khâm quay đầu, trong đôi mắt màu xanh thoáng qua nghi hoặc, cho rằng bản thân nghe lầm.

”Ta nói là, có đôi bụng không theo ta ăn bữa ăn khuya?” Vị Văn nở nụ cười, khoe miệng cong lên đẹp mắt độ cong.

Nhào bột, thái rau, nấu nước, cán mì, cắt... Trong nồi đun nước trên bếp lò sôi ùng ục, làn khói màu trắng lượn lờ.

Trong nồi cháo bên cạnh, mùi trứng gà rán vàng óng ánh tản mát ra mê người.

Một bàn tay mềm mại như ngọc trắng nhẹ nhàng bỏ sợi mì vào trong nồi nước, có vài sợi tóc tán loạn phủ xuống trên trán Vị Văn, theo động tác của nàng khẽ bay lên, làm cho người ta nhìn không được có xúc động đưa tay vén chúng nó lên.

“Hành lá cắt nhỏ.” Dùng chiếc đũa đảo sợi mì trước mặt, đầu cũng không nâng nàng phân phó.

“Á.” Không thấy có động tĩnh, nàng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn phía nam nhân bên cạnh, “Tạ đại nhân, phiền toái ngài nâng bàn tay quý báu, đưa hành lá cắt nhỏ trước mặt ngài cho ta.”

Thình lình chống lại tầm mắt của nàng, biểu cảm Tạ Khâm dường như có một chút cứng ngắc, không nói gì, đưa đĩa nhỏ cho nàng.

Bát sứ trắng bình thường, một lớn một nhỏ, màu vàng trứng rán và hành lá cắt nhỏ xanh biếc đặt ở trên bàn.

Vị Văn bày đũa sạch: “Ăn đi.”

Tạ Khâm lại ngồi ở chỗ kia thật lâu chưa động.

“Sao vậy?” Vị Văn nghi hoặc nhìn y, lập tức cười mỉm, “Là kinh ngạc sao? Thu hồi lời mở đầu đi, ta đã không phải là thiên kim tiểu thư kiêu căng trong trí nhớ của người đâu.”

Tạ Khâm không trả lời nàng, cúi đầu ăn bát mì sợi, biểu cảm trên gương mặt lại càng lạnh lùng, giống như là đang bị buộc ăn độc dược vậy, cũng may Vị Văn sớm thành thói quen sắc mặt y không biết điều này rồi, chỉ bĩu môi, chỉ để ý trước hết lấp đầy bụng của mình.

Y ăn rất chậm - Vị Văn nhìn không được nhìn trộm y.

Vẫn cảm thấy chính nàng ăn cái gì cũng rất chậm, hôm nay lần đầu tiên phát hiện nam nhân này ăn không ngờ còn chậm hơn cả mình. Nàng hoài nghi nhìn chằm chằm mì trong bát – ngoại trừ nhìn ngon mắt ra, hương vị cũng không nổi bật.

“Nhìn cái gì?” Y đột nhiên ngẩng đầu, bắt quả tang ánh mắt của nàng.

Mặt Vị Văn không hiểu sao như bị phồng, lập tức lắc lắc đầu.

“Ngươi làm sao vậy?” Y hỏi.

“Hả?” Nàng nhìn phía y.

“Nói chuyện với người ngu xuẩn quả nhiên vất vả.” Y liếc nàng một cái, mới mở miệng lại khôi phục bản tính độc miệng khắc nghiệt, “Không phải ngươi tức giận đến đau đớn trong lòng, đến hộc máu sao.”

“Không có việc gì.” Đối mặt với sự đặc biệt ân cần thăm hỏi của y, nàng vừa bực mình vừa buồn cười, “Tình trạng cơ thể của ta chính ta rõ ràng.”

“Có người nói với ta, người phải ăn no mới vui vẻ.” Nàng than nhẹ, có chút nhớ Phượng Nương.

Tạ Khâm khẽ nhếch khóe miệng, cười như không cười, khó được không châm chọc nàng.

“Cách làm mì sợi này, là ai dạy ngươi?” Y hỏi, đôi mắt màu xanh thật sâu chăm chú nhìn nàng.

“Một vị bằng hữu.” Vị Văn nhún mày trả lời, “Sao thế, mùi vị được chứ? Đây chính là lần đầu tiên ta vì nam nhân xuống bếp đấy.”

Nói ra, không khí bỗng nhiên có chút không thích hợp.

Vị Văn ảo não cúi đầu, lại nghe thấy y cười khẽ một tiếng, trong giọng nói mang theo trào phúng trước sau như một: “Ta nhớ là ngươi chủ động muốn ta cùng ăn bữa ăn khuya với ngươi nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Liên Thủ

“Ngươi chỉ cần trả lời ta một vấn đề đó là được rồi.” Y có thói quen không có việc gì thì thích nói móc người khác, nàng cũng học được tránh nặng tìm nhẹ, “Này, rốt cuộc mùi vị của món mì này thế nào?” lê quý đôn

Tạ Khâm nhìn nàng nở nụ cười, gật gật đầu.

Bên ngoài doanh trướng có gió đêm thổi qua, hơi vang dội. Ánh nến hiện ở trên mặt y, làm đôi mắt màu xanh mê người kia càng thêm thâm thúy, Vị Văn không khỏi có chút hoảng hốt.

“Nhìn cái gì?” Ánh mắt y chống lại cái nhìn của nàng.

“Nhìn người đẹp.” Vị Văn chống má, tươi cười ấm áp giống như gió xuân

Bắt đầu từ khi nào, nàng có thể tự tại chế nhạo y như thế? Là vì hiểu y bề ngoài lạnh lùng, nhưng thực ra trong đáy lòng vẫn còn có một chỗ mềm mại?

Nàng cúi đầu thu dọn bát đũa, có chút tự giễu nở nụ cười – thực ra, y có tính cách gì, cũng không liên quan gì đến nàng.

Tạ Khâm lặng lẽ nhìn bên miệng nàng nở nụ cười không rõ có ý gì, như có điều suy nghĩ.

Bóng đêm đã không sâu thẳm dày đặc như mới vừa rồi nữa, mấy ngày liền ranh giới trăng lưỡi liềm cũng càng thêm mỏng lung, càng có vẻ tịch liêu.

“Tạ đốc quân.” Một giọng nói trong trẻo làm dừng bước chân của y.

“Tuyên huynh còn chưa ngủ?” Tạ Khâm xoay người làm vẻ kinh ngạc, bỏ xưng hô phía trước của Tuyên Dương, “Trong nửa đêm sương gió như thế, Tuyên huynh ở bên ngoài cẩn thận cảm lạnh nhé, nói đi nói lại, tài nấu nướng của Vị Văn cũng không tệ, sớm biết thì lúc này nên gọi huynh cùng ăn chung cho vui.”

“Ý tốt của Tạ đốc quân Tuyên mỗ xin nhận.” Ánh mắt Tuyên Dương lạnh lùng, “Không nghĩ tới ngài cũng thích nói lời vô dụng.”

“Tạ mỗ một kẻ vũ phu, đương nhiên tật xấu rất nhiều, so ra kém hào phóng rộng rãi như Tuyên huynh rồi, vừa ra tay là có thể mua được nửa Ngạc Địch, thật sự là quốc gia may mắn, dân được phúc rồi.”

“Ai nói ta muốn mua Ngạc Địch?” Khóe miệng Tuyên Dương xuất hiện một nụ cười trào phúng.

Ánh mắt Tạ Khâm chợt lóe: “Đêm khuya đường dài, Tạ mỗ không dám chậm trễ, vẫn là Tuyên huynh nên vào màn trướng nói chuyện.”

“Cho nên, ngươi muốn Nhận Sa*, không phải Ngạc Địch?” Tạ Khâm chỉ vào trên bản đồ, sắc mặt ngưng trọng lên.

(*Nhận Sa (Yansha) cách khu Phiên Ngung 9km về phía Đông Nam. Thuộc trấn Lâm Hạch. Là bãi cát lớn đời Thanh, nhiều chim Nhận bay đến đặt chân ở đây nên lấy tên là Nhận Sa.)

“Đúng thế.” Tuyên Dương mỉm cười, “Dù sao ta ở trong mắt Xương Bình vương là đồ đệ không có tài phú mua danh chuộc tiếng, bán nửa Ngạc Địch ông ta sẽ đau lòng, nhưng Nhận Sa nơi đất cằn sỏi đá này, ông ta cảm thấy lấy ra lừa gạt ta vậy là đủ rồi, ông ta kiếm tiền, ta vì nước mở rộng biên giới, tất cả đều vui vẻ.”

“Huynh và ta nghĩ giống nhau.” Tạ Khâm thẳng thắn thành khẩn mà đáp, “Thực ra chiếm Tang đòi Ngạc Địch lấy đất đòi đất cũng vô cùng khó khăn, Xương Bình vương sẽ không bởi vì hoàng thượng đã từng mất đất mà luôn canh cánh ghi nợ trong lòng, muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã đoạt được Ngạc Địch thực tế nhất chính là dựa vào vũ lực.”

Mà Nhận Sa bị coi rẻ nhất, chính là một địa phương nhỏ hoang tàn vắng vẻ, thực ra mặc kệ theo địa hình hay vị trí, nó đều là một cây cầu tốt.

“Chỉ là Xương Bình vương cũng không phải hạng người bình thường, trong triều ông ta cũng không thiếu người tài ba có chí hướng, sớm muộn gì cũng sẽ nhìn thấu mục đích của chúng ta.” Tuyên Dương chỉ ra chỗ sào lỏ.

“Cho nên chúng ta phải đánh đòn phủ đầu, hiện tại lập tức chuẩn bị bố trí binh lực, một khi huynh bàn bạc được việc mua bán này, người ngựa của ta lập tức tiến vào chiếm giữ Nhận Sa, như vậy bọn họ hối hận thì đã muộn.”

Chính là ai đi về phía Trần Vĩnh Niên nhấn dùm tin tức này? Tuy rằng là đánh chiến nguy trang đàm phán hòa bình, nhưng Xương Bình vương phòng bị bọn họ rất nghiêm, binh lính đi nhất định sẽ ở dưới sự giám thị của bọn họ, cho nên tùy tiện phái người đi truyền tin, nhất định sẽ làm cho bọn họ nổi lên lòng nghi ngờ.

“Đề Vị Văn đi.” Như là nhìn thấu tâm tư của gã, Tuyên Dương chậm rãi mở miệng.

”Nàng?” Tạ Khâm có chút do dự, nhìn thù hận của nàng với Trần Vĩnh Niên...

”Nàng sẽ đi.” Trên mặt Tuyên Dương vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như gió thoảng, lại chắc chắn giống như tất cả đều ở trong bàn tay của y, “Nàng nhất định sẽ đi.”

”Vì sao?” Tạ Khâm nhìn thẳng vào y, xem nhẹ cảm giác khác thường trong lòng mình.

Tuyên Dương vẫn mỉm cười, không nói gì.

Vì sao? Chỉ có tự y biết - bởi vì, nàng là Văn Nhi của y, trong năm tháng làm bạn sáu năm, có thật nhiều chuyện chỉ có bọn họ mới có thể lý giải và ăn ý, người khác vĩnh viễn sẽ không biết.

”Huynh đã là người của Hiền vương, lại vì sao tới tìm ta? Không sợ ta làm trận phản chiến?” Khi y sắp bước đi khỏi, Tạ Khâm nhìn bóng lưng y hỏi.

”Lúc ba nước ở thế chân vạc, Thục Ngô cũng không liên thủ sao?” Tuyên Dương xoay người, khoe miệng cong thành tự tin ngạo nghễ, “Tối nay ta đã tới tìm huynh, tất nhiên ta biết sẽ không thất vọng, huynh nói đúng không, Tạ đốc quân?”

”Triều đình tranh giành, có người vì danh, có người vì lợi, dường như Tuyên huynh cái gì cũng không thiếu, ta có chút tò mò, rốt cuộc huynh vì cái gì?”

Tuyên Dương nhìn hấn hỏi lại: “Huynh vì cái gì?”

”Danh lợi.” Tạ Khâm không e dè mục đích của chính mình.

”Thẳng thắn.” Tuyên Dương mỉm cười, “Ta thích người thành thật.”

”Huynh còn chưa trả lời vấn đề của ta.” Ánh mắt Tạ Khâm sắc bén, “Là không muốn trả lời sao?”

Tuyên Dương lắc đầu: “Là không biết huynh có nguyện ý nghe hay không.”

”Ngược lại ta muốn biết có cái gì là ta không nghe được.” Tạ Khâm lơ đãng nhíu mày.

”Ta chỉ bảo vệ người ta muốn bảo vệ.” Tuyên Dương nhìn hấn, từ từ lên tiếng.

Tạ Khâm biến sắc.

Tuyên Dương lặng lẽ theo dõi hấn, lập tức cười nhẹ, vén rèm đi ra ngoài.

Trở ra bên ngoài trước, dưới ánh trăng trên khuôn mặt tuấn tú thoáng cười ý lại có chút chua xót - cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nói thật sự là như thế.

Rốt cuộc y biết một năm không thấy, hơi thở lạnh lùng trên người Vị Văn làm y cảm thấy xa lạ là từ đâu mà đến rồi.

”Ngụy Văn.” Dung Trạm đặt chén ngọc trắng trên tay xuống, tươi cười ôn hòa, “Muốn làm phiền cô nương một chuyện.”

”Vương gia khách khí rồi.” Vị Văn vuốt viên ngọc đen trong tay, hoài nghi nhìn hấn, “Có việc cứ việc phân phó là được.”

Dung Trạm quay đầu nhìn về phía Tạ Khâm đang lau trường kiếm bên cạnh.

Người kia nhìn Vị Văn một cái, chậm rãi mở miệng: “Bệnh của của Trần Vĩnh Niên tái phát, đại phu trong quân bó tay không trị được, muốn phiền toái cô nương trở về một chuyến.”

”Cạch.” Chén đen trong tay đập vào trên bàn, sắc mặt Vị Văn khế cứng.

”Ông ta thì có bệnh gì?” Nàng khế cao giọng lên tiếng, “Bệnh lao phổi hay bệnh phong? Ta chạy trở về còn kịp không?”

”Vây là cô nương không đồng ý trở về...” Dung Trạm dò hỏi chăm chú nhìn biểu cảm của nàng.

”Ta đi, ai nói ta không đi?” Vị Văn ngẩng đầu, đón nhận tầm mắt của hấn, “Nên là người có địa vị như ngài đây, Vương gia.”

”Tạ Khâm sẽ đưa phương thuốc cho cô nương.” Dung Trạm mỉm cười.

Phương thuốc? Vị Văn có chút kinh ngạc nhìn phía Tạ Khâm.

Người nào đó đưa một tờ giấy cho nàng, trong ánh mắt nhiễm lên một chút tán thưởng.

Dung Trạm chỉ cho rằng nàng đơn thuần không thích Trần Vĩnh Niên, mà Tạ Khâm lại biết nàng ở dưới tình huống không rõ chân tướng còn nguyện ý trở về “xem bệnh” cho Trần Vĩnh Niên là khó xử nàng cỡ nào.

Vị Văn nhìn nội dung trên toa thuốc, cùng với chữ ký tên do tự tay Tạ Khâm viết, không khỏi chấn động cả người, nhìn về phía hai người trước mắt.

“Vậy các người ở chỗ này...” Có thể bị nguy hiểm không?

Trong lúc nhất thời nàng khó có thể nói rõ lo lắng trong lòng - dù sao phương hướng phát triển của kế hoạch, sẽ có rất nhiều chuyện xấu.

“Nhiều nhất năm ngày, chúng ta sẽ về.” Dung Trâm trả lời câu hỏi trong lòng nàng.

“Nếu năm ngày sau thì sao?” truyện chỉ đăng duy nhất tại

“Vậy thì không cần chờ chúng ta, để Trần Vĩnh Niên xin triều đình chiến.” Giọng điệu Tạ Khâm lạnh nhạt, giống như không phải đang nói đến đại sự sống còn, “Trong thư cũng đã nói rõ với ông ta rồi.”

“Ta hiểu rồi.” Vị Văn cẩn thận cất tờ giấy đi, ngẩng đầu cười yếu ớt, ánh mắt thông dong, “Ta phải đi thu dọn hành lý ngay, đêm nay đi, miễn cho đến trễ ‘bệnh càng nặng’.”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Viện Binh Đêm Khuya

Khói nhẹ lượn lơ, ánh nền sao động bất an.

Trong lư hương, ánh lửa dòi xuống, tro tàn không chịu nổi sức nặng rơi xuống, trong lòng Vị Văn cũng run theo..

“Chưa tới nửa canh giờ nữa, là suốt năm ngày rồi.” Trần Vĩnh Niên lên tiếng, nhìn nữ tử trẻ tuổi luôn im lặng trước mắt.

Không biết vì sao, chinh chiến sa trường nhiều năm nay nhưng khi ông ta nhìn tiểu cô nương này lại có vài phần cảm giác kiêng kỵ - trên người nàng giống như có loại khí phách sắc bén bẩm sinh, xinh đẹp rất nhiều làm người khó có thể nhìn thẳng.

“Ta biết.” Vị Văn lên tiếng, vén trường mệnh lên đi ra bên ngoài.

Bóng đêm sâu dày đặc, ánh trăng ở trong tầng mây lấp ló, có mấy cái chấm nhỏ lóe ra, lại làm cho người ta cảm thấy càng trong trẻo lạnh lùng. Trước mắt là đồng không hoang dã mênh mông, bóng cỏ rom ở trong gió lay động, phương xa bất chợt truyền đến tiếng gào rú của dã thú.

Ngực buốt vô cùng, mà trái tim như mất tốc độ nhịp trống, điên cuồng mà đánh thân thể.

- - nhiều nhất năm ngày, chúng ta sẽ về.

- - nếu năm ngày sau đó thì sao?

- - vậy thì không cần chờ chúng ta.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ đây... Thực ra nàng cũng không cần ở trong này sót ruột bàng hoàng, một năm này một mình xông xáo, cũng nhiều lần như vậy rồi. Người nhà bạn bè, đối với nàng mà nói chẳng phải quan trọng.

Cùng lắm thì, vẫn thừa lại một mình nàng.

Vài tiếng chiêng vang lên, đã đến giờ tỵ.

Không khí nặng nề trong doanh vào lúc này đạt tới điểm giới hạn, trường mệnh bị người xốc mạnh lên từ bên ngoài, bóng dáng thon dài đi vào, ánh mắt mọi người nhất thời đều dừng ở trên người người tới.

“Ngụy Văn kính xin Trần Tướng quân xuất binh cứu viện.” Vị Văn như đinh đóng cột mở miệng, trên gương mặt như ngọc trắng không biểu cảm, chỉ có trong đôi mắt sáng hết sức trong trẻo, người nhìn vào trong lòng khẽ chấn động.

Trần Vĩnh Niên run một cái, sau đó đáp: “Ý trong thư của Nhà vua và Tạ đốc quân là - “

“Trần Tướng quân không phát binh, là tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh không sai, cứu hay không cứu, chỉ dựa vào Trần Tướng quân gạt đầu là có thể

quyết định, nhưng mà khả năng liên quan đến quốc kế dân sinh, nghiệp lớn nghìn đời, còn mời ngài cân nhắc.”.

Ý trong lời nói của nàng đã rất rõ ràng, nếu tương lai thái tử vào chỗ, như vậy, hôm nay Trần Vĩnh Niên không cứu đối với hắn ta mà nói là kẻ sách hay, vậy nếu Dung Trạm có thể thoát được một kiếp này nhập vào Đông cung thì thế nào?

Tất cả, đều xem ông ta lựa chọn thôi.

Trần Vĩnh Niên thong thả lui tới vài bước, bỗng dừng lại, nhìn chăm chăm nàng trầm giọng mở miệng: “Diệp Tướng quân nghe lệnh, lĩnh hai ngàn tinh nhuệ cứu viện Nhã vương!”

Vị Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi, mới phát hiện trong lòng bàn tay mình tất cả đều là mồ hôi.

Bóng đêm bao phủ xuống, hai ngàn thiết kỵ như ngôi sao rơi xẹt qua cửa doanh trại, đi thẳng đến chỗ sâu trong chỗ hoang vu.

Một tiếng hô quát trong trẻo vang lên, bóng dáng màu trắng theo sát mà lên, Vị Văn cười ngựa chạy tới phía trước đội ngũ.

”Trần Tướng quân...” Có người do dự lên tiếng.

Trần Vĩnh Niên nâng tay ngăn lại nghi vấn của gã, mắt thâm trầm nhìn bóng dáng phía xa, chậm rãi ra tiếng: “Người này không thể khinh thường.”

Chỉ là, rốt cuộc nàng có lai lịch gì? Chẳng lẽ thật sự là đại phu?

Thế lửa ngất trời.

Bóng đêm tối tăm âm trầm bị ánh lửa đỏ vạch ra miệng vết thương rất lớn, có vẻ đặc biệt tanh máu quý giá.

Gió đêm đập vào mặt mang đến hơi nóng và hơi thở cháy khô, hun đến người khó có thể hô hấp.

Ánh lửa đỏ làm đôi mắt nhìn mờ đi, mơ hồ có người bên tàu kêu rên, thiêu đốt màn vải màu trắng bay đầy trời, như cờ xí chiều hôn..

Sắc mặt Vị Văn trắng xanh.

Hành dinh ngày trước của Xương Bình đã hoàn toàn thất thủ trong biển lửa... Kết quả đã xảy ra chuyện gì? Nàng cảm thấy yết hầu khô ráp, cả người như nhũn ra, gần như muốn từ trên lưng ngựa nhảy xuống.

”Ngươi đại phu - -” Có người gọi nàng.

Ngay sau đó, roi tàn nhẫn hạ xuống, ngựa đã chở nàng bay nhanh mà đi.

Mặt bắt đầu bị phỏng phát đau.

Trong gió, có mùi nàng quen thuộc.

Văn Nhi.

Có người đang gọi nàng.

Nếu không quay về, sẽ không kịp nữa mất.

Biển lửa tàn sát bờ bãi, ở trước mắt nàng mơ hồ một mảnh.

Nếu khi đó nàng trở về, có thể cứu ai ra hay không, như vậy nàng cũng không cần cô đơn đến nay?

Văn Nhi.

Tiếng gọi thê lương âm ỉ đánh sâu vào màng tai, nàng lệ rơi đầy mặt.

”Ngươi làm gì thế?” Tiếng gầm lên giận dữ vang ở bên tai, cả người nàng đều bị kéo từ trên lưng ngựa xuống, chặt chẽ vẫy vào trong đôi vòng tay cứng như sắt, kịch liệt va chạm làm nàng đau nói không ra lời, ý thức lại trong một khắc kia rõ ràng rất nhiều.

”Ngươi không muốn sống nữa hả? Cả người lẫn ngựa đi vào trong biển lửa?” Tạ Khâm trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt xanh mét, bên má không rõ là vết máu hay bụi đất.

”Ngươi không có việc gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vị Văn bắt được cánh tay y, nước mắt lại thế nào cũng dừng không được, “Hắn ở nơi nào?”

“Ngươi có thấy hắn không?”

“Ài?” Giọng nói Tạ Khâm lạnh lẽo như băng, “Dung Trạm hay Tuyên Dương?”

“Tuyên Dương!” Nàng đẩy y ra đứng lên, sốt ruột nhìn quanh khắp nơi.

“Cẩn thận!” Tạ Khâm một phen kéo nàng, trở tay rút kiếm đâm về phía binh lính đánh lén.

Lúc này Vị Văn mới phát hiện xung quanh có mấy binh lính của Xương Bình, đao thương chói lọi chiếu thẳng vào mắt, nàng đoạt được một cây đao, cùng sóng vai chiến với Tạ Khâm.

“Hắn không có việc gì.” Như cảm giác được thân thể nàng run rẩy, Tạ Khâm trầm thấp lên tiếng, tay phải xẹt qua ánh sáng, hai người ở trước mặt y ngã xuống.

Không đợi Vị Văn ra tay, y đã lưu loát giải quyết kẻ địch quanh mình, bởi vì chém giết mà đôi mắt xanh có vẻ phá lệ lãnh khốc nhìn chăm chăm nàng: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Ta lo lắng, Trần Vĩnh Niên cũng phái hai ngàn cứu binh đến.” Nàng nhìn y, hô hấp dần dần bình ổn lại.

“Ngươi lo lắng?” Tạ Khâm hừ nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo trào phúng nồng đậm, “Ngươi lo lắng cho ai?”

“Ta...” Vị Văn cắn môi, giờ phút này giải thích thế nào cũng dư thừa.

“Đi mau, ít nói nhảm.” Y lạnh giọng đánh gãy, lôi kéo nàng nhanh chóng rời khỏi chỗ hiện tại.

Sương khói bị gió nâng lên kéo dài đến mấy dặm, Vị Văn nhắm lại đôi mắt bị khói làm đau nhức, tiếng gió lọt vào tai, dần dần che giấu tiếng lửa cháy rơi xuống, trong đầu hiện lên Bảo Nhi ngây thơ nở nụ cười, hai tay nàng đặt ở giữa lưng Tạ Khâm không khỏi hung hăng nắm chặt.

Lại một lần nữa, nàng thoát khỏi địa ngục nhân gian.

Đều không phải không biết sinh mệnh yếu ớt, cũng hiểu rõ sinh ly tử biệt ở thế gian này sẽ luôn không dừng lại.

Cho tới bây giờ, nàng đã không cách nào phân biệt, kết quả giữa sinh và tử bên nào khôn khổ hơn.

Trong hô hấp là máu và mùi mồ hôi đan vào nhau, nàng ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là đường cong khuôn mặt lạnh lùng – hẳn là y đã quen máu tanh chém giết trên sa trường cho nên sớm thờ ơ với tử vong?

Liếc mắt nhìn lại, đầy trời mây đen thê lương nhưng bắt đầu tiêu tán, có chút ánh sáng chiếu xuống, bóng đêm sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Mộng Mị

Vừa tới doanh trại, chúng tướng sĩ từ rất xa dâng lên. Tạ Khâm không nói một lời ôm nàng xuống ngựa, đi phía trước, mới đi chưa được mấy bước, thân hình cao lớn đã lung lay một cái, nháy mắt y lấy kiếm chống đỡ thân thể của chính mình, trong lòng Vị Văn trầm xuống, vội vàng tiến lên, vừa đỡ lấy y thì đã lập tức phát hiện hai tay bản thân ướt sũng, dưới ánh lửa lại tràn đầy máu tươi. Nàng quá sợ hãi, dò xét giữa lưng y, mới phát hiện áo nơi đó đã sớm bị máu làm ướt sũng, bởi vì y mặc áo màu đen, cho nên lúc này nàng mới hoàn toàn không phát hiện.

“Dù y đứng lên.” Nàng phân phó hai bên, không phát hiện giọng nói của mình khẽ run.

Các tướng sĩ nâng Tạ Khâm lên giường, Vị Văn cẩn thận kéo áo của y ra, một vết đao khủng bố dài mà sâu xuất hiện trong tầm mắt, cho dù là sớm làm nghề y nhiều lần nàng cũng không khỏi chấn động cả người.

Y bị thương lúc nào? Khi cứu nàng? Vết thương nặng như thế, làm sao y có thể chịu đựng được một quãng đường dài như thế? Lúc này nàng ở trên ngựa còn mắt không chế ôm chặt hông y, vì sao một tiếng y cũng không nói mặc nàng làm bừa?

Trong lúc nhất thời, trong mắt nàng toan nóng, tay để ở trên vết thương, khó có thể kiềm chế mà run rẩy.

“Ngụy đại phu?” Có người sốt ruột thúc giục nàng.

“Thế nào?” Tạ Khâm nhìn thẳng nàng thấp giọng hỏi, môi mỏng không một chút máu, nhìn ra được y đang dùng tất cả sức lực ý chí để chống đỡ.

Vị Văn nhìn y, một câu cũng không nói nên lời.

Nàng thế nào? Trong đầu im lặng trống rỗng.

”Ngươi tránh ra.” Một giọng nói quen thuộc mà trầm khể vang lên ở trên đỉnh đầu, Tuyên Dương lùi nàng tới một bên, “Để ta tới xem.”

Vị Văn giống như đứa nhỏ bần khoản bất an, lảng lảng lui tới một bên, nhìn Tuyên Dương xử lý miệng vết thương của Tạ Khâm.

Đêm nay nàng biểu hiện rất tệ, từ đầu tới cuối đều không biết rốt cuộc mình đang làm gì, nên làm gì – giống như kẻ ngốc.

Đột nhiên, có xúc động muốn khóc, từ bấy năm đó, nàng rất ít khi yếu ớt như hiện tại.

Nàng không biết bản thân bị làm sao, chỉ có thể vô ý thức thắt chặt ngón tay, nhìn một chậu nước xanh đưa vào, một chậu máu loãng đưa ra. Bóng người ở trước mắt nàng lóe lên, đen, trắng, bụi... Nàng lại nhìn không rõ lắm.

”Đi rửa tay, thật bẩn.” Tuyên Dương không ngần đầu, nhàn nhạt phân phó, “Biết nên sắc thuốc gì chứ?”

Vị Văn ngẩn ra, vội vàng gạt đầu, nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Trên trán Tạ Khâm tràn đầy mồ hôi, đôi mắt xanh gắt gao khóa lại bóng lưng nàng, cho đến khi nàng rời đi.

Ánh mắt Tuyên Dương không lộ dấu vết đảo qua mặt y, động tác trên tay hơi dừng lại.

- - -

Vị Văn sắc thuốc xong muốn đưa tới trường ngủ của Tạ Khâm, đúng lúc thấy Tuyên Dương từ bên trong ra ngoài. Trên mặt hắn có vẻ mệt mỏi, nhưng không chút nào giảm nhả nhận.

”Y không có việc gì chứ?” Nàng hỏi, giọng điệu có chút không được tự nhiên.

”Thật sự là ngoài ý muốn khi ngươi hỏi ta vấn đề này.” Khóe miệng Tuyên Dương nâng lên một độ cong đùa cợt, con ngươi đen lảng lảng nhìn nàng, “Dưới tay ta khi nào thì có người chết chưa?”

Vị Văn nhất thời nghẹn lời, biết bản thân nói lỡ - nàng choáng rồi sao, sao có thể hoài nghi y thuật của y?

”Lúc này ngươi ở chỗ nào?” Nàng gọi lại y trước đi bước đi.

Y cũng biết, nàng luôn tìm y?

Tuyên Dương dừng bước, nhưng không quay đầu, chỉ thấp giọng rên rỉ: “Ta gặp ngươi rồi.”

Lửa lớn tàn sát bừa bãi hành dinh Xương Bình, một đường đến doanh trại, y luôn cách nàng không xa, chính là nàng hoàn toàn không thấy y mà thôi.

”Cái gì?” Vị Văn không nghe rõ lời y nói.

”Không có gì, ngươi đi chăm sóc hắn đi.” Tuyên Dương lạnh nhạt lên tiếng, “Ta cần nghỉ ngơi.”

Vị Văn đứng tại chỗ sợ sệt nhìn bóng lưng y một lát, mới buồn bã mất mát đi vào trong doanh trại.

- - -

Tạ Khâm đã bất tỉnh rồi, từ trước đến nay khuôn mặt lãnh khốc bởi vì chịu đau đớn mà có chút ủ rũ.

Vị Văn đặt thuốc lên bàn, trong lúc nhất thời có chút do dự, không biết nên hay không nên đánh thức y.

Ngũ quan sâu sắc như được đao điêu khắc, nhấp nhẹ môi mỏng... Y nhắm mắt lại, thoạt nhìn chẳng có tính xâm lược.

Bắt đầu từ đêm trắng sân cáo đỏ, nàng không thích ngao khí và sắc bén không coi ai ra gì của y, giống như tất cả ở dưới tầm mắt y đều không thể nào trốn.

Lại luôn liên lụy y nhiều nhất.

Tầm mắt dừng ở trên làn khói nóng bốc lên từ trên bát thuốc, nàng nhìn không được thở dài - nàng không muốn y chết.

Như lời y nói, nàng là đồng bọn hợp tác của y, đã ở trên cùng một thuyền, nàng cũng không hy vọng bản thân bỏ lỡ một chỗ dựa vững chắc.

Muốn bắt mạch thay y một lần nữa, ngón tay vừa để trên cổ tay y, lại bị y trở tay nắm giữ, nắm quá chặt, đau đớn bất ngờ không phòng ngự làm nàng sắp rơi lệ.

Nhưng mà lực nắm của y bỗng nhiên thả lỏng, nàng giương mắt, lại tiến vào sâu trong đôi mắt thâm thúy ấy, có chút mờ lung trong gợn sóng ngọc bích, nhưng lại quấn quanh một chút về u sầu.

Nàng ngây ngẩn cả người, cứng ngắt tại chỗ - đó là y sao? Ánh mắt đau đớn mà ôn nhu, sẽ xuất hiện trong mắt một người từ trước đến nay luôn lãnh khốc vô tình ư?

Một cái chớp mắt này, nàng gần như nín thở, e sợ hô hấp bản thân đánh nát cảnh tượng huyền ảo kỳ lạ trước mắt.

”Lan Nhi...” Y khẽ than nhẹ, giọng nói trầm khề làm cho người ta có loại chua xót đau lòng, “Vì sao gả cho hắn?”

Vị Văn không khỏi run lên – tất cả trước mắt không phải ảo giác của nàng, mà là y thân chí không rõ nằm mơ... Hoặc là nói, là khát vọng trong nội tâm .

Lan Nhi...

Hóa ra, người trong lòng y, gọi là Lan Nhi.

Chính là cái tên này, chiếm cứ một góc mềm mại duy nhất trong ngực y.

Người có người trong lòng không? Nàng nhớ được bản thân hỏi y.

Có, lập gia đình rồi. y nói.

Là còn yêu nhì, cho nên ở thời điểm yếu ớt nhất, giải phóng khát vọng trong lòng ra ngoài.

Hồng bét.

Nàng thật ghen tị... Có người, cũng nhớ nàng như vậy không nhì?

”Lan Nhi.” Y lại gọi, nhu tình trong mắt ánh mắt màu xanh gần như hòa tan nàng.

Nàng trở lại nắm giữ tay y, nước mắt rơi xuống.

”Ta ở đây.” Nàng nhẹ nhàng mà trả lời.

Rốt cuộc y yên tĩnh lại, yên tâm mà nhắm mắt lại, lại lần nữa chìm vào trong giấc ngủ say.

Trên bàn thuốc đã lạnh, cần sắc lại một chén nữa.

Vị Văn đứng lên, lại phát hiện y nắm tay nàng không buông.

Nàng kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn tú thật lâu, ngồi xuống một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Mây dày đặc cuốn đi mọi thứ, tuyết rơi lộn xộn.

Y xoay người xuống ngựa, bước nhanh lên bậc thang.

Cửa lớn vừa kéo ra một khe hở, đã bị y mạnh mẽ đẩy ra, xông vào.

”Tam thiếu gia!” Người giữ cửa thấy khuôn mặt lạnh lùng của y, kinh ngạc la lên.

”Tránh ra!” Y nóng nảy gầm nhẹ, vội vàng chạy lên phía trước.

Khắp nơi giăng đèn kết hoa, vui sướng.

Đèn lồng lớn màu đỏ chói mắt treo dọc theo hành lang dài uốn lượn lác lác ở trong gió, giống như thế nào cũng nhìn không tới tận cùng.

Người làm đốt đèn lồng nỗ lực đuổi theo y, gọi y.

Y bỗng dừng đứng lại, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm chữ “hỷ” dán trên cửa sổ.

Cửa bị người nhẹ nhàng kéo ra, nữ tử mà y nhớ nhưng một thân xiêm áo rực rỡ đi ra, hoa đào xinh đẹp nở rộ.

Cách bông tuyết bay, y thấy không rõ biểu cảm của nàng.

“Lan Nhi” Ngày đêm bốn ba đi gấp, giọng nói của y đã khàn khàn không giống bình thường, “Vì sao gả cho hắn?”

Trên người, là thiết giáp từ quân doanh mà đến còn chưa dỡ xuống, giờ phút này nặng làm y thở không nổi, lạnh lẽo làm trái tim của y đều nhanh đông lại.

Nàng lác đầu, theo bước chân y tới gần mà vội vàng lui về phía sau.

“Nàng sợ ta?” Y ngạc nhiên dừng bước, cười khổ nhìn trong suốt trong mắt nàng, “Nếu nàng muốn vinh hoa phú quý, sau này ta cũng có thể cho nàng.”

Chính là, nàng chờ không kịp, hiện tại nàng đã sắp lấy được.

Trên búi tóc Như Vân, trâm vàng Phi Thúy làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc của nàng - chỉ là xinh đẹp như vậy, không bao giờ thuộc y nữa.

Tầm mắt dừng ở trên cổ tay nàng, rỗng tuếch.

Đã từng, nơi đó đeo vòng tay ngọc trắng y đưa, không là đồ gì quý, cũng là một mảnh thật lòng của y.

“Tam đệ.” Một tiếng gọi từ sau người truyền đến.

Chỗ rẽ trên hành lang dài, nam tử thân khoác cẩm bào lông chồn chậm rãi mà đến, tư thế thong dong quý khí trước sau như một.

“Hôn lễ của vi huynh thiếu đệ, thật là có chút tiếc nuối.” Nam tử

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lý Do

Trên mặt Vị Vãn như bị phỏng, hơi lui người ra.

Tạ Khâm nhìn thấy hành động nàng kéo khoảng cách với bản thân, khóe miệng xuất hiện ý cười mỉa mai nhàn nhạt.

“Hành dinh Xương Bình chắc không phải người chúng ta dựng lên, mà là do nội chiến. Thân Vương Mục Cấp Nhĩ chủ mưu soán vị đã lâu, lần này thừa dịp Vương huynh ra ngoài đàm phán hòa bình với chúng ta thì khởi binh đánh bất ngờ, hóa thiếu mười dặm hành dinh, Xương Bình vương bị đâm bỏ mình, chuyện xảy ra bất ngờ, tuy rằng chúng ta sớm có kế hoạch chạy trốn, nhưng nếu không có cứu binh viện trợ, cũng khó địch phản quân của Mục Cấp Nhĩ.” Dung Trạ chỉ lo giải thích chuyện với Vị Vãn, không nhận thấy được mạch nước ngầm mãnh liệt giữa hai người.

Vị Vãn có chút kinh ngạc: “Ta chỉ nói là các người gặp phải ngăn cản của Xương Bình vương, lại không biết trong một đêm đó quyền lực lại thay đổi long trời lở đất, chỉ lần này cũng may mắn Trần Vĩnh Niên không già đến hồ đồ, kịp thời xuất binh, bằng không thì hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi.”

“Trần Vĩnh Niên đã thức thời như vậy, bên hoàng thượng, ta nhất định phải tiến cử ông ta mới được.” Tạ Khâm cười đến quỷ quyệt.

“Nhân vật đại ca đưa ra ngoài, tất nhiên ưu tú.” Dung Trạ mỉm cười, tư thế nhàn nhã rót cho mình một ly trà.

Vị Vãn quan sát hai người bọn họ, không khỏi thầm thờ dài - Trần Vĩnh Niên vốn là người của thái tử Dung Thao, được Tạ Khâm và Dung Trạ tiến cử như thế, nhìn như được ca ngợi, thực ra là đặt ông ta trên đồng lửa, trong ngoài không được lòng người. Chỉ là cũng tốt, dù sao nàng và Trần Vĩnh Niên cũng có nợ cũ phải trả, ông ta xui xẻo nàng cũng không cần đồng tình làm gì.

“Này, Nhạn Sa thì thế nào?” Nàng mở miệng hỏi, tim đập có chút nhanh hơn, cảm thấy có ánh mắt cực nóng đối diện nàng, ngẩng đầu, lại à Tạ Khâm, y cười như không cười, trong mắt có thâm ý khác.

“Tuyên Dương không phụ hứa hẹn, tuy rằng Xương Bình vương đã hoăng*, nhưng thỏa thuận trong giấy trắng mực đen ở đây, Mục Cấp Nhĩ cũng không làm gì được chúng ta.” Dung Trạ nhìn về phía Tạ Khâm, ánh mắt thong dong, “Có Nhạn Sa, Ngạc Định sẽ ở trong tầm tay thôi.”

(*Hoăng: ý là đã mất, từ dùng trong vua chúa)

Người nào đó không có trả lời, chỉ cười nhẹ, thâm trầm giữa lông mày không giảm. Vị Văn cảm thấy trong ngực sinh buồn bực, trong lòng biết hai nước khai chiến là chuyện sớm muộn.

“Đã nhiều ngày rồi chúng ta cũng nên về kinh, thương thế của huynh có thể chịu được đường xá lác lư?” Dung Trạm lại hỏi.

Tạ Khâm nhướn mày: “Chút thương tổn ấy tính là gì.”

“Người cho rằng bản thân là người sắt? Sẽ không phải là người còn định để bản thân cười ngửa về chứ?” Vị Văn nhìn dáng vẻ xem thường của y, tức giận mở miệng, “Đoạn đường này, vẫn phải phiền toái người nằm xuống, ta không muốn trong những lần hành y của ta xuất hiện một nét bút hồng.”

Dung Trạm nhìn sắc mặt không vui của Tạ Khâm, không khỏi cười nói: “Huynh nên tuân thủ lời dặn của đại phu đi.”

Ra khỏi doanh trướng, đêm đen đang sâu thẳm dày đặc. Có thể là bên trong rất ẩm áp, lạnh lẽo đánh úp tới, Vị Văn không khỏi rung mình một cái.

Dưới màn trời xanh thẫm, dây cát to lớn kéo dài, sắc trầm như mực, vàng trắng sáng treo trên bầu trời, giống như lúc nào cũng có thể nhạt được.

Lưng thường đi trước, lại nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân sần sật.

Nàng xoay người, trông thấy bóng dáng quen thuộc: “Thật lâu không thấy, Bộ Thiên Thanh.”

“Tiểu thư.” Bộ Thiên Thanh có chút xấu hổ.

“Ta không phải tiểu thư.” Tự giấu cười một tiếng, đôi mắt như làn nước rục rờ nhìn gã, “Sau này gọi ta Ngụy đại phu là được rồi.”

Bộ Thiên Thanh im lặng gật đầu, cầm trong tay gì đó đưa cho nàng.

Vị Văn tiếp nhận đến cái hộp bát giác sứ trắng.

Vừa vừa mở ra, lập tức có mùi thuốc thanh xông vào mũi.

“Gia nói thứ này cho ngài trị thương cho Tạ Khâm.” Bộ Thiên Thanh giải thích.

Trong lòng Vị Văn nổi lên vị chất, khép nắp lại nắm ở trong tay, ngẩng đầu cười nhẹ: “Thuốc trị thương quý báu như vậy, thay ta cảm ơn y.”

Bộ Thiên Thanh nhìn nàng muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?” Vị Văn cười.

“Ngài hận gia sao?” Bộ Thiên Thanh cắn răng một cái, dứt khoát nói câu hỏi xoay quanh trong lòng đã lâu ra khỏi miệng.

Vị Văn lẳng lặng nhìn gã, vẻ mặt yêu kiều quật cường không thể che hết vẻ ủy khuất: “Người nói cho ta biết một lý do, có thể khiến ta hiểu rõ mà không hận y.”

Bộ Thiên Thanh thất thần tại chỗ, Vị Văn không lại nói chuyện với gã, nói một tiếng “xin lỗi không tiếp được” rồi lập tức rời đi.

Chỉ có nàng biết, tình cảnh này, gặp lại cô nhân, lại không đi chỉ sợ bản thân sẽ không không chế được cảm xúc.

Bộ Thiên Thanh luôn nhìn theo bóng lưng nàng dần dần đi xa, sau đó mới hồi phục tinh thần lại chậm rãi đi về, trong lòng có chút chua xót.

Trở lại bên trong lều, cũng là một buồng tối đen, chỉ có lửa ửng đỏ trong bếp than. Gã nhất thời căng thẳng cả người, thẳng đến khi thấy phía trước cửa sổ có một bóng dáng đứng thẳng mới trầm tĩnh lại.

“Gia.” Gã gọi một tiếng, lại không được trả lời.

“Gia?” Gã chân chòe đốt nến lên.

“Người đã trở lại?” Tuyên Dương quay đầu, vẻ mặt dường như có chút hoảng hốt, Bộ Thiên Thanh không khỏi hoài nghi bản thân hoa mắt hay không, vẻ mặt như vậy thật sự không có khả năng xuất hiện ở trên mặt chủ tử nhà mình, càng đừng nói là gã không nhận ra được sự tồn tại của y.

“Vâng, chuyện đã được làm thỏa đáng.” Gã đáp, thử nhìn nam nhân ở trước mắt, “Nhìn cái gì vậy, gia?”

“Ta suy nghĩ, chuyện đơn giản dễ thay đổi nhất thiên hạ.” Tuyên Dương nhìn đồng cát bị gió to thổi ra hai bên ở phương xa, nhàn nhạt mở miệng, “Sa mạc đơn thuần, trong nháy mắt thay đổi một trăm tám mươi độ, thay đổi bộ dạng.”

Bộ Thiên Thanh mỉm cười: “Gia nói đúng.”

“Nàng cũng như thế.” Im lặng thật lâu sau, Tuyên Dương bỗng nhiên than nhẹ.

Nàng tựa như đồng cát mịn mềm yếu, cũng không cần chân, lại có thể chân thành xóa đi sức của người ra, có khi nóng như hỏa, có khi lạnh như băng, y càng dùng sức, càng muốn chạy trốn, lại càng hãm càng sâu.

Nhưng mặc kệ bình tĩnh và táo bạo, ở dưới bão cát có vẻ ngoài mê ly, y luôn tin tưởng nàng lược loại đơn giản sẽ không thay đổi.

Trong lòng Bộ Thiên Thanh biết “nàng” này là ai, không lên tiếng.

“Nàng nói gì với người?” Tuyên Dương hỏi.

“Thuộc hạ hỏi nàng hận gia hay không.” Bộ Thiên Thanh thẳng thắn trả lời.

Tuyên Dương ngẩn ra, hai tay ở sau lưng chột nắn chặt.

“Nói.” Giọng điệu y vẫn nhàn nhạt.

“Nàng nói – Người nói cho ta biết một lý do, có thể khiến ta hiểu rõ mà không hận y.”

Tuyên Dương im lặng không nói, môi mỏng khẽ nhếch, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt, đau đớn không chịu nổi, dưới ánh trăng trên khuôn mặt tuấn dật lại lộ ra vài phần tuyệt vọng.

Bộ Thiên Thanh thăm thò dài thối lui, “Thuộc hạ đi chuẩn bị chút nước ấm, gia sớm nghỉ ngơi.”

“Được.” Tuyên Dương lên tiếng trả lời, mới phát hiện yết hầu nghẹn lại, nói khó khăn.

Nàng muốn một lý do, y làm sao có thể cho?

- - ta thích người.

Y nhớ tới ánh mắt say lờ mờ mộng lung của nàng, cười yếu ớt nhìn y, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lướt qua, mang theo thơm tho mê hoặc đến nay còn quanh quẩn trong hô hấp lúc đó.

Nghĩ như vậy, mỗi một chỗ da thịt trên vai trái đau đớn như hỏa thiêu. Y hung hăng đè đầu vai xuống, ngay cả xương cốt đều phát đau - ở nơi đó, có một cái bót cánh hoa màu tím, đó là dấu ấn và ràng buộc của huyết mạch Dương gia, cũng là lý do y vĩnh viễn không thể nói ra với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trung Thu

Ánh trăng như sương mờ, gió lướt qua mặt nước. Mặt hồ gọn sóng dồn dập, ánh đèn rêu rao. Trong hành lang dài có cung nhân cầm đèn đi qua, từ xa nhìn lại, sáng như đóm đóm, liên tiếp xẹt qua phá vỡ bóng đêm.

Hoa Mộc* thấp thoáng rơi, đường mòn đá cuối loang lổ ánh sáng, từ xa nghe thấy dòng nước chảy róc rách, Vị Vãn theo tiếng chậm rãi mà đi, trước mắt là hòn non bộ trùng điệp, im lặng ở dưới ánh trăng, chỉ có không biết tiếng nước chảy từ chỗ nào đưa tới, lẳng lặng chảy xuôi.

(*Hoa mộc hay cây mộc, mộc tê, quế hoa (tên khoa học: *Osmanthus fragrans*) là loài thực vật bản địa của châu Á, từ đông Himalaya đến Hoa Nam (Quý Châu, Tứ Xuyên, Vân Nam), Đài Loan, nam Nhật Bản.)

Ngồi xuống trên một tảng đá ở bên suối, ngửa đầu nhìn trăng tròn treo cao.

Hôm nay là Trung thu, rời khỏi Mạc Bắc đến Kinh Thành đã tròn cả một tháng. Trăng tròn người đoàn viên sao? Đây đối với nàng mà nói thật sự là ngày lễ không có ý nghĩa gì.

Khi còn bé gia đình tổ chức tiệc Trung Thu gần như khó được nhìn thấy phụ thân, quan viên lớn nhỏ nối liền không dứt đến bãi phóng, nàng chỉ nhớ rõ buổi tối trở về phòng nghỉ ngơi, phòng đã chất đầy các thức hiếm quý.

Hiện giờ nghĩ đến, tình cảnh đông như trẩy hội kia là điềm báo Hàn gia diệt vong.

Lại sau này nghĩ lễ với Tuyên Dương, thời điểm năm thứ nhất nàng còn có chút khiêm tốn và khiếp đảm khi ăn nhờ ở đậu, chỉ im lặng không tiếng động nhìn những bóng vàng thay đổi liên tục trên hồ nước, theo sóng nước đập dồn vỡ hết toàn bộ.

Y cũng không thích nói chuyện với nàng, trái lại tự rót rượu, uống từng ngụm từng ngụm một.

Đợi đến khi nàng kèm nén không được nhìn trộm y, y lại cười nhẹ, đưa cho nàng bánh Trung Thu cắt thành khối nhỏ.

Thuở bé chưa biết trắng, gọi là mâm ngọc trắng. Lúc này đã xinh đẹp, quá khứ đã thành không. (Hai cầu đầu năm trong Cổ lăng nguyệt hành của Lý Bạch)

Từ biệt ở Mạc Bắc, nàng còn chưa gặp lại y...

"Ngươi đoán yến tiệc ngắm trăng đêm nay chủ tử nhà ai trang điểm đẹp nhất?" Mơ hồ có giọng nói chuyện truyền đến.

"Đây không phải so trang điểm, rõ ràng là so ân sủng! Nghe nói mấy viên dạ minh châu Đông Hải tiến cúng đầu tháng kia, hoàng thượng thưởng cho trong phủ vài vị hoàng tử, vài vị nương nương đều chỉ có thể liếc mắt nhìn, mà trong hậu cung này còn có người có phúc khí tốt, được thưởng một viên."

"Là sao? Ai?"

"Có thể dễ thái tử đưa người ra ngoài, còn có thể có ai?"

"Lại là nàng?" Có người kinh hô, giọng điệu nửa ghen tị nửa khinh thường, "Đều là làm hạ nhân, mệnh người ta tốt hơn chúng ta, hoa tàn ít bướm còn như thường có thể làm Thái tử gia đến thần hồn điên đảo."

"Phi, cẩn thận cái miệng của ngươi." Một nữ tử khác cuống quýt trách cứ, "Đề phía trên nghe thấy được, có mười cái đầu ngươi cũng không đủ roi xuống!"

"Vâng vâng vâng, ta biết lỗi rồi!"

Tiếng vui đùa âm ỉ dần dần đi xa, Vị Văn chỉ lạnh nhạt cười, từ chối cho ý kiến.

Khi còn bé ở nhà, tuổi còn nhỏ nàng cũng có thể cảm giác được không khí tranh đấu trong nhà, càng đừng nói đến thâm cung giống như biển này, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, tin đồn gì không có chứ?

Đoán chừng canh giờ không sai biệt lắm, khi nàng đang muốn đứng dậy, lại nghe thấy có người khẽ thở dài, nàng nhất thời nín thở, ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

"Lan tỷ tỷ, tỷ không nên tức giận, miệng của những nha đầu không quy củ trong cung kia càng ngày càng tiện, tỷ ngàn vạn đừng để những lời này trong lòng." Có người buồn bực mở miệng, hiển nhiên là nhắm vào cung nữ vừa rồi.

"Không phải ta đang tức giận với các nàng, chỉ là trước mắt bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm thái tử, người nói vô tâm người nghe hữu ý, những lời này nếu truyền ra ngoài, nhất là truyền đến trong lỗ tai hoàng thượng, sẽ có kết quả thế nào đây..."

Tiếng người trả lời kia càng ngày càng thấp, giọng điệu ngán ngùi, giống như thân thể vô cùng không khỏe.

"Lan tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Có phải bệnh tim lại phát tác không?"

Vị Văn nghe có chút không thích hợp, trong lúc nhất thời cũng chẳng quan tâm nhiều lắm, chuyển qua đi tới hòn non bộ, chỉ thấy một cung nữ đặt đèn lồng trong xuống tay đi nâng một nữ nhân khác đứng không vững.

Nàng đặt tay lên mạch đập của nữ nhân kia suy nghĩ một lát, thuận tiện nhấn mấy cái phía trên huyệt vị phía sau người kia.

"Tâm cung ở đâu?" Nàng hỏi, công nữ nhân mảnh mai này lên, vốn thân thể nàng cao hơn nữ tử bình thường, lại có trụ cột tập võ, cho nên không hề tổn sức.

Cung nữ bên cạnh không dám chậm trễ, chạy nhanh cầm đèn dẫn nàng đi về phía trước.

"Mạch suy yếu, lưỡi nhạt màu trắng." Vị Văn giương mắt nhìn về phía nữ tử bị bệnh, "Tim ngài thường xuyên đập nhanh bất an phải không, ngọt ngọt khó thở, tay chân lạnh?"

Người đó gật gật đầu.

"Là bệnh mà tim thỉnh thoảng ngưng đập, cần bổ dưỡng ấm áp, an thần định kinh, bây giờ ta chỉ có thể tạm hoãn đau đớn nhất thời." Vị Văn bình tĩnh mở miệng, lấy túi châm luôn mang bên người ra.

”Ngươi muốn thi châm?” Cung nữ bên cạnh do dự hỏi, hơi có vẻ phòng bị.

Vị Văn cười nhẹ: “Ta chỉ hành nghề y theo thói quen, có bệnh muốn trị đều phải xuống tay, nếu các ngươi không đồng ý cũng không ngại.”

Nói xong, nàng đứng dậy muốn đi.

”Công tử.” Nữ tử nằm trên giường lôi kéo tay cung nữ theo hầu chống đỡ muốn đứng lên, “Tình tình Lục Châu gấp gáp, vô lễ, xin hãy tha lỗi, ngài chịu ra tay tương trợ, Phurong Lan đã vô cùng cảm kích rồi.”

Vị Văn ngồi xuống lần nữa, cũng không nói chuyện, chỉ là bắt đầu đầu vào đây thi châm.

Sau một lát, nữ tử gọi là Phurong Lan, sắc mặt bắt đầu chuyển biến tốt, nàng nhìn về phía Vị Văn, trong mắt mang theo một chút kinh hi: “Công tử có y thuật giỏi, ngực ta một chút cũng không khó chịu nữa rồi.”

Lục Châu nghe vậy nhất thời sang sảng cười lên, vỗ tay ngợi khen: “Thật đúng là lợi hại hơn cả thái y!”

Nàng lập tức vén áo thi lễ với Vị Văn: “Đa tạ công tử, lúc này Lục Châu đường đột rồi.”

Vị Văn mỉm cười lắc đầu: “Ta không để ở trong lòng.”

”Công tử không phải người trong cung nhĩ, ta nhìn lạ mặt vô cùng.” Lý Phurong Lan quan sát nam tử trẻ tuổi tuấn tú trước mặt, nhìn không được mở miệng hỏi.

”Ta họ Ngụy, đại phu giang hồ, theo Nhã vương Tiến cung, tính toán ở Thái Y Viện làm một người vô tích sự.” Vị Văn thông dong đáp, cũng đang suy đoán thân thể của đối phương.

Nữ tử này vừa không giống như phi tần cũng không giống cung nhân tâm thường, bản thân ở một sân viện nhỏ, tuy rằng chỉ ở một góc xa xôi trong hoàng cung, nhưng địa vị cũng có vẻ đặc biệt. Nhìn cách nói năng cử chỉ của nàng, đều tự nhiên thanh thản tương đối có khí chất, hiển nhiên cũng đã từng gặp qua nhân vật lớn, trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là khó đoán ra nàng là thần thánh phurong nào.

”Nếu Ngụy đại phu thật sự có thể nhậm chức ở Thái Y Viện, vậy thì quá tốt cực kỳ.” Lý Phurong Lan tươi cười ôn hòa, “Tin tưởng lấy y thuật của ngài, nhất định có thể đảm nhiệm được.”

”Đa tạ lời chúc.” Vị Văn đứng lên vái chào, “Ngụy Văn cáo lui trước, hi vọng ở trong cung này, sau này còn gặp lại.”

”Lo gì, thân thể ta đây nhiều bệnh phải làm phiền đại phu ngài rồi.” Lý Phurong Lan cười nói, “Trong cung nhiều đường giống nhau khó phân biệt, ta để Lục Châu tiễn ngài một đoạn đường.”

”Ngụy đại phu, đi phía trước chính là điện Quỳnh Hoa nơi tổ chức ngắm trăng, Lục Châu cáo lui trước, ngày tốt cảnh đẹp, chúc ngài cả nhà đoàn viên.”

Vị Văn nghe vậy ngăn ra, nhìn bóng dáng Lục Châu dần dần đi xa, thất thần tại chỗ nửa ngày cũng chưa hề động đậy, trong lòng chua xót không chịu nổi.

Cả nhà đoàn viên sao? Lấy gì làm nhà? Nơi nào là nhà?

”Ngươi đi đâu vậy hả? Đã nói đợi ở đây, nửa ngày cũng không thấy bóng người.” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền tới, là Tạ Khâm, đứng ở nơi cách nàng vài bước lặng lẽ nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nước Đổ

”Ai ở Sáu Ngọc Trai phía Tây?” Vị Văn trực tiếp hỏi y.

”Nhũ mẫu của Thái tử Lý Phurong Lan, khi hoàng thượng là đại tướng tiền triều nàng là nha đầu theo hầu môn của hoàng hậu đã qua đời, vốn đã gả cho một vị Phó tướng, nhưng chưa đợi lập gia đình trượng phu đã hi sinh vì nhiệm vụ trên chiến trường, sau khi hoàng hậu qua đời nàng luôn chăm sóc thái tử, được phong là 'Phurong Lan Phu nhân'.” Tạ Khâm nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, “Sao vậy?”

Vị Văn thẳng thắn thành khẩn nói rõ: “Lúc này ta ở Ngự Hoa Viên gặp phải nàng phát tác bệnh tim, lập tức thay nàng chẩn bệnh một chút.”

”Người còn nhớ rõ ngày ấy ở trong tửu lâu Mạc Bắc, nam nhân mang nón lụa mỏng không?” Tạ Khâm lạnh nhạt mở miệng, “Đó là đệ đệ nàng, Lý Du.”

Vị Văn ngẩn ra, nhớ tới khuôn mặt tuấn mỹ âm nhu của người nọ, dường như có chỗ tương tự với Lý Phương Lan.

Lúc này có tiếng người truyền đến, là Dung Trạm và một quý phụ xiêm áo xinh đẹp chậm rãi mà đến, phía sau đi theo vài tên cung nữ thái giám.

Vị Văn nhìn thấy cảnh tượng này, đi theo phía sau Tạ Khâm cúi người thi lễ: “Dần nữ Ngụy Văn gặp qua Quý Phi nương nương và Nhã vương.”

Tiêu quý phi mỉm cười, một đôi ánh mắt đẹp lạnh lạnh như nước, lẳng lẳng nhìn nàng: “Chính là người cứu Trạm Nhi hai lần? Không nghĩ tới lại là người anh tuấn, tuổi còn trẻ y thuật lại rất cao, thực sự là bổ sung thiếu sót cho nữ nhi chúng ta.”

”Cảm ơn nương nương khích lệ, Ngụy Văn không dám nhận.” Vị Văn thong dong trả lời.

Tiêu quý phi gật đầu, làm như tương đối hài lòng với thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của nàng, “Trong vườn này vào ban đêm lạnh lẽo, đều theo ta hồi cung thôi.”

Trong buồng có lò sưởi, nền đỏ lớn mạ vàng phát sáng chói lọi xung quanh, trên đất còn trải thảm bằng vải lụa, chiếu lên bên trong rõ như ban ngày. Từ bên ngoài tiến vào, không khí ấm áp lập tức bao phủ quanh thân, chui vào hô hấp, mang theo chút mùi ngọt ngào, làm người ta có chút bị kiềm nén.

”Trạm Nhi đã nói chuyện của cô nương với ta rồi, ngày khác ta sẽ tiến cử với Lục Viện Sử của Thái Y Viện, mà hôm nay thái y đều không xem bệnh ở trên, cả ngày làm quan đều xem đối nhân xử thế, trong cung ai có ốm đau, đều là kẻ một ít phương thuốc không nặng không nhẹ, chỉ cầu không công không tội, dù thế nào cũng dễ dàng thoát khỏi trách nhiệm, năm trước thật vất vả xuất hiện một Trương Thuận, bản lĩnh can đảm đều có, lại không minh bạch với cung phi, làm hoàng thượng giận dữ, người là nữ tử, nghe Trạm Nhi nói hành y lại có quy củ nguyên tắc của mình, vào Thái Y Viện phải cố gắng hết trách nhiệm bốn phận làm việc thật tốt.”

”Đa tạ nương nương, Ngụy Văn nhất định sẽ không để ngài thất vọng.” Vị Văn đáp, giọng nói trong trẻo, dưới ánh nến khuôn mặt hồng một tầng sáng bóng, xinh đẹp vô cùng.

Tầm mắt Tiêu quý phi dừng ở trên mặt nàng, không khỏi ngẩn ra, thật lâu sau bà mới nói: “Ngụy đại phu là cô nương, thường ngày hành y, nói vậy có nhiều nam trang để khỏi bất tiện, nhưng sau này ở trong cung ra ra vào vào bí mật khó giữ sẽ có nhiều người biết, vẫn là đổi về nữ trang cho thỏa đáng.”

Vị Văn còn chưa trả lời, bà đã phân phó cung nữ hai bên: “Hai người các người lấy váy áo gấm màu tím dệt ám hoa vừa mới làm xong mấy ngày trước đây của ta ra đây cho Ngụy đại phu thay, về phần những ngọc bội trang sức các người thấy phù hợp đẹp mắt thì cứ việc dùng, đều là ta thưởng cho nàng.”

Vị Văn vừa muốn chối từ, hai cung nữ kia đã đi đến bên cạnh cung kính, nàng đành phải cảm tạ đi với các nàng.

Đợi đến khi nàng lại xuất hiện ở trước mắt mọi người, người ở đây đều sửng sốt, ánh mắt đều dừng ở trên người nàng thật lâu chưa động.

Tiêu quý phi khẽ ho một tiếng, cười nhẹ: “Quả nhiên là một gương mặt khuynh quốc khuynh thành.”

Trên mặt Vị Văn khẽ đỏ, “Nương nương tán thưởng rồi, chút hào hoa phong nhã ấy của Vị Văn sao bì kịp được ngài.” ~~diễn~~ ~~đàn~~ ~~lê~~ ~~quý~~ ~~đôn~~

Tạ Khâm nghe vậy cười nói: “Cô nương nói đúng rồi, ngày xưa hoàng thượng từng đề ‘Nhuận ngọc lung tiêu, đàn anh ý phiến, hàm tiểu tu sát mãn đình phượng’, chính là nói nương nương quốc sắc thiên hương.”

Vị Văn nhìn Tiêu quý phi bởi vì lời nói của y mà mày ngài giãn ra, trong lòng âm thầm ngoài ý muốn – nhìn y ngày thường lạnh lùng kiêu ngạo, nên trường hợp vượt mong ngửa có chút nghiêm túc.

Lại nhìn Dung Trạm, đã thấy ánh mắt hẩn ngung lại, đúng là một bộ dạng thất thần, nàng không khỏi có chút nghi hoặc.

”Đi vào để cho ta xem.” Tiêu quý phi vẫy tay với nàng, tình tứ đánh giá trang điểm của nàng, lập tức phân phó với cung nữ, “Vẫn là đổi áo dài tơ tằm màu trắng đi, đổi kim trâm này thành trâm châu, thêm chút đồ trang sức hoa văn phi thủy.”

Phen này bà ấy quá tỉ mỉ cẩn thận chờ đợi làm Vị Văn có chút do dự, lại không thể phá hỏng vui vẻ của bà ấy, thì ngoan ngoãn lại lui xuống đi theo cung nữ trang điểm bản thân.

Bên trong bỗng nhiên yên tĩnh lại, Tiêu quý phi cảm ly trà trong tay đặt lên trên bàn, âm thanh không lớn, lại làm người ta chấn động.

”Nhà đầu kia thật đúng là một gương mặt đẹp làm người khó quên.” Bà nhẹ nhàng cười, ánh mắt nhìn phía Dung Trạm lại sắc bén vô cùng, “Trạm Nhi, con nói phải hay không?”

Dung Trạm ngẩn ra: “Mẫu phi...”

”Con cảm miệng cho ta!” Tiêu quý phi trầm giọng lạnh lùng mở miệng, “Con nghĩ rằng tại sao ta vội vàng để nàng đổi thân nữ trang? Sau khi nàng thay quần thực giống lão nữ như khuôn đúc! Con không quan tâm đến triều chính, chỉ lo du sơn ngoạn thủy thì cũng thôi, lại còn mang người đến trong cung, ta thấy là con ở bên ngoài quen phóng túng đến văng đầu rồi!”

”Con đừng cho là ta không biết chút tâm tư kia của con, trước kia ta mở một con mắt nhắm một con mắt còn chưa tỉnh, con thì ngược lại, bản thân đưa lên cửa đề người mượn cớ, nếu truyền đến trong lỗ tai phụ hoàng con, ta thấy chức Vương gia của con cũng không cần làm nữa!”

Tạ Khâm nhìn sắc mặt đông lạnh của Dung Trạ, đang muốn mở miệng, lại bị Tiêu quý phi đánh gãy: “Còn người Tạ Khâm, thật sự làm ta thất vọng, vài năm nay ta coi người là con ruột để đối xử, người lại cùng nó làm huynh đệ thế nào, không ngờ ta tức giận như thế phải không?”

Vị Văn chạy tới ngoài cửa điện, cách rèm châu tam trọng lẳng lẳng đứng thẳng.

Cung nữ phía sau cũng không dám động, chỉ an phận đợi ở phía sau.

Nàng cũng không ngu ngốc, đến lúc này mới biết được mục đích của hành động lúc của Tiêu quý phi, cũng biết là bà ta cố ý để nàng nghe thấy những câu này. Theo như lời nói của bọn họ, nàng hiểu đại khái chuyện gì, cũng giật mình hiểu ra, về mặt sững sờ khi Dung Trạ ngẫu nhiên thấy nàng lúc trước.

Hóa ra nàng chỉ là vật thay thế.

Kỳ lạ là, trong lòng nàng cũng không có nhiều phật phùng chán động lắm.

Mặc kệ Dung Trạ hay Tiêu quý phi, tại đây trong mắt Hoàng thất hậu duệ quý tộc, nàng cũng chỉ là nịnh nọt, vọng tưởng bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng, mà nàng đi từng bước một cho tới hôm nay, bước vào cửa cung này, vốn cũng là lòng mang mưu đồ.

Chỉ là có chút bi ai, lại có chút muốn cười.

Thực ra... Không có gì đáng ngại.

Tai ương diệt môn, bị người vứt bỏ, trời giạt khắp nơi... Kinh nghiệm này so với suy sụp đau khổ trong sinh mệnh không đến hai mươi năm ngắn ngủi của nàng, chút khó chịu và khinh bỉ này thì có là gì.

Dù sao, ai để ý đâu? Nếu như ngay cả chính nàng đều không để ý mà.

Trong giây phút nâng tay lên, có giọng nói trầm ổn có lực cắt qua làm người ta hít thở không thông: “Nương nương hiểu lầm rồi, Văn Nhi là người trong lòng ta.”

”Người nói cái gì?” Tiêu quý phi khiếp sợ ánh mắt nhất thời nhìn phía Tạ Khâm, ngay cả Dung Trạ cũng có chút kinh ngạc.

”Ta nói, Văn Nhi là nữ nhân của ta.” Tạ Khâm mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt, giọng nói cũng không lớn lại giống như sấm sét đánh vào trong lòng mỗi người.

Trong đầu Vị Văn trống rỗng, nhất thời cứng ngắc đứng tại chỗ, cảm giác cả người đều giống bị đông lại, chỉ có ngực kịch liệt chấn động, trong áo trong một trận nóng một trận lạnh, trong tai ong ong kêu lên, là giọng nói lạnh nhạt kia đang không ngừng vọng lại. truyện chỉ đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đôn.

Văn Nhi là người trong lòng ta.

Là nữ nhân của ta.

Y thậm chí vô cùng thân thiết gọi nàng là Văn Nhi.

- - Y có biết y đang nói gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Gia Yển

Tâm tư rối loạn, cung nữ phía sau khẽ gọi: “Ngự đại phu?”

Vị Văn lấy lại tinh thần, cố giữ bình tĩnh vén rèm bước vào.

Dáng vẻ Tiêu quý phi đã như thường: “Vẫn là màu trắng thuần khiết thích hợp với cô nương.”

Vị Văn cúi đầu tri cảm ơn, trong lúc nhất thời không dám giương mắt, chỉ cảm thấy trên mặt nóng bừng.

Một đôi giày vải màu mực hoa văn tơ tằm chậm rãi đi vào tầm mắt, vạt áo màu xanh da trời theo bước chân người đến nhẹ nhàng tung bay, nàng cảm giác trong lòng trống rỗng phát run, hai tay để bên người không biết đặt ở nơi nào.

Cảm xúc ảm áp đột ngột phủ trên da thịt mu bàn tay, tiếp theo toàn bộ tay của nàng đều bị cảm thật chặt, nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay đan xen vào mười ngón tay của mình, chỉ cảm thấy có một luồng nóng từ cổ tay theo một đường đi khắp toàn thân, làm da đầu nàng run lên.

”Nương nương, hôm nay là Trung thu, thần bất hiếu thế nào cũng phải về nhà một chuyến, Văn Nhi thần sẽ mang đi trước, lúc trở về nếu người khác hỏi sao người đẹp như thế, thần sẽ nói tất cả đều là công lao của nương nương.” Tạ Khâm chế nhạo mở miệng, sâu trong đôi mắt màu xanh mang theo ý cười như không cười nhìn Tiêu quý phi.

Vị Văn im lặng không tiếng động, gần như có thể cảm giác từng làn hơi thở ảm áp của y phát qua lông mi của nàng.

”Con, đứa nhỏ này, hơn nửa năm không gặp miệng lưỡi càng trơn tru.” Tiêu quý phi bắt đầu dĩ cười một tiếng. “Vậy thì sớm trở về đi, lúc này cũng đã không còn sớm.”

Ra khỏi Noãn Các, lại ra khỏi cửa điện, xuyên qua hành lang kéo dài uốn lượn, Vị Văn chỉ cảm thấy một đường đàn độn, Tạ Khâm vẫn cầm tay nàng không thả, bước chân không nhanh không chậm. Từ xa trên tường cung treo nhiều đèn, trắng tròn treo cao trên bầu trời xanh thẫm như mực, ánh trắng trong treo lạnh lùng che đi sương giá trên đất, đường dưới chân giống như đi thế nào cũng không đến cuối.

Vị Văn nhìn gò má của y, trên gương mặt mang đường cong hoàn mỹ luôn không có một chút biểu cảm nào. Trong gió khẽ truyền đến tiếng va chạm của ngọc bội được treo ở thắt lưng y, từng tiếng từng tiếng một làm tâm trạng nàng có chút hoảng hốt.

Thẳng đến khi đi ra khỏi cửa cung, y mới buông tay nàng ra, Nhan Tiêu đã đứng chờ bên cạnh xe ngựa, đôi mắt nhìn thấy vẻ mặt Vị Văn không được tự nhiên thì cười mập mờ, Vị Văn không khỏi xấu hổ tròn mắt nhìn gã.

Xe ngựa chạy băng băng, gió đêm làm tấm rèm tơ tằm màu xanh nước khế bay lên, hơi rung động. Vị Văn ngẩng đầu nhìn trời, không biết thế nào lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp Tạ Khâm ở sa mạc, cũng là đêm trăng tròn.

Đêm đó, y một thân xiêm y màu đen ngạo nghễ, vẻ mặt cô độc lạnh lùng.

Nghĩ đến y đều luôn mang bộ dạng kia, ánh mắt lười nhác luôn mang theo chút đùa cợt và khinh thường, quanh thân luôn có một làn hơi thở cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Rất nhiều khi, nàng nhìn không thấu y.

Giống như lúc này, y luôn im lặng, tầm mắt lợi hại như có như không đảo qua mặt nàng, rồi lại quay về vị trí cũ.

Khi ánh mắt của y lại dừng ở trên người nàng một lần nữa, nàng nhin không được mở miệng: “Nhìn cái gì?”

Làm nàng ngoài ý muốn là y lại nở nụ cười, lần đầu tiên cười rực rỡ đến như vậy, hàm răng trắng tinh mà chính tề, trong đôi mắt xanh xinh đẹp quá đáng như vì sao lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Vị Văn có chút ngậy ra, sau một lúc lâu mới đáp lại một câu: “Người lại cười cái gì?”

Tạ Khâm một tay đỡ trán, nhú mi tâm, giương mắt quan sát nàng, bên miệng vẫn có ý cười khê: “Cười cô nương nhìn đến bây giờ, thật sự không dễ.”

”Chuyện này không có gì đáng cười.” Vị Văn hơi cúi.

”Ta nghĩ, có phải bản thân đã kéo phiền toái vào người hay không?” Y thu lại ý cười trên mặt, có chút trào phúng nhìn nàng. “Sau khi gặp cô nương, ta không có ngày nào bớt lo cả.”

”Người có thể không cần phải xen vào.” Vị Văn tức giận cãi lại.

”Ta đã đồng ý chuyện của cô nương, thì nhất định sẽ làm được.” Giọng điệu của y thản nhiên, có loại kiên định không thể bỏ qua.

Trong lòng Vị Văn chấn động, đôi mắt như làn nước lã lã nhìn y: “Nếu có một chút chuyện truyền ra ngoài, thì như nước đổ đi khó lấy lại.”

”Thế nào, cô nương sợ?” Khóe miệng y xuất hiện một chút ý cười khinh miệt.

”Không có.” Nàng lắc đầu, “Ta chỉ biết là, mặc kệ tương lai thế nào, trước hết ta phải tìm được một chỗ sống yên ổn ở trong cung đã.”

Khi mở miệng phủ nhận, trong lòng lại xẹt qua một bóng dáng tao nhã, làm ngực chột đau xót.

”Không có là tốt nhất, dù sao cũng chỉ diễn trò mà thôi. Ở thế gian này mọi người đều là diễn viên, ai mà không mang theo mấy tấm mặt nạ mà sống, huống chi là trong thâm cung trùng trùng?” Tạ Khâm lạnh nhạt cao giọng cười, “Tướng quân giết người như ngóc, đại phu hành y tế thế, nghe qua là tuyệt phối.”

Vị Văn nghe lời y nói, trong lòng có chút chua xót.

Dù sao, cũng chỉ diễn trò mà thôi.

Tuy rằng giờ Tuất đã qua, Tạ phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Hạ nhân trong phủ thấy Tạ Khâm đều mang về mặt kính sợ gọi một tiếng “Tam thiếu gia”, sau đó đều vụng trộm liếc nhìn về phía Vị Văn trang điểm quý khí, âm thầm đoán nàng là nhân vật phương nào.

“Gia, lão gia cũng đã trở lại từ tiệc ngắm trăng trong cung rồi, quý phủ tổ chức gia yến ở Trúc Viên, ngài muốn đi qua đó một chuyến không?” Nhan Tiêu ở một bên dò hỏi.

“Không đi.” Sắc mặt Tạ Khâm lạnh nhạt.

Vị Văn biết khúc mắc của y, chỉ im lặng nghe bọn họ nói chuyện.

“Ôi, đây không phải là Tam thiếu gia nhà chúng ta sao?” Một giọng nói uốn éo mà the thé truyền đến, “Thật sự là đã lâu không gặp.”

Đầu một hành lang, một phụ nhân trung niên có dáng người hơi mập dẫn mấy người nha hoàn đi tới, đồ trang sức trâm ngọc trâm vàng đầy đầu, ngọc bội leng keng, làm cho người ta nhìn thấy lập tức cảm thấy hết sức dung tục.

“Nhị nương.” Tạ Khâm dừng bước, nhìn bà ta rồi cười nhẹ, “Nhiều ngày không gặp, ngài càng ngày càng lộ vẻ giàu sang phú quý rồi.”

Sắc mặt nhị phu nhân khề biển, biết y ở trong tối mịt mai danh người của mình, thì ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói: “Đã trở lại, sao không cùng ăn một bữa cơm với mọi người? Lão gia còn có đại ca, nhị ca con đã sớm đến, có lẽ nghĩ con sẽ không về, quên mất không gọi con.”

Trong đôi mắt Tạ Khâm chợt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đang muốn mở miệng, ổng tay áo đã bị người kéo một cái, bên cạnh có giọng nói mềm mại chậm rãi vang lên: “Khâm, ở trên đường chàng đã nói muốn dẫn ta đi gặp người nhà của chàng mà? Chúng ta nhanh đi thôi, để mọi người chờ lâu không tốt.” ㄟㄊㄣˊㄓㄧˊㄉㄚˊㄗㄩˊㄣˊㄗㄩˊㄣˊㄗㄩˊㄣˊㄗㄩˊㄣˊ

Nhị phu nhân nghe thấy giọng nói mềm mại không xương này thì không khỏi sửng sốt, chỉ thấy làn gió thơm đập vào mặt, từ phía sau Tạ Khâm bước ra một giai nhân xinh đẹp mắt ngọc mày ngài, nói cười duyên dáng, nhìn quanh bốn phía.

Bà ta chỉ thấy tính cách của Tam thiếu gia Tạ gia trước nay luôn lạnh lùng lại nhìn nàng ta cười dịu dàng, nhẹ giọng dặn dò: “Văn Nhi, gọi nhị phu nhân.”

“Nhị phu nhân.” Vị Văn nhìn về mặt ngầy ra như ngỗng của người nữ nhân đối diện, trong lòng âm thầm buồn cười, trên mặt lại vẫn diễn đến vô cùng nghe lời.

Theo đoàn người nhị phu nhân một đường đến Trúc Viên, Vị Văn thoáng nhìn Nhan Tiêu thừa dịp không có người nhìn nàng bằng ánh mắt bội phục, khoe miệng nàng không khỏi nhếch lên, vừa ngẩng đầu đã chạm phải tầm mắt của Tạ Khâm, nàng thè lưỡi, y nhìn nàng, trong đôi mắt chợt lóe lên thứ gì đó.

Từ xa đã nhìn thấy đèn vãi san sát trên đình đài trên nước, làm ánh sáng trên mặt hồ rực như ánh vàng.

Đội bọn họ đi vào, hiện trường vốn đang náo nhiệt bỗng nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người bọn họ, cho dù Vị Văn đã từng thấy nhiều loại trường hợp này, lúc này cũng không khỏi có chút không được tự nhiên.

Tạ Khâm lại giống như xem nhẹ, chỉ nhìn về phía phụ thân mình gọi một tiếng “Phụ thân”.

“Ừ.” Rõ ràng Tạ Chú cũng có chút ngoài ý muốn, lập tức lạnh nhạt lên tiếng, “Ngồi xuống đi.”

Vị Văn ngồi xuống bên cạnh Tạ Khâm, chỉ cảm thấy tầm mắt mọi người luôn do dự dừng ở trên người nàng, không khỏi có chút dờ khóc dờ cười.

“Xem ra Tam đệ không chỉ có chiến trường đặc ý mà tình trường cũng thế nhỉ.” Lên tiếng đầu tiên, là nhị ca Tạ Nhĩ, “Không giới thiệu cho chúng ta vị giai nhân này một chút sao?”

“Ngụy Văn, hai ngày nữa nhậm chức ở thái y viện.” Tạ Khâm giới thiệu ngắn gọn.

Người ở đây đều cả kinh, không nghĩ tới nữ tử tuyệt sắc này lại là thái y, trong lúc nhất thời đều tràn ngập tò mò xuất thân của nàng, rồi rít suy nghĩ ở trong lòng xem có kẻ họ Ngụy nào quan to quyền thế ở trong kinh thành.

“Không biết Ngụy cô nương là thiên kim nhà ai?” Đại phu nhân nhìn chằm chằm nàng hỏi, ý cười lại chưa kịp đưa vào trong đáy mắt.

“Phụ mẫu Ngụy Văn đã sớm qua đời, chỉ là cô nhi phiêu bạt.” Vị Văn thông dong đáp, khoe miệng khề mang theo ý cười vui vẻ giống như Tạ Khâm.

Sau khi mọi người nghe thấy câu trả lời của nàng, trên mặt đều không khỏi lộ vẻ khinh bỉ.

“Xiêm y và kiểu tóc này của Ngụy cô nương thật là đẹp, chắc là tốn không ít bạc của Tam đệ nhỉ?” Có nữ quyền châm chọc lên tiếng, là nhị thiếu phu

nhân thế tử của Tạ Huyền.

”Đều là Tiêu quý phi ban cho Ngụy Văn.” Vị Văn ngẩng đầu cười nhẹ, dung nhan kiều diễm như hoa, thành công nhìn thấy một đám người thay đổi sắc mặt.

”Đúng rồi đại ca, sao không thấy đại tẩu?” Nhị thiếu phu nhân lại hỏi.

Rõ ràng Vị Văn cảm giác được cả người Tạ Khâm cứng đờ, trong nháy mắt này trong đầu nàng thoáng qua cái gì đó...

Lập gia đình - đột nhiên nhớ lại, khi nàng hỏi y có người trong lòng không, y trả lời.

Chẳng lẽ - nàng khẽ kinh ngạc về nhìn phía y.

”Sau khi Lan Nhi có thai thì thân thể thường xuyên không thoải mái.” Đại ca Tạ Huyền cười nói, ánh mắt đảo qua người tam đệ của mình, “Nàng nói tới nay sẽ tới đây.”

Cái tên quen thuộc trong miệng hắn và sắc mặt lạnh cứng của y đã chứng thực phán đoán của nàng, không biết vì sao, giờ khắc này trong lòng nàng lại cảm thấy chua xót buồn bực không chịu nổi.

Không thể chịu đựng nổi nhất là, hoa đào vẫn còn ở đây nhưng giữ người không được, giấc mộng trước kia đều biết mất.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trải Qua

- - Cô nương có biết đi ra khỏi sa mạc này, cô nương sẽ đối mặt với cái gì không?

- - Là một sa mạc rất vô tình lớn hơn nữa.

Đột nhiên, nàng nhớ lại lời nói của y đêm đó.

Có lẽ, tại đây ở trong phủ đệ khổng lồ phồn hoa này, thứ tư huyết thống không thuần như y cũng không thể tìm được nhiều ấm áp hơn so với nàng của nát nhà tan.

Mặc kệ là Mạc Bắc rét cắt da cắt thịt, hay thâm cung từng bước kinh hãi, y đều thành thạo, cố tình ở trong nhà mình lại khó qua như thế, ngay cả nàng người ngoài nhìn cũng cảm thấy vất vả.

Một miếng bánh trung thu hoa sen được đặt ở trên đồ sứ Thanh Hoa trên bàn, nàng sừng sốt một chút, sau một lúc lâu mới chần chờ nhìn phía y.

”Nhìn ta làm gì? Cả đêm cũng chưa ăn gì, nàng không đói bụng sao?” Y mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước lưu lại ở trên mặt nàng.

Nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, đột nhiên Vị Văn có một loại cảm giác khó tả nói không nên lời.

Chỉ có nàng thấy, trong đôi mắt màu xanh thâm thúy kia, không thấy rõ sương mù gọi nàng, mà y đã thật sự vững vàng giấu mình ở phía sau trong đoàn sương mù kia.

”Đúng vậy, đói bụng, nhưng bánh lớn như vậy một mình thiếp ăn không hết.” Nàng cười, chia bánh trung thu thành hai, tiện tay đưa cho y nửa miếng, “Này, thưởng cho Quân một nửa ánh trăng.”

Từng cái gợn tay nhắc chân của nàng đều tồn tại phóng khoáng và quyến rũ, dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của một đàn người vào trên người hai bọn họ. Tạ Khâm cảm giác được vài tầm mắt phẫn nộ, bên miệng không khỏi hiện lên một nụ cười lạnh mơ hồ.

Vạt áo đột nhiên bị người kéo nhẹ, y nghiêng đầu, lại thấy nàng để sát vào ở bên tai y nói nhỏ: “Tất cả đã có ta ở đây, tiếp đến cùng.”

Mang theo hơi thở là hương thơm nhàn nhạt phát qua gò má, nói không rõ là vì cái gì, bàn tay cầm ly rượu của y khẽ run lên, suy nghĩ có một khắc ngưng trệ.

”Đại thiếu gia!” Giọng nói thất kinh truyền đến, một nha hoàn vội vàng chạy vội tới bên cạnh Tạ Huyền, sắc mặt tái nhợt, “Đại thiếu gia, phu nhân giống như không được tốt...”

”Có ý gì, sao không được tốt, nói rõ ràng!” Về mặt Tạ Huyền thay đổi.

”Phu nhân chảy máu...” Nha hoàn nóng vội giải thích.

”Cái gì?” Đại phu nhân kêu lên, mọi người cũng bất an đứng lên.

”Mau gọi đại phu!” Tạ Chú trầm giọng phân phó.

”Ta đi.” Vị Văn mở miệng, thoáng nhìn biểu cảm đen tối không rõ của Tạ Khâm.

Trước khi Tạ Huyền còn chưa kịp nói gì, Tạ Chú đã lên tiếng: “Vậy làm phiền Ngụy cô nương rồi.”

Dáng người bé bỏng nhu nhược, tóc đen như mây phủ trên đầu vai, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết mà tái nhợt là một đôi đồng tử như làn nước mùa thu mang theo diêm đạm đáng yêu sợ hãi và lo âu... Hóa ra, đây là nữ nhân Tạ Khâm thích.

Vị Văn bắt đầu kéo tay áo của nàng, chuẩn bị bắt mạch cho nàng ấy. Tầm mắt dừng ở trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, nàng ngẩn ra, lập tức thần thái tự nhiên dời tầm mắt.

Cảm giác được ánh mắt của Tạ Huyền bên cạnh, nghi vấn trong lòng nàng càng sâu – trên cổ tay trắng nõn này đều bị bầm tím, thật sự giống người khác gây nên... Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

”Ngụy cô nương, tình huống của phu nhân ta như thế nào?” Tạ Huyền bỗng nhiên nhìn chăm chăm nàng mở miệng hỏi.

”Mạch đập lưu loát, cũng không lo ngại, ta sẽ kê thuốc dưỡng thai, sau này cẩn thận điều dưỡng.” Nàng giương mắt trả lời, cũng không quá thích tên nam nhân quần áo hoa lệ, thần thái ngạo mạn này.

Ngạo khí giống vậy, có một số người làm cho người ta cảm thấy ngưỡng mộ kính sợ, mà một số người lại làm cho người ta cảm thấy rất không thoải mái, Tạ Huyền thuộc loại người phía sau.

”Ngụy cô nương vất vả rồi, chắc chắn tại hạ sẽ dâng hậu lễ.” Hắn cảm ơn, trong giọng nói lại nghe không ra thành phần thành khẩn, đôi mắt Vị Văn nhìn thấy hắn mới vừa tới gần bên cạnh, nàng ấy lại hất mặt xoay vào bên trong, làm như không muốn gặp hắn.

”Chỉ một cái nhấc tay mà thôi, đại thiếu gia không cần khách khí.” Nàng kim lại hoài nghi trong lòng cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn nha hoàn nói: “Phiền toái cô nương mang ta trở về.”

Chưa đến Trúc Viên, đã thấy một mình Tạ Khâm đứng ở đình hóng mát, nàng báo nha hoàn đi về phía mọi người báo bình an, rồi lập tức đi về phía y.

”Đang đợi ta?” Nàng mỉm cười, ánh mắt trong suốt dừng ở trên người y.

Mặt y không biểu cảm nhìn nàng, dường như có lời muốn nói, lại vẫn im lặng.

”Nàng không có việc gì?” Vị Văn có chút chế nhạo mở miệng, “Đã không bỏ được nàng, sao còn giả bộ thờ ơ?”

Sắc mặt Tạ Khâm trầm xuống, môi nhếch lên.

Vị Văn nhìn y cười nhẹ một tiếng, không nói rõ được cảm giác trong lòng lúc này là gì. Gió nổi lên, lá sen trên mặt hồ cổ tình lay động, sóng lăn tăn đánh nát trăng tròn trong nước, không bao giờ quay trở lại hoàn toàn được nữa.

”Nghe nói nhà này gọi đồ đều là của tửu lâu Câu Hoan Nhan kinh thành đấy, có một loại rượu rất đặc biệt, uống rượu quá ba tuần, tuyệt không quay đầu lại, tên gọi ‘quay đầu’ quá khó khăn.” Vị Văn nhìn y hỏi, “Người đã uống chưa?”

”Chưa.” Tạ Khâm lắc đầu, lạnh lùng trả lời.

”Ta cũng chưa.” Vị Văn khẽ cười, “Nói vậy hẳn không sai. Tội thiếu tên bắt đầu rất khó – đòi người như rượu, không sợ quay đầu đã trễ, chỉ sợ quay đầu quá khó khăn. Nước đã đổ đi khó hút lại, còn khó hơn quay đầu lại, không bằng cứ như vậy mà quên đi, sau một con say, mộng cũ cũng biến mất không dấu vết.”

Có khi sum vầy, có khi ly tán, có khi phồn hoa, có khi xuống dốc... Có lẽ nhiều khi vận mệnh đã định trước, con người chỉ làm chút chuyện mượn nước đẩy thuyền.

”Cô nương muốn nói gì?” Y đột nhiên nâng đôi mắt màu xanh lên, lạnh lẽo mà phòng bị ngăn lại câu nói của nàng.

Vị Văn nhớ tới điều mình mắt thấy tai nghe ở trong phòng phu thê Tạ Huyền vừa nãy, do dự rất lâu, rốt cuộc chỉ than nhẹ một tiếng: “Chuyện quá khứ cứ để nó đi qua đi, nàng đã làm vợ người khác...”

”Cô nương có thể đừng tự cho là đúng như thế được không?” Lời nói đã thương người khác như hạt châu lạnh lẽo từ trong miệng Tạ Khâm bắn ra, y nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt âm trầm, “Cô nương cho rằng cô nương là ai? Cô nương có tư cách gì hỏi đến chuyện của ta? Vẫn nên quản chính mình trước đi!”

Sắc mặt Vị Văn nhất thời trắng xanh.

Nàng phạm vào một sai lầm buồn cười nhất - nàng dựa vào cái gì mà cho rằng bản thân có tư cách đi an ủi y, phân tích tâm trạng của y? Dựa vào cái gì cho rằng y nhất định sẽ vui vẻ nhận khuyên bảo và quan tâm của nàng chứ? Là nàng ngây thơ, cũng tự mình đa tình, đêm nay ở trong cung y thay nàng giải vây, mang nàng về nhà, lời nói dịu dàng và hành động này chỉ là diễn trò mà thôi, nàng lại văng đầu, không biết đúng mực bước vào lãnh địa của y... Nàng thật sự là... Quá buồn cười rồi... Khó trách y sẽ chịu không nổi mà tức giận.

”Rất xin lỗi.” Nàng xin lỗi, ngẩng đầu nhìn y, biểu cảm bình tĩnh.

Y nhìn nàng không nói tiếng nào - tuy rằng nàng nhìn y, nhưng ánh mắt của nàng lại giống xuyên qua y, đứng ở một chỗ xa xôi nào đó.

Về mặt nàng mơ hồ mà xa cách làm y cảm thấy nặng nề, y không thích loại cảm giác này, lại không biết là vì sao.

”Cáo từ, tóm lại, hôm nay cảm ơn ngài.” Nàng nhẹ giọng mở miệng, “Còn có, rất xin lỗi.”

Nàng cúi đầu xoay người rời đi, trong nháy mắt thoáng qua, y liếc nhìn nàng rồi mắt xuống thoáng có chứa ánh sáng rung động.

Hít thở y cứng lại, cảm thấy ngực có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Túi Hương

Kiếp ấy đêm nay mãi không đẹp

Trăng trong năm tới chốn nào trông?

(Đây là hai câu cuối trong bài thơ Trung thu – Đỗ Mục. Theo Lê Nguyên Lưu dịch)

Một người đi ở đầu đường, bất tri bất giác sẽ nhớ tới ai đã ngâm câu thơ này lúc trước.

Khói lửa ở đình đầu phá không gào thét mà đi, Vị Văn ngẩng đầu, bầu trời đầy màu sắc rực rỡ ánh sao mưa, phong phú như một giấc mộng cách một đời, ngắn ngủi mà dài lâu, đối với trăng sáng luôn kiêu ngạo cao cao tại thượng mà nói, đẹp như vậy ngược lại sát phong cảnh.

Tối nay tâm trạng bỗng nhiên đặc biệt kém, có chút giận chính mình, tự lo cho mình không rảnh, lại cố tình muốn xen vào chuyện không quan hệ gì tới mình của người kia, kết quả là tự chuốc lấy mất mặt.

Thực ra nàng vẫn luôn không phải một người sẽ để ý nhiều đến cảm nhận của người khác, khi còn bé phụ thân quyền cao chức trọng, nàng là kim chi ngọc diệp chân chính, chỉ biết được người khác nâng niu trong lòng bàn tay hơi han ân cần, sau này theo Tuyên Dương, dần dần cũng nhiễm sự tự cao tự đại trên người của y, nhìn tất cả đều mang theo hơi thở ôn hòa. Nàng cũng không biết bản thân bị thế nào, hôm nay ở Tạ phủ, khi nàng lại nhìn thấy Tạ Khâm giận tái mặt, cảm thấy ngực đè nén.

Nói thật ra là rất trái với nguyên tắc làm người của nàng - y bị người nhà coi rẻ là chuyện của y, ôm tỷ bà nhớ người thương cũng là chuyện của y, nàng hoàn toàn không cần phải đi quán sô nợ rồi mù này của y.

Nàng càng ngày càng không có biện pháp kiềm chế, càng ngày càng chú ý nam nhân mang hơi lạnh lùng kiêu ngạo lại có chút khó chịu kia, hỏi nàng vì sao, nàng lại không thể nói rõ lý do.

Trong lòng phiền muộn, theo quán tính nhìn trời, ánh trăng nhô lên cao, nhưng phía chân trời vẫn có sao lạnh, lúc ẩn lúc hiện ở xa xôi, lóng lánh làm cho người ta không thể bỏ qua.

Nàng nhớ tới đôi mắt màu xanh lạnh lùng chẳng thêm ngó tới kia.

- - “Cô nương có thể đừng tự cho là đúng như thế được không? Cô nương cho rằng cô nương là ai? Cô nương có tư cách gì hỏi đến chuyện của ta?”

Hoặc là, nàng chỉ vì mấy câu nói đó mà cảm thấy mất mặt mà thôi.

Nghĩ như vậy, nàng có chút thoải mái mà tự giễu nở nụ cười.

”Một mình cô nương?” Vừa sải bước vào cửa Câu Hoan Nhan, tiểu nhị lập tức ân cần tới hỏi.

Vị Văn gật đầu: “Ta tìm chường quầy các ngài.”

Tiểu nhị dẫn nàng đến trước quầy, một người nam tử trung niên lịch sự đánh giá nàng, nói: “Tại hạ là chương quầy nơi này, họ Lạc, xin hỏi cô nương vì chuyện gì mà tìm ta?”

Vị Văn đặt một mảnh ngọc bội Thương Ưng màu xanh biếc ở trên quầy, thần nhiên nói: “Ta vẫn còn những kiểu thế này.”

Lạc chương quầy nhìn thấy ngọc bội kia còn được khắc chữ “Tổng” trên cánh Thương Ưng, nhất thời vẻ mặt chấn động, khom mình hành lễ nói: “Lạc Sanh ra mắt tân chủ tử, ông chủ Tổng đã dặn dò, để chúng ta luôn trợ giúp và chăm sóc ngài.”

Vị Văn mỉm cười: “Lạc chương quầy không cần đa lễ, Ngụy Văn đến tận đây một là cảm ơn thành tâm thành ý của ông chủ Tổng, hai là cảm ơn sự trợ giúp và chăm sóc của ông sau này.”

“Chủ tử khách khí rồi, đều là chuyện mà thuộc hạ nên làm” Thần thái Lạc Sanh khiêm tốn cũng không khinh thường, làm Vị Văn sinh lòng hảo cảm, cẩn thận ngẫm lại, nàng cũng cảm thấy là đương nhiên, chương quầy của tửu lâu đứng vị trí thứ nhất kinh thành, cũng không phải người bình thường có thể làm được.

“Lạc chương quầy, Ngụy Văn có một chuyện muốn nhờ, chỉ là không hy vọng người ngoài biết Câu Hoan Nhan đã thuộc về ta. Ta nghĩ, chút chuyện này ông nhất định có thể làm được.” Vị Văn cười mở miệng, hai tròng mắt lại gắt gao khóa lại Lạc Sanh, mang theo ý ra lệnh không thể bỏ qua.

Đầu tiên người kia ngẩn ra, sau lập tức gật đầu nói: “Lạc Sanh hiểu rõ.”

Vị Văn mỉm cười, nói chuyện với người thông minh quả nhiên thoải mái rất nhiều.

Câu Hoan Nhan có đủ chín tầng, một tầng một giai cấp, người quyền quý từ trên cao nhìn xuống. Khi còn bé Vị Văn từng cùng phụ thân tới tầng thứ tám, ngày ấy nàng nhìn thấy đám người đầu đường dưới chân co lại thành một đám chấm đen nhỏ, đọc một câu, chỗ cao không hết lạnh lẽo, chọc cho phụ thân không vui.

Hiện giờ, một mình nàng đứng ở tầng thứ chín, quan sát đèn đuốc thế gian.

Gió theo cửa sổ rộng mở thổi vào, xuyên qua ở bên trong trống rỗng, ánh nến trong đèn bất ổn, tấm rèm tơ tằm màu vàng tung bay dưới ánh lửa có vẻ phá lệ chói mắt.

Đó là màu sắc của đế vương - năm ấy đương kim hoàng thượng đoạt được giang sơn tiền triều, khi chiếm cứ kinh thành từng đi lên Câu Hoan Nhan cúi đầu ngẫm nhìn thiên hạ hoàn toàn thuộc về hắn, từ đây hắn được xưng là cửu ngũ chí tôn.

Giờ khắc này, trong lòng Vị Văn có nhiều cảm xúc lộn xộn - như phụ thân dưới suối vàng có biết, nhìn thấy đêm nay nàng đứng ở chỗ này là muốn làm gì? Có lẽ ông còn có thể trách cứ nàng không nhìn ra uy nghiêm của vua, đại nghịch bất đạo... Thật đáng buồn khi đến giây phút cuối cùng của sinh mạng, ông vẫn không chịu tin tưởng bản thân từng một lòng nguyện trung thành cuối cùng lại nhận được chuyện Hoàng đế qua cầu rút ván với ông.

Giờ phút này, ở đầu đường, có người đang lẳng lặng đứng nghiêm nhìn lên. Đối với người khác mà nói, y chỉ là một người ngẩng trắng bình thường. Mà thực ra, tầm mắt của y theo đèn đuốc sáng trưng đi lên lầu, cuối cùng cố định ở một góc trên mái hiên thấp thoáng trong bóng đêm.

“Gia.” Bộ Thiên Thanh nhìn về mặt im lặng của nam tử trước mắt, nhện không được mở miệng: “Chúng ta có đi vào không?”

Tuyên Dương chậm rãi thu hồi tầm mắt, liếc mắt nhìn tửu lâu ồn ào tiếng người, lắc lắc đầu bước đi về phía trước.

Trong lòng y có vô số âm thanh đang kêu gào muốn y trở về, trở lại nơi đã rất lâu không thấy người thân bên cạnh, mà bước chân của y chỉ dừng lại một chút, lại giống như bước với tốc độ nhanh hơn đi về phía trước.

- - chỉ cần ta muốn, mặc kệ là lúc trước hay sau này, không có đường nào là không thể đi.

Vẫn y như cũ, nàng quật cường mở miệng, gần từng tiếng lượn quanh ở bên tai đến đây.

Chỉ là sao nàng biết được, cái gọi là chân chính cùng đường? Dây dưa giữa nàng và y, từ lúc mới bắt đầu đã định là từ cục.

Không phải không muốn gặp, mà là không thể gặp, gặp nhiều một lần, thì sai một lần.

- - -

“Nhan Tiêu.” Tạ Khâm buông sách trong tay, ngẩng đầu gọi lại người đang muốn ra khỏi cửa.

“Sao thế, gia?” Nhan Tiêu có chút nghi hoặc hỏi.

“Trên người người có mùi gì đó?” Tạ Khâm khẽ nhíu mi.

“Sao thế, không người thấy ả?” Nhan Tiêu hỏi.

”Không có gì, chỉ là lúc trước không nghĩ thấy, sáng nay mới bắt đầu nghĩ thấy.” Tạ Khâm trải giấy mài mực, chuẩn bị luyện mấy bức chữ, trêu đùa nhìn gã, “Mùi thơm ở đâu ra – chẳng lẽ tối hôm qua tránh ta đi ‘tiêu dao’?”

”Nào có!” Nhan Tiêu vội vàng giải thích, thào túi hương trên thắt lưng xuống đưa tới trước mặt y, “Không phải là ngày hôm qua ở trong cung được nha đầu Ngụy đại phu kia cho thuộc hạ sao, nói cho mỗi người mỗi túi hương với nguyên liệu không giống nhau, của thuộc hạ chỉ có bạch chỉ và hoắc hương. Thái Qua là bạc hà và ngải diệp, Nhã vương là bội lan, tô hợp hương... Gia, túi hương của ngài có gì? Sẽ không phải là đã sớm bị ngài ném đi chứ, từ trước đến nay ngài không thích những thứ đồ chơi này mà.”

”Không có việc gì, người đi trước đi.” Tạ Khâm đột nhiên mở miệng cắt ngang lời gã nói, “Ta luyện chữ xong sẽ tự tìm người.”

”Hả, vâng.” Nhan Tiêu buồn bực nhìn chủ tử mình bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, phần nộ đi ra ngoài.

Mực là ngọc mực sang quý, giấy là giấy Tuyên Thành tốt nhất, bút là quen dùng danh bút Thiên Sơn, viết chữ từ trước đến nay luôn là câu thơ thích nhất, những câu thơ kia vốn nhắm mắt lại đều có thể quen thuộc về phác thảo, cũng là càng xem càng không vừa mắt, dứt khoát xé rồi viết lại, bút lơ lửng giữa không trung, đúng là nửa thiên hạ không đi, chỉ cảm thấy ngực buồn bực, thế nào cũng không an tĩnh được.

Ném bút tựa ở trên giường, trong hơi thở còn vương vấn mùi thơm như có như không luôn lượn quanh trong không khí... Nàng là thứ gì? Ai cũng đều tặng túi hương chỉ riêng không có y? Là ghi hận chuyện y tức giận nàng lúc đó? Y mới không thèm thứ đồ chơi quái quỷ của trẻ con đâu, nàng thích cho ai thì cho, ngây thơ!

- - Rất xin lỗi.

Trong đầu không tự chủ được hiện lên giọng nói của nàng.. Ngày đó nàng hai lần nói xin lỗi y.

Đáng chết! Vốn nàng cũng không đúng, không nên xen vào việc của người khác, cho dù lúc đó khẩu khí y không tốt, nàng cũng không cần cạnh tranh trong lòng lâu như vậy chứ?

Y không bỏ qua nước mắt nổi lên trong mắt khi nàng đi ngang qua y, giờ phút này nhớ lại, làm y cảm thấy ngực có chút buồn bực... Trục giác, y bài xích suy nghĩ làm tổn thương đến nàng của y.

Nhưng mà, nếu nàng thật sự bởi vậy cảm thấy bị thương thì sao?

Y nhú mày nhìn chằm chằm nét mực trên trang giấy, vẽ mặt phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Thái Tử

Thái Y Viện được bố trí ở bên trong cửa Chính Dương, các vị ngự y được phân ban vào cung, thay phiên chờ trực. Sau khi Vị Văn vào Thái Y Viện, tuổi nhỏ nhất lại là thân nữ nhi tướng mạo động lòng người, hơn nữa tin đồn có Nhã vương và Tiêu quý phi làm chỗ dựa phía sau, vì thế tất cả mọi người đều thêm chăm sóc nàng, diễn đàn lễ quý đôn

Ngoại trừ đi theo ngự y có kinh nghiệm luân phiên trực ban trong cung ra, bình thường nàng đều nghiên cứu và luyện tập được vật, sửa sang lại hồ sơ toa thuốc, cuộc sống cũng coi như phong phú, bất tri bất giác, đã hơn mười ngày trôi qua.

”Ngụy tử tỷ, Sầu Ngọc Trai truyền lời nói muốn tỷ đi qua đó.” Tiểu thái giám Thuận Phong đứng ở ngoài cửa bẩm báo, Ngụy Văn ở Thái Y Viện bình dị gần gũi, khi ở chung một mình những cung nữ thái giám kia đều thân thiết gọi nàng một tiếng “Tỷ tỷ”.

Sầu Ngọc Trai?

Trong mắt Ngụy Văn chợt lóe lên tia sáng, đặt bút trong tay xuống bình tĩnh trả lời: “Ta sẽ lập tức đi qua.”

- - -

Còn chưa tới Sầu Ngọc Trai, từ xa Vị Văn thấy có hai thái giám đang đứng ở ngoài cửa, thời điểm lần trước tới tiểu viện này còn hết sức quanh quẩn, nói vậy hôm nay nhất định có người khác ở đây.

Trong lòng nàng âm thầm phỏng đoán một loại khả năng nào đó, nhất thời cảm thấy tim đập nhanh hơn, máu ở trong thân thể nhanh chóng chạy tán loạn.

Đội thái giám đi vào thông báo, nàng đã ổn định tâm trạng chờ đợi, tiếng bước chân truyền đến, vừa nhấc chân bước ra thì Lý Phương Lan tự mình đi ra nghênh đón, nàng lập tức vén áo thi lễ, “Ngụy Văn gặp qua phu nhân.” diễn đàn lễ quý đôn

"Ngươi cô nương đa lễ." Lý Phuong Lan cười nói, "Ta nghe nói Thái Y Viện có một nữ đại phu có y thuật chữa trị tinh xảo họ Ngụy, luôn không dám xác định có phải cô nương hay không, hôm nay mới cho người mời cô nương qua đây, thật không nghĩ tới đối nữ trang cô nương lại rực rỡ như thế, ngày đó ta thật sự là bị hoa mắt rồi!"

Ngụy Văn bị nàng nói có chút ngượng ngùng, chỉ có thể lẳng lẳng cười.

"Đến, vào thôi." Lý Phuong Lan vô cùng thân thiết kéo tay nàng, Ngụy Văn ngần ra, ở trong cung này, vẫn có người nhiệt tình với nàng như thế.

Cách rèm châu, Ngụy Văn mơ hồ nhìn thấy có hai nam nhân mặt đối mặt ngồi ở trên nhuyễn tháp, như đang đánh cờ, khi nàng đi theo Lý Phuong Lan vào phòng, hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Nam nhân ngồi ở phía đông mặc áo bào màu tím, hoa văn tay áo viền vàng, bên hông thắt đai ngọc, vẻ mặt thoải mái, tư thế lười nhác, nhưng tầm mắt hắt lại sắc bén như lưỡi dao, im hơi lặng tiếng đảo qua mặt nàng... Ngụy Văn chỉ cảm thấy ngực đập phồng, trong tai phát ra tiếng ùng ùng, tay chân cứng ngắc thì lễ với hân: "Ngụy Văn thỉnh an thái tử."

Nàng cúi đầu, lại cảm giác máu trong người đều đang chạy loạn khắp nơi, trong lòng đau đớn không chịu nổi - chính là người trước mắt này, làm hại hàng trăm mạng người của Hàn gia đều táng trong biển lửa, hải cốt không còn, cơ nghiệp ba đời bị hủy trong một đêm.

"Là một nha đầu lanh lợi." Thái tử Dung Thao mỉm cười, "Thảo nào tam đệ kính trọng vài phần."

"Chỉ là người chân chính có phúc khí là Tà đại nhân rồi." Một giọng nói trầm thấp vang lên, nam tử ngồi ở phía tây mặc áo xám chậm rãi mở miệng, một đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm Vị Văn, ý vị thâm trường cười. "Tại hạ Lý Du, có thể kết bạn với Ngụy cô nương thật may mắn."

Khuôn mặt tuấn tú cực kỳ âm nhu kia, làm Vị Văn không muốn nhớ cũng khó. Theo như lời Tà Khâm nói, gã thật sự là người muốn đuổi giết nàng khi ở nhà trọ Mạc Bắc. Nàng nắm chặt hai tay đang đầy mồ hôi thành nắm đấm, khách khí mỉm cười với gã: "Lý đại nhân khách khí rồi."

"Trà đã chuẩn bị xong rồi." Lục Châu bưng khay đi tới trước bàn nhỏ, Lý Phuong Lan tự mình bố trí chén chum trà.

"Thái Tử gia, bình sương trắng mùa thu này quả thật làm Lan tỷ tỷ tổn không ít tâm tư đâu." Lục Châu cười mỉm nói, "Hôm nay sáng sớm phải đi lấy sương trúc, mùi hương của trà cực thơm"

Dung Thao nghe vậy trên mặt không hiện vẻ vui mừng, ngược lại nhấn mày lại nhìn Lý Phuong Lan: "Sáng sớm gió lạnh sương lạnh, thân thể nàng vốn yếu, sau này không cần tự hành hạ như thế, không phải mai hoa tuyết của đầu năm vẫn còn sao, đi vào trong hầm băng lấy ra dùng là được, còn có, sau này chuyện bưng trà đưa nước để Lục Châu làm là được rồi."

"Việc nhỏ mà thôi, thiếp lớn như thế rồi mà người còn lo lắng sao?" Trên mặt Lý Phuong Lan hơi có vẻ bối rối, lập tức che miệng cười: "Còn mai hoa tuyết đó, chàng và Du đệ cứ cách ba đến năm ngày là tới uống trà, một tháng trước đã dùng hết rồi."

"Ai bảo tỷ có tay pha trà ngon, nha đầu pha trà trong đông cung rảnh rồi cả ngày đến hốt hoảng đẩy thôi, còn không bằng đưa tỷ qua đó!" Lý Du trêu chọc nói, cầm trà lên uống một ngụm.

"Còn nói đùa như thế nữa." Lý Phuong Lan hờn dỗi trợn mắt nhìn gã, "Thực ra nên để thái tử gia cách chức đệ đưa đến vùng biên quan hoang vu tôi luyện!"

"Nàng chịu được nhưng ta không thể bỏ nhân tài này." Dung Thao nói, vẻ mặt giãn ra.

Vị Văn cũng không xen mồm vào, chỉ nghe bọn họ nói từng chuyện từng chuyện một, yên tĩnh uống xong ly trà của mình, cầm lấy thìa bạc nhỏ nhẹ nhàng múc quả mơ trong chén lên, đưa vào trong miệng nhắm nháp. Chua ngọt xen lẫn trong đầu lưỡi, lại mang theo một chút vị chất đặc biệt thơm mát của trà, quả mơ chua nho nhỏ vòng một vòng quanh lưỡi, nàng mới lưu luyến không rời phun hạt vào trên đĩa nhỏ.

Ngẩng đầu, đã thấy mấy tầm mắt dừng ở trên người mình, nàng nở nụ cười: "Kỹ thuật pha trà của phu nhân rất giỏi, ngày khác Ngụy Văn nhất định sẽ thỉnh giáo một phen."

"Gọi phu nhân làm gì, vẫn như Lục Châu gọi ta một tiếng tỷ tỷ." Ánh mắt Lý Lan Phuong dịu dàng: "Lại nói tiếp, ta còn chưa cảm ơn muội chum kim cứu giúp lần trước nữa mà."

"Đó là chuyện hạ quan phải làm" Vị Văn nói, tay móc một tờ giấy từ trong túi vải ra đưa cho nàng, "Đây là phương thuốc bổ sau khi hạ quan căn cứ vào bệnh tình của ngài nghiên cứu ra, không ngại thử một lần."

"Ngụy cô nương có lòng, ta cũng không biết nên cảm ơn cô nương như thế nào nữa đây." Lý Phuong Lan nhận phương thuốc, cảm kích vô cùng.

"Phùng Thuần." Dung Thao nhìn thoáng qua các nàng, quay đầu gọi phía ngoài, "Lấy những đồ kia vào đây."

Một thái giám bưng khay tiến vào, đi tới trước mặt Vị Văn.

"Phần thưởng của ngươi." Dung Thao nhìn Vị Văn, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Vị Văn liếc nhìn, là vòng tay hồng ngọc kim hoàn, gia công kim loại cẩn thận tỉ mỉ, hoa văn trên ngọc trau chuốt, đúng là thượng phẩm.

”Tạ ơn thái tử.” Nàng cũng không chối từ, chỉ cười nhạt tạ ơn, hoàn toàn khác với người bình thường, làm Dung Thao không khỏi nhìn nàng vài lần.

Quay đầu, đã thấy Lý Du đang nhìn nàng, khóe miệng chứa một chút ý cười hàm ý sâu xa.

Từ Sầu Ngọc Trai đi ra, mặt trời chiều đã ngã về tây, toàn bộ cung lâm vào mờ nhạt giữa trời chiều, gió thu thổi từ từ, trong không khí dày đặc hơi thở hiu quạnh.

Một mình đi lên cầu đá cẩm thạch, dưới chân là nước hồ không tiếng động chảy xuôi, Vị Văn nhìn cá chép bơi trong hồ nước, không khỏi ngẩn người, suy nghĩ trở lại Dương Châu trước kia, dựa vào bên cửa sổ thuyền hoa, nàng nhéo bánh vụn cho cá ăn, một phen đi xuống, sóng gợn màu trắng trên mặt nước Bích Hồ khẽ lăn tăn, các cá nhỏ đủ các màu trước sau giành ăn... Cuộc sống không tranh sự đời nhân hạ như vậy, có lẽ đã một đi không trở lại rồi.

”Ngươi cô nương.” Có người ở phía sau gọi nàng.

Vị Văn xoay người, phát hiện Lý Du đứng chỗ cách bản thân vài bước từ xa nhìn nàng, mà nàng ngay cả gần tới khi nào cũng không phát hiện, trong lòng nhất thời có chút không thoải mái.

”Lý đại nhân có việc?” Nàng nhìn gã lẳng lặng mở miệng.

”Có phải ta nên nói một câu, biệt lai vô dạng*?” Lý Du mỉm cười, đôi mắt mắt phượng lộ vẻ tà khí.

(*Biệt lai vô dạng có nghĩa là hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay)

”Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Vị Văn nhìn thẳng vào gã, ánh mắt chưa từng dời đi.

”Ngươi thực sự làm ta ngoài ý muốn.” Lý Du đi vào, lấy âm thanh chỉ đủ hai người mới có thể nghe nói, ”Từ Mạc Bắc đến kinh thành, ngươi không chỉ có bình yên vô sự con đường làm quan rộng mở, có bản lĩnh hơn cả nam nhân bình thường.”

Con người lạnh giá của Vị Văn nhìn gã, vẻ mặt trầm tĩnh như nước: ”Ta chỉ là một tên đại phu giang hồ, một người bốn biển là nhà, bản hàn không tiền bạc, thời đến vận chuyển chỉ qua vài ngày thoải mái, ai biết ngày mai như thế nào? Sống chết cũng chỉ là chuyện người khác gặt đầu một cái.”

Nói ra, trong lòng nàng bỗng nhiên cũng có chút chua xót.

Giọng nói của nàng theo gió truyền vào trong tai, một loại dịu dàng mà súc tích, Lý Du không khỏi ngẩn ra, lập tức thu lại vẻ mặt nhìn nàng: ”Ta thấy ngươi ở trong cung hỗn độn này xem như phong sinh thủy khởi*, nghe nói Nhã vương dẫn ngươi đi gặp Tiêu quý phi, Tạ Khâm thổ lộ với ngươi, lần trước ngươi có thể từ dưới mí mắt của ta đào tẩu, nói vậy cũng là công lao của hân.”

(*Phong sinh thủy khởi: gió thổi qua mặt nước, dấy lên gợn sóng. Hình dung sự việc đang làm thuận lợi, phát triển thịnh vượng)

”Không thể tưởng tượng được tin tức trong cung này truyền nhanh như vậy.” Vị Văn bình tĩnh thừa nhận.

Lý Du liếc nàng, trong lòng không khỏi cười lạnh – có khôn khéo thông minh cũng chỉ là nữ nhân, đụng tới tình trường đều ngu dốt.

”Đề tại hạ có lòng tốt nhắc nhở một câu, ngươi đừng ôm hi vọng quá lớn với Tạ Khâm, trong cung đã sớm có tin đồn hân là phò mã tương lai của tử công chúa, lấy cách làm người của hân, mối hôn sự này chỉ sợ là chờ mong đã lâu.”

”Sao Lý đại nhân còn sốt ruột hơn cả ta?” Vị Văn nhìn gã, cười đến phong kinh vân đạm, ”Mặc kệ như thế nào, cảm ơn nhiệt tình của ngài.”

- - -

Vị Văn đợi ở trước cửa sổ, thất thần nhìn dòng người lui tới đầu đường.

Món ăn của Câu Hoan Nhan đều vô cùng tốt, Lạc chương quỳ vừa nhìn thấy nàng trở về còn sai tiểu nhị đưa trà nóng bữa tối lên, lại chọn cho nàng vị trí yên lặng lại có phong cảnh rất tốt.

Nhưng mà nàng lại hoàn toàn không đói bụng, loại cảm giác mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, làm cho cả người từ đầu đến chân đều vô cùng nặng nề.

Cho dù là bảy năm trước từ thiên kim phủ Thừa tướng trở thành cô nhi, nàng chưa từng có cảm giác cô độc như vậy, giống như một mình trôi dạt dưới đáy nước, xung quanh tối đen một mảnh, chỉ có lạnh lẽo như băng và cảm giác hít thở không thông đè lên nàng, lại không biết thoát đi như thế nào.

Kinh thành này rộng rãi, đời người khắp nơi ca múa, lại làm nàng không có cảm giác thuộc về bất kỳ thứ gì. Có lẽ, bản thân nàng sẽ không thuộc thế giới náo nhiệt như vậy, nàng thích hợp yên tĩnh đợi ở trong góc tối âm u, cùng mục nát với những hồi ức máu và nước mắt kia, biến mất, mà không phải là vật vả đối diện người lừa ta gạt thế này, cho dù đối với kẻ thù cũng phải trò chuyện vui vẻ, khẩu tạ ân huệ.

”Tạ đại nhân, bản này có người rồi.” Giọng nói có chút khó xử của tiểu nhị truyền đến.

Vị Văn ngừng đầu, là Tạ Khâm, một thân cẩm bào màu đen, lẳng lặng đứng ở trước bàn.

Nàng liếc mắt nhìn y, rồi quay ngo ra ngoài cửa sổ, giống như hoàn toàn không thấy y.

”Tạ đại nhân...” Tiểu nhị bên cạnh do dự mở miệng.

”Lui ra.” Tạ Khâm khẽ đuổi ra, vẻ mặt lạnh nhạt không giận mà uy.

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Thích

“Hôm nay ta đi một chuyến đến Thái Y Viện, bọn họ nói người tiến cung rồi.” Tạ Khâm nhìn nàng nói, giọng nói lạnh lùng nghe không ra cảm xúc gì.

”Vì sao không nói chuyện?” Nàng im lặng làm y không khỏi nhíu mày.

”Ta đi Sầu Ngọc Trai, gặp được thái tử và Lý Du, còn được thưởng một vòng tay hồng ngọc kim hoàn.” Vị Văn chuyển tầm mắt, nhìn y lạnh lùng mở miệng, “Có phải sau này hành tung của ta cũng phải bẩm với ngài không, Tạ đại nhân?”

”Ta không có ý này.” Y cũng không đặt lực chú ý lên nội dung câu chuyện của nàng, ngược lại so đo với thái độ khác thường của nàng.

”Ta đây không biết là có thể nói gì cùng với ngài cả.” Vị Văn không lưu tình chút trả lời.

Y hơi nhích môi, sắc mặt khẽ trầm xuống, nửa ngày mới thấp giọng nói: “Nếu cô nương vì lời nói của ta ngày đó mà tức giận, ta xin lỗi.”

Vị Văn châm biếm cười ra tiếng, đôi mắt như làn nước lạnh lùng nhìn y: “Tạ đại nhân thật sự làm ta ngại chết rồi, lời xin lỗi của ngài ta thật sự không dám nhận, hơn nữa, quả thật ta không có tư cách gì xen vào việc của người khác.”

”Người --” Y cắn răng, trong đôi mắt màu xanh thoáng ẩn hiện cơn tức giận.

Mà nàng không sợ y, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngửa lên, bướng bỉnh lý lợm chống lại tầm mắt của y.

Khoảnh khắc đó Tạ Khâm có chút thất thần, nàng nhất định không biết đáng về nàng tức giận có bao nhiêu mê người - đôi mắt trong trẻo như nước, trên mặt nhiễm lên đỏ ửng, đôi môi trái tim mím lại... Đôi mắt y tối sầm lại.

Bỗng nhiên, y nở nụ cười, cười đến làm nàng hoang mang.

”Tiểu nhị, rót rượu.” Y quay đầu phân phó bên ngoài, ngồi xuống ở đối diện nàng.

”Quay đầu quá khó khăn, tên rất hay - -” Y rót cho mình một ly rượu uống một ngụm, nhẹ nhàng nói: “Không sợ quay đầu quá khó khăn, chỉ sợ quay đầu quá trễ... Ta thì không muốn quay đầu, cũng không thể quay đầu.”

Trong lòng Vị Văn run lên, ngẩng đầu nhìn thấy trong vẻ mặt y có trộn lẫn một chút vẻ chua xót, trong khoảnh khắc ánh mắt của y nhìn nàng, hít thở của nàng không thông, không được tự nhiên nghiêng đầu ngo ra ngoài cửa sổ.

”Nhìn cái gì?” Y hỏi, giọng điệu nhàn nhạt.

”Kính thành này, lại không bằng sa mạc phía Bắc Trường Thành và ánh trăng ẩm áp.” Không biết qua bao lâu, nàng mới âm u mở miệng.

Tạ Khâm chấn động cả người, giống như bị lời của nàng đánh trúng, ngực sinh đau.

Y nhớ tới đêm đó bọn họ sóng vai ngồi ở trên đồi cát, bầu trời đêm bát ngát, ánh trăng như bạc, sa mạc Gobi* theo gió phấp phồng chuyển sang tối đen, sau đó nàng nhẹ giọng hỏi, đây là nguyên nhân ngài ở lại sa mạc này?

(*sa mạc Gobi: sa mạc lớn thuộc Mông Cổ)

Nàng còn nói, có lẽ một ngày nào đó, sẽ có người cùng với ngài, sẽ có một người như vậy, mặc kệ là triều đình cao, hay giang hồ xa, đều luôn ở bên cạnh ngài.

Y không có biện pháp chối bỏ, trong nháy mắt đó y thật sự bị lời của nàng đã động, y thật sự có loại xúc động nghĩ đến người ‘có lẽ’ tồn tại kia, ngay như lúc này, nàng cũng có thể cảm giác được, cũng cùng mong ngóng đến mảnh sa mạc bát ngát và ánh trăng yên tĩnh như trong đáy lòng y.

Y im lặng làm nàng có chút không yên.

”Sao vậy?” Nàng nhìn không được hỏi, tiến sâu vào trong đôi mắt thâm thúy của y, sau đó mới phát hiện, đó là một sai lầm, tầm mắt của nàng, không tự chủ được bị đắm nước xanh biếc này hấp dẫn, thế nào cũng tránh thoát không được.

Y vươn tay, nhẹ nhàng nâng hàm dưới của nàng lên, khi nàng còn đang kinh ngạc, môi mỏng phủ trên môi của nàng, kiên định mà ôn nhu.

Nàng trừng mắt to, nhất thời phản ứng không kịp. Trước kia y cũng đã hôn nàng, diễn trò hoặc vô ý, kịch liệt mà mang theo tính công kích, mà lần này, nụ hôn của y yên tĩnh như nước biển, dịu dàng mà hôn, chậm rãi cuốn sạch... Làm nàng hơi chần chờ, vì thế trong một khắc kia, y nghiêng thân chặt chẽ trói buộc nàng vào trong ngực, mặc y bừa bãi đòi hỏi.

Y rõ ràng, là một nam nhân lạnh lùng, nhưng vì sao nụ hôn của y lại triển miên nóng bỏng như vậy, gần như muốn làm tổn thương đến môi lưỡi của nàng, phủ kín hô hấp của nàng?

Sao bọn họ sẽ tới bước này... Nàng phí công giấy dựa, muốn gọi ý thức sụp đổ trở về bình tĩnh suy xét, lại phát hiện cả người bản thân mềm nhũn, nhưng lại một chút sức lực cũng dùng không được, bên tai chỉ có tiếng thở từ từ hỗn hển của y, còn có nụ hôn nhỏ vun của y, nóng bỏng lại kiềm chế, mang theo vô hạn thương tiếc dừng ở trên trán nàng, mặt mày, trên má, môi... Rốt cuộc, y cúi đầu ở trên cổ nàng, hơi thở ấm áp một chút lại một chút phất qua da thịt của nàng.

- - -

Thật lâu sau, y ngẩng đầu, nhìn chăm chăm mặt nàng, lại phát hiện này trong đôi mắt xinh đẹp, mơ hồ có nước mắt chảy ra.

”Sao vậy?” Y mở miệng, giọng nói khàn khàn.

”Ta không phải đồ chơi của ngài.” Nàng gian nan lên tiếng, hàm răng cắn đôi môi đỏ đến trắng bệch.

”Ngươi không phải.” Về mặt y cứng đờ, ngực bởi vì lời của nàng mà có chút không thoải mái: “Là ta... Khó kìm lòng nổi.”

Chuyện đã trở nên như thế, ngay cả chính y cũng ngoài ý muốn.

Từ lần tan rã trong không vui trước đó, trong đầu óc y thường xuyên hiện lên bóng dáng của nàng, cảm giác như vậy, không chịu khống chế luôn xuất hiện, y cho rằng chính là trong lòng mình xấu hổ, giải thích nói xin lỗi là tốt rồi, trong khoảng khắc gặp lại nàng, mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

”Khó kìm lòng nổi?” Nàng nhìn y nhẹ nhàng cười, “Cái gì gọi là ‘tình’?”

”Ta không yêu ngươi, chúng ta còn chưa tới nông nổi này.” Y thẳng thắn gần như lạnh lùng, lại bởi vì ý trào phúng trong lời nói của nàng mà hơi nhúm mày, “Nhưng ta thừa nhận ta thích ngươi.”

Vị Văn gần như vì sự trực tiếp của y cùng với tình cảnh giữa hai người lúc này - mà nghĩ nam nhân này cao ngạo, y không có trái tim.

Thuở nhỏ ở Tạ phủ nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, phòng bị chịu khi dễ, truy cầu trong lòng y là một ngày kia sẽ trở nên nổi bật, dung hăng giẫm đạp dưới chân những người đã phụ y. Dựa vào bản thân dốc sức liều mạng một đường xông xáo từ trong bóng đao kiếm ánh cho tới hôm nay, y tuyệt đối không có khả năng vì tư tình nhi nữ mà buông tha cho tất cả mà y đã có và cũng sắp sửa tranh giành được.

Ngày xưa y đưa nàng áo lông Hòa Hồ, từng cho nàng vui mừng và ấm áp, hiện giờ mới biết điều này chỉ là thủ đoạn y đẩy nàng tiến vào trong lòng Dung Trạm mà thôi, bởi vì y biết nàng là một vật thay thế rất tốt, ngày đó Tiêu quý phi cố ý nói cho nàng nghe thì đã rõ ràng chứng minh chuyện này rồi, mà y công khai thừa nhận nàng là nữ nhân của y, cũng chỉ sợ rối loạn vấn đề của y - nàng Hàn Vị Văn đối với y mà nói, luôn chỉ là một con cờ tranh giành mà thôi.

- - vì sao muốn có người cùng theo? Dù là con đường thế nào, ta cũng không quan tâm.

Lại còn nhớ ngày ấy y quàng xuống những lời này, mặt mày lạnh như băng.

Lý Du nói không sai, y sẽ không buông tay cơ hội làm phò mã của tứ công chúa, mà tình cảm đối với y mà nói chỉ là chuyện cười, nữ nhân cũng nhảm chán như lúc chế thuốc mà thôi.

Chỉ là y xem Hàn Vị Văn nàng là loại người gì chứ? Nàng nhìn về mặt y lạnh nhạt, đáy lòng không khỏi cười nhạo, trái lại nàng muốn xem, giữa bọn họ là ai lợi dụng ai - thích nàng thật không? Muốn nghịch lửa nàng sẽ tiếp, nàng còn gì mà thua không nổi y nữa đây, nàng không khỏi coi thường.

”Như vậy, ta cảm ơn sự yêu thích của ngài rồi.” Nàng hạ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, nhẹ giọng mở miệng.

Y không thấy rõ biểu cảm của nàng, chỉ cảm thấy trong giọng nói của nàng có đau thương làm trong lòng y run lên.

Có phải nói quá nặng, làm nàng bị tổn thương rồi? Y có chút phiền chán nhìn chăm chăm hơi nước trên lông mi nàng, về mặt âm tình bất định.

”Nếu không có chuyện gì nữa, ta đi trước đây.” Nàng chậm rãi đứng dậy nói, ánh mắt luôn không dừng lại ở trên người y.

”Nhan Tiêu nói ngươi làm túi hương.” Trong nháy mắt nàng bước ra khỏi cửa, giọng nói hơi cứng nhắc của y truyền đến từ sau lưng, “Vì sao ta không

có?”

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

”Ta làm, lại cất rồi.” Vị Văn quay đầu trả lời, giọng điệu bình tĩnh.

”Vi sao?” Tạ Khâm nhú mày.

”Ta tức giận.”

Nàng nhìn y, một đôi mắt sáng ngời như vì sao, vẻ mặt bộc trực gần như đơn thuần, làm y có chút dờ khóc dờ cười, nhất thời nói không nên lời.

”Hơn nữa, ngài cũng sẽ không thích, ta cần gì phải làm chuyện tự chuốc lấy mất mặt chứ.” Nàng lại nhẹ giọng bổ sung một câu.

”Người chưa thử qua, sao biết ta không thích?” Giọng nói của y tinh khiết động lòng người.

Đêm gió thổi qua, đồ trang sức treo lên đèn ngoài cửa sổ xoay tròn ra các màu, chút ánh sáng lung linh này tràn vào trong đôi mắt màu xanh mê hoặc của y, làm ánh mắt của y càng thêm thay đổi.

Vị Văn rũ mắt xuống, cảm giác trái tim phập phồng, không khỏi có chút giận, hôm nay cũng không biết sao lại thế này, không có định lực như vậy.

”Nói chuyện.” Y nhàn nhã ôm tay dựa ở trên ghế, cười nhạt nhìn nàng.

”Ngài có thể thích đến mức nào?” Đèn đuốc cũng tắt, nàng đón nhận tầm mắt của y, rõ ràng cảm giác được viên tai bản thân nóng lên.

Ý cười vui vẻ trên khóe miệng y dần dần biến mất, nhìn chằm chằm nàng không nói chuyện, giống như đang tỉ mỉ thưởng thức hàm nghĩa trong lời của nàng.

Mà trên thực tế, đúng là y suy xét lời nói ‘thích’ của nàng, rốt cuộc là chỉ túi hương, hay là nàng?

Tiểu hồ ly này - y âm thầm nghĩ, phát hiện bản thân ở trước mặt nàng luôn không có biện pháp bình tĩnh tự nhiên, nàng là một đầu tiểu thú xinh đẹp, dưới vẻ bề ngoài xinh đẹp cất giấu móng vuốt sắc bén, kết quả là y sẽ chinh phục nàng, hay nàng chinh phục y?

- - y không biết.

- - -

Thủy văn trên điện tư du du,

Thiên lý giai kỳ nhất mộng hư.

Tòng thử vô tâm ái lương dạ,

Nhậm tha minh nguyệt há tây lâu.

(Đây là bài thơ Tả tình của Lý Ích)

Cách rèm tơ tằm, giọng nói uyển chuyển từ từ truyền đến. Tiếng đàn như ngọc trai rơi trên bàn, đàn xen hợp lí lại mang theo chút bừa bãi lười nhác, tiếng ca là tuyết phía sau mai đỏ, lạnh đến mức tận cùng lại phương hướng càng đậm. Trong lúc nhất thời, cả một lầu giống như yên tĩnh lại, tất cả đều đang lắng lắng nghe tiếng đàn bên ngoài.

Tòng thử, vô tâm ái lương dạ, nhậm tha, minh nguyệt há tây lâu. (Dịch: Từ ngày đó không còn thiết gì đến những đêm ngọt ngào nữa, ngay cả đêm nay trăng sáng đang chiếu trên lầu phía tây.)

Là một ánh trăng trong như nước ban đêm, gặp nhau nơi đình đài dựa vào nhau, vốn tưởng rằng đó là phong cảnh một đôi một kiếp, lại là một đoạn duyên đứt đoạn khó khăn sau giấc mộng đẹp.

Chính là suy nghĩ trong đáy lòng, cũng không có biện pháp loại bỏ, sau khi mất đi người kia, chuyện gì đó dưới ánh trăng, ngày tốt cảnh đẹp gì đó, đều chỉ là hư ảo.

Tiếng đàn chậm rãi rồi biến mất, người nghe lại đều có tâm sự riêng, âm đậm thất thần.

Khi tiếng đàn vang lên lần nữa, cũng đã trào dâng làn điệu hơi thở mạnh. Tiếng đàn quen thuộc lọt vào tai, hai người trong phòng đồng thời chấn trụ, liếc nhau, Vị Văn vén rèm bước ra, Tạ Khâm cũng theo sát sau đó.

Trong lúc say mê treo đèn xem kiếm, quay về giấc mộng thối kèn liên tục đến doanh trại. Phân cho tám trăm dặm dưới trướng, năm mươi cung tên trở mình xé gió bay ra phía Bắc Trường Thành...

Xuôi theo từng bậc cấp, tiếng ca càng ngày càng rõ ràng.

Trên chính giữa sân khấu tầng dưới cùng, có một vị nữ tử vừa đánh đàn vừa hát. Mạng che mặt màu tím nhạt che khuất gương mặt, mà dáng người thướt tha, giọng nói lạnh lùng trong trẻo này, còn có loại khí chất lãnh diễm bẩm sinh này, đi đến trước đài Vị

Bạn đang đọc truyện *Vị Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Đi ra cửa, mới phát hiện bên ngoài chẳng biết lúc nào đã mưa rơi. Vị Văn nhận cây dù giấy mà tiểu nhị ân cần đưa qua, vừa muốn mở ra đã bị Tạ Khâm đoạt đi.

“Nặng.” Y nói, đọc nhấn rõ từng chữ ngắn gọn.

Vị Văn nhìn về mặt không biểu cảm gì của y, cũng không nói gì, chỉ im lặng sóng vai cùng y bước đi.

Đã gần đến đêm khuya, trên đường người đi đường rất ít, chỉ nghe thấy mưa phún đánh vào trên mặt dù, đỉnh đầu vang lên tiếng sột soạt.

“Ta đưa ngươi trở về.” Tạ Khâm nhàn nhạt mở miệng.

Vị Văn không từ chối: “Ta ở thành Tây mua một tiểu viện, ngay tại - “

“Ta biết.” Y ngắt lời nàng.

“Hả?” Vị Văn kinh ngạc nhìn y.

“‘Nữ nhân’ của mình ở đâu ta cũng không biết, không khỏi quá vô trách nhiệm.” Y liếc nàng một cái, “Bên kia coi như an toàn.”

“Ngươi điều tra ta?” Vị Văn không vui nhún mày.

“Vì sao không cho rằng là ta đang ‘quan tâm’ ngươi?” Y mỉm cười, trong giọng nói mang theo chút chế nhạo.

“Ta dựa vào cái gì cho rằng ngài đang ‘quan tâm’ ta.”

“Ngươi không tin ta, Hàn Vị Văn.” Y chợt dừng bước, quay đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Mỗi lần y tức giận, hoặc chắc chắn với phán đoán của mình thì y luôn gọi thẳng tên của nàng.

Trái tim Vị Văn đập mạnh và loạn nhịp nhìn y, trong lúc nhất thời nỗi lòng bốc lên: “Ta không có...”

“Ngươi có.” Y lại khẳng định một lần nữa, đôi mắt màu xanh như hai dòng suối sâu thẳm, trong trẻo mà mê ly.

“Vừa rồi ở trong tửu lâu, ngươi cũng không tin ta.” Y khí thế bức ngươi.

“Cái gì?” Nàng ngập ngừng.

“Đừng giả ngu.” Y tao nhã nhếch khóe miệng, nâng cằm của nàng lên, “Ta nói chính là Lãnh Hương Nùng.”

“Tỷ ấy... Thế nào?” Vị Văn lựa chọn tiếp tục cãi bướng.

Y nguy hiểm nheo mắt lại: “Ngươi dám nói, ngươi không có cho rằng giữa ta và nàng có cái gì?”

“Cái đó và ta không tin ngươi có quan hệ gì?” Vị Văn lập tức phản kích, “Cho dù ngươi và nàng trong lúc đó thật

Bạn đang đọc truyện *Vị Vãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.